PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Răsărit de Lună

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Au trecut multe luni de când cele șase pisici alese
au plecat din pădure pentru a afla noua profeție
a Clanului Stelelor. Acum trebuie să se întoarcă acasă,
aducându-le pisicilor din clanuri o veste cutremurătoare.
Însă, pe drumul prin munți, le pândesc o mulțime de pericole,
dintre care cel mai mare pare a fi prezența unui trib
de pisici sălbatice, care are propria profeție ce trebuie îndeplinită.
Între timp, în pădure, pisicile rămase acasă
sunt nevoite să privească neputincioase cum
înfricoșătoarele mașinării ale oamenilor le distrug căminul.
Vor reuși pisicile pornite în expediție să se întoarcă la timp
pentru a-și salva clanurile sau va fi prea târziu?

În seria PISICILE RĂZBOINICE. NOUA PROFEȚIE:

VII – Miez de Noapte
VIII – Răsărit de Lună
IX – Zori de Zi
X – Strălucirea Stelelor
XI – Amurg
XII – Apus de Soare

Galaxia Copiilor

ISBN pachet
ISBN 978-606-796-022-8

www.all.ro
ISBN 978-606-796-032-7

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Răsărit de Lună

Cartea a VIII-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

Galaxia Copiilor

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

THE NEW PROPHECY. WARRIORS. MOONRISE
Erin Hunter
Copyright © 2005 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2015 by Dave Stevenson
Interior art © 2015 by Owen Richardson

PISICILE RĂZBOINICE. NOUA PROFEȚIE. RĂSĂRIT DE LUNĂ
Erin Hunter
Copyright © 2017 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUNTER, ERIN
Pisicile războinice / Erin Hunter. - București : Galaxia copiilor, 2013-12 vol.
ISBN 978-606-796-022-8
Vol. 8 : Noua profeție : Răsărit de Lună / trad. de Ioana Văcărescu. – 2017. – ISBN 978-606-796-032-7

I. Văcărescu, Ioana (trad.)

821.111-93-31=135.1
741.5 Benzi desenate
087.5

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 - București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

GLANURI

Glanul tunetului

LIDER — **Stea de Foc** – motan roșcat cu blana ca flacăra

SEGUND — **Dungă Cenușie** – motan cenușiu cu blana lungă

PISICĂ-VRAGI — **Blană Fumurie** – pisică cenușiu-închis
Ucenic, Labă de Frunză

RĂZBOINICI — (motani și pisici fără pui)

Blană de Șoarece – pisică mică, maronie
Ucenic, Labă de Păianjen

Blană Pământie – motan dungat, maroniu-închis
Ucenic, Labă de Veveriță

Furtună de Nisip – pisică roșcată, spălăcită

Coadă de Nor – motan alb, cu blana lungă

Blană de Ferigă – motan cafeniu-deschis
Ucenic, Labă Albă

Gheară de Spin – motan dungat, maro-auriu
Ucenic, Labă de Chițcan

Inimă Luminoasă – pisică albă cu pete roșcate

Gheară de Mărăcine – motan dungat maroniu-închis, cu ochi de chihlimbar

Blană de Cenușă – motan cenușiu (cu pete închise), cu ochii albaștri

Mustață de Ploaie – motan cenușiu-închis cu ochi albaștri

BLANĂ DE TĂCIUNE – motan cenușiu deschis cu ochi de chihlimbar

COADĂ DE MĂCRIȘ – pisică tărcată cu alb și ochi de chihlimbar

UGENIGI (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ DE VEVERIȚĂ – pisică roșcată cu ochi verzi

LABĂ DE FRUNZĂ – pisică roșcată-deschis, cu labe albe și ochi de ambră

LABĂ DE PĂIANJEN – motan negru cu picioare lungi, cu burta maronie și ochi de chihlimbar

LABĂ DE CHIȚCAN – motan mic, maroniu-închis, cu ochi de chihlimbar

LABĂ ALBĂ – pisică albă cu ochi verzi

REGINE (pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

FLOARE AURIE – pisică roșcată, cea mai bătrână dintre mame

NOR DE FRUNZĂ – pisică gri-deschis (cu pete întunecate), cu ochii verzi

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, acum retrași)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică frumoasă, albă, cu ochi albaștri

COADĂ TĂRCATĂ – pisică frumoasă pe vremuri, tărcată, cea mai bătrână din Clanul Tunetului

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică tărcată, cu blana deschisă la culoare

COADĂ LUNGĂ – motan tărcat cu dungi negre, retras devreme din cauza vederii slăbite

Clanul Umbrelor

LIDER **STEA NEAGRĂ** – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele

SEGUND **BLANĂ DE TOAMNĂ** – pisică roșcată-închis

PISICĂ-VRAGI **NOURAȘ** – motan tărcat foarte mic

RĂZBOINICI **Blană de Stejar** – motan mic, maroniu
Ucenic, Labă de Fum

Blană Roşcată – pisică tărcată cu ochi verzi

Inimă de Cedru – motan cenuşiu-închis

Gheară de Scoruş – pisică roşcată
Ucenic, Labă de Vultur

Mac Înalt – pisică maroniu-deschis, cu picioare lungi

BĂTRÂNI **Mucea** – motan mic, gri cu alb, fost pisică-vraci

Clanul Vântului

LIDER **Stea Înaltă** – motan bătrân alb cu negru, cu o coadă foarte lungă

SEGUND **Gheară de Nămol** – motan maroniu-închis
Ucenic, Labă de Cioară – motan cenuşiu-închis, aproape negru, cu ochi albaştri

PISICĂ-VRACI **Faţă de Copac** – motan maroniu, cu coada scurtă

RĂZBOINICI **Mustăcioară** – motan tărcat, maroniu

Picior Palmat – motan cenuşiu-închis

Ureche Sfâşiată – motan tărcat

Coadă Albă – pisică albă, mică

BĂTRÂNI **Floarea Zorilor** – pisică tărcată

Clanul Râului

LIDER **Stea de Leopard** – pisică aurie cu pete neobişnuite

SEGUND **Picior de Ceaţă** – pisică gri cu ochi albaştri

PISICĂ-VRACI **Blană de Nămol** – motan maroniu-deschis cu blana lungă
Ucenic, Aripă de Molie – pisică frumoasă, aurie, cu ochi de chihlimbar

RĂZBOINICI **Gheară Neagră** – motan negru

Picior Greu – motan solid, tărcat

Blană de Furtună – motan cenuşiu-închis cu ochi de chihlimbar

Coadă de Pană – pisică cenușiu-deschis cu ochi albaștri

Șoim de Zăpadă – motan maroniu-întunecat, cu umeri lați

Blană de Mușchi – pisică tărcată

REGINE BĂTRÂNI

Floarea Dimineții – pisică gri-deschis

Blană Umbroasă – pisică fumurie, cu blana închisă la culoare

Burtă Goală – motan maroniu-închis

Pisici din afara clanurilor

Arpacaș – motan alb cu negru care locuiește la o fermă din apropierea pădurii

Labă Neagră – motan negru, zvelt, care locuiește la fermă cu Arpacaș

Drăguțul – motan tărcat bătrân care locuiește în pădurile de lângă mare

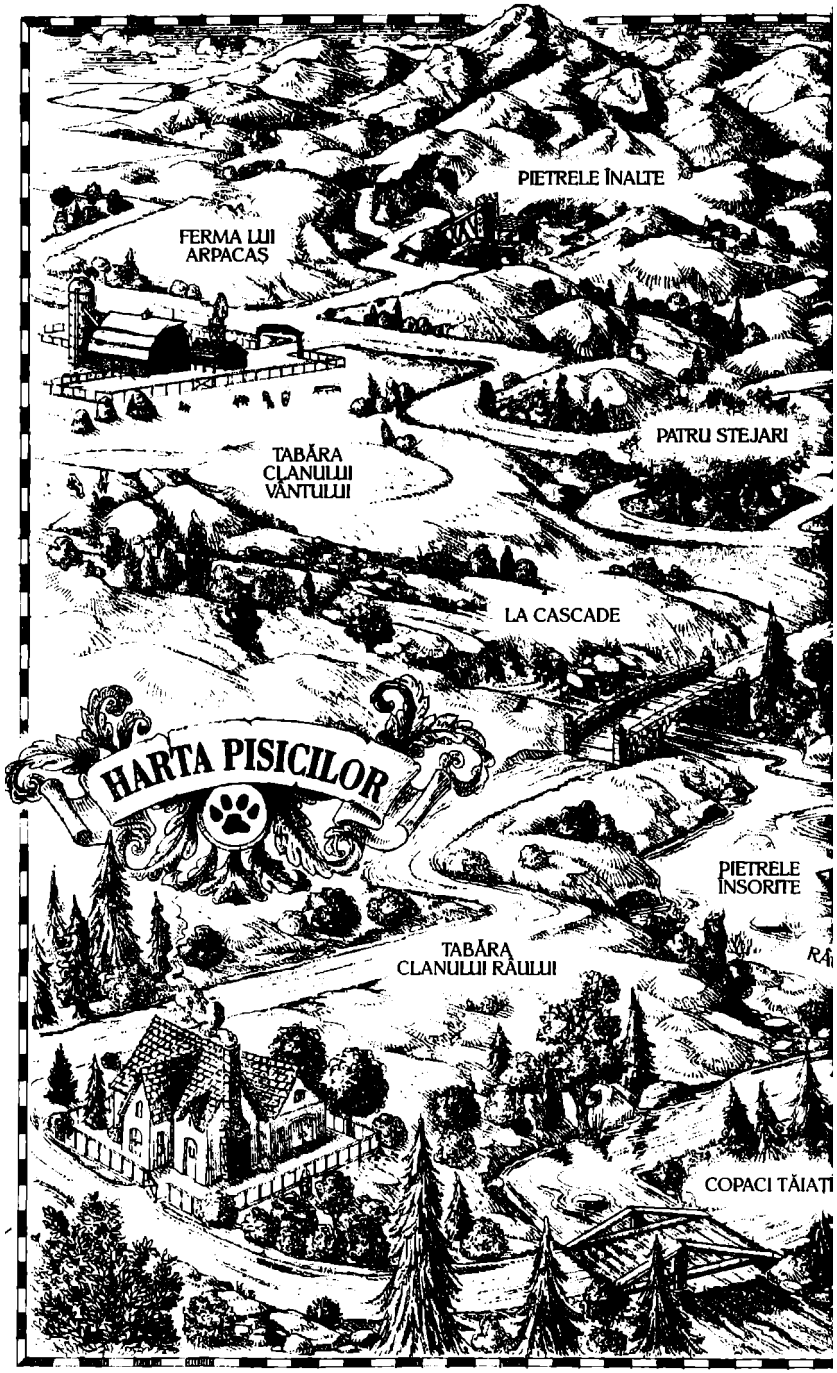
HARTA PISICILOR
PIETRELE ÎNALTE
FERMA LUI ARPACAȘ
PATRU STEJARI
TABĂRA CLANULUI VÂNTULUI
LA CASCADE
PIETRELE ÎNSORITE
TABĂRA CLANULUI RÂULUI
COPACI TĂIAȚI

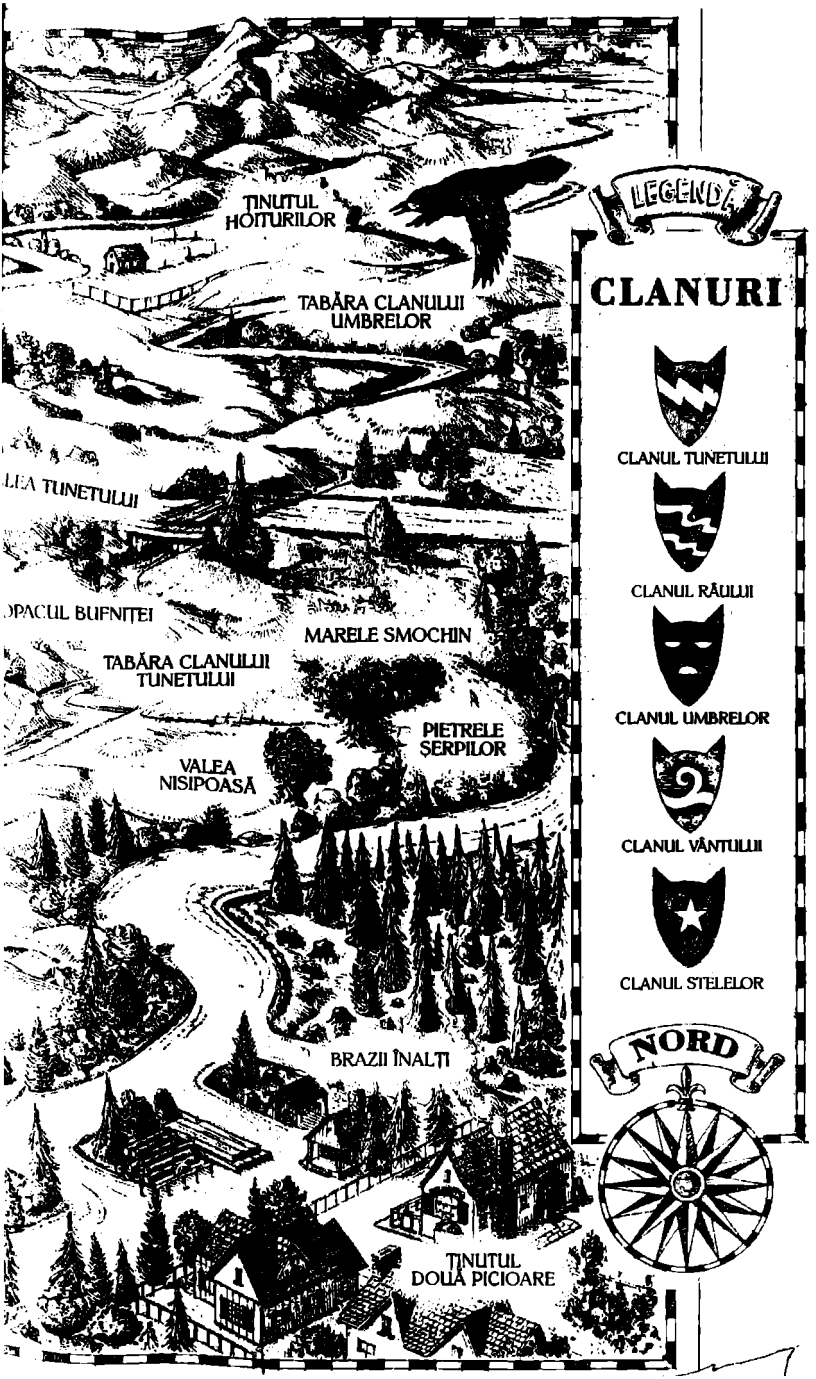
TINUTUL HOITURILOR
TABĂRA CLANULUI UMBRELOR
LEA TUNETULUI
OPACUL BUFNITEI
MARELE SMOCHIN
TABĂRA CLANULUI TUNETULUI
PIETRELE ȘERPILOR
VALEA NISIPOASĂ
BRAZII ÎNALȚI
TINUTUL DOUĂ PICIOARE
LEGENDĂ
CLANURI
CLANUL TUNETULUI
CLANUL RĂULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VÂNTULUI
CLANUL STELELOR
NORD

GHEARA DIAVOLULUI
(mină părăsită)
FERMA WINDOVER
SOSEAUA ALLERTON-ULUI DE NORD
TERITORIUL DE VÂNĂTOARE WINDOVER
PEȘTERA DRUIZILOR
CALEA DRUIZILOR
HARTA DOUĂ-PICIOARE
RÂUL CHELL
HAMBARUL LUI MORGAN
FERMA LUI MORGAN
ALEEA LUI MORGAN

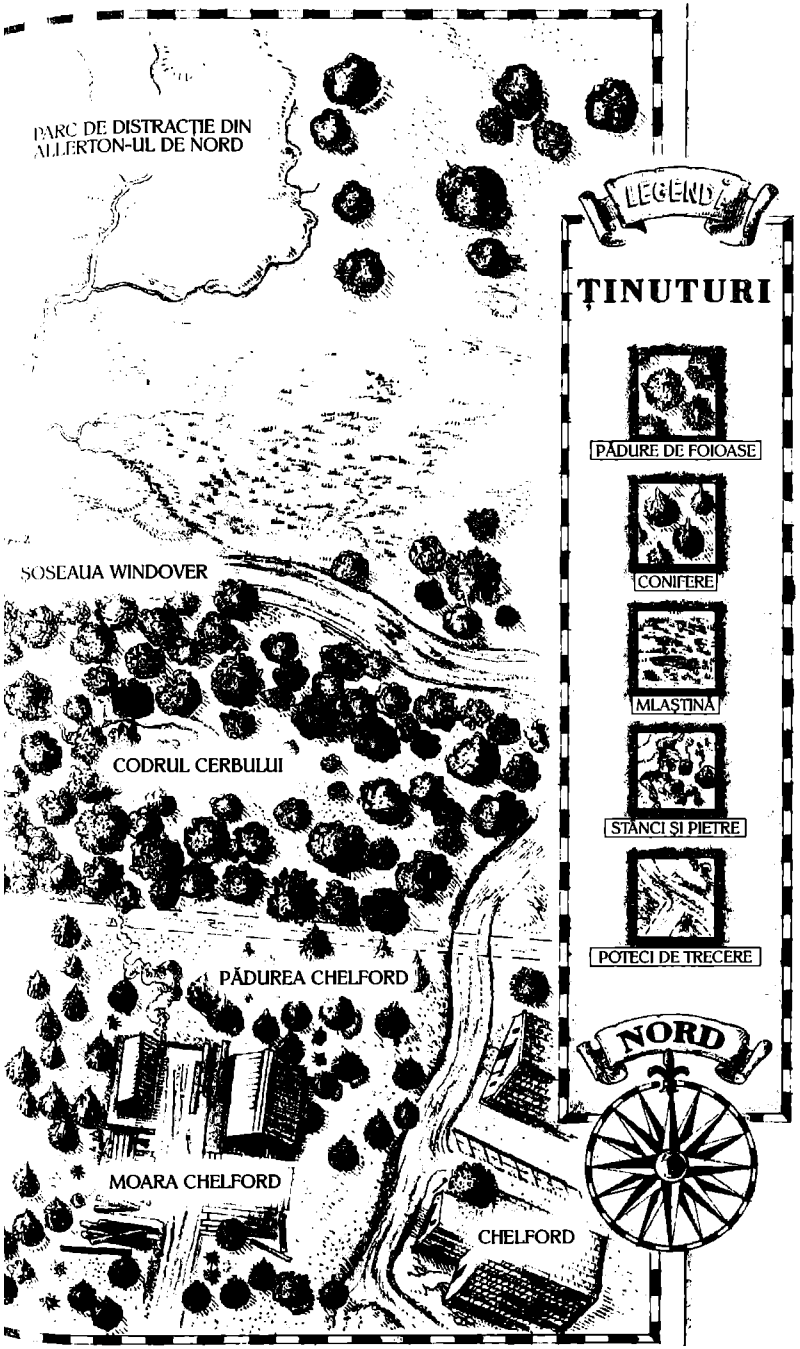
PARC DE DISTRACȚIE DIN ALLERTON-UL DE NORD
LEGENDĂ
ȚINUTURI
PĂDURE DE FOIOASE
CONIFERE
MLAȘTINĂ
STÂNCI ȘI PIETRE
POTECI DE TRECERE
NORD
SOSEAUA WINDOVER
CODRUL CERBULUI
PĂDUREA CHELFORD
MOARA CHELFORD
CHELFORD

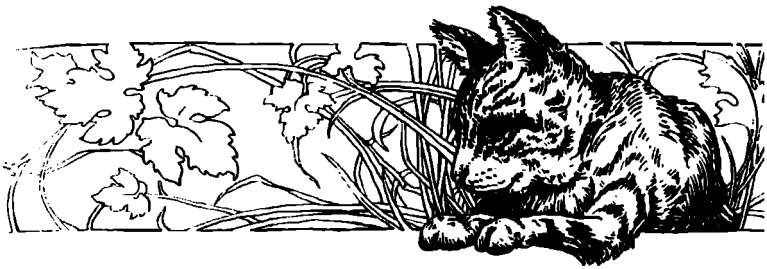

PROLOG

Una câte una, pisicile au intrat în peșteră. Aveau blana îmbibată cu noroi și ochii măriți de spaimă; în ei se reflecta lumina rece a lunii, ce se strecura printr-o crăpătură din tavan. S-au lăsat în jos, aproape lipindu-și burțile de podea, privind speriate dintr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi așteptat ca pericolul să le pândească din penumbră.

Sclipirea razelor de lună se oglindea în bălțile formate pe podeaua peșterii. În lumina aceea stranie se contura o pădure de pietre ascuțite, unele ridicându-se de la pământ și altele coborând din tavanul peșterii. Câteva dintre ele se întâlneau la mijloc, formând copaci subțiri, din piatră albă strălucitoare. Printre pietrele lunguiețe sufla un vânt puternic ce răvășea blana pisicilor. Aerul era umed, însă curat, iar de undeva din depărtare se auzea vuietul unei căderi de apă.

Din spatele uneia dintre pietrele ascuțite a ieșit o pisică. Era un motan cu trupul lung, cu picioare subțiri, musculoase, iar blana îi era cu totul acoperită de noroi; acesta se uscase, formând un soi de țepi, așa încât motanul părea sculptat în piatră.

— Bine ați venit, a mieunat el răgușit. Lumina lunii s-a întins deasupra apei. A sosit momentul dezvăluirii, după cum ne spun legile Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit.

Una dintre pisici a înaintat un pas, plecându-și capul în fața motanului acoperit de noroi.

— Ai primit vreun semn, Profetule? Ți-a vorbit Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit?

— A apărut, în cele din urmă, vreo rază de speranță? s-a auzit vocea unei pisici din spatele său.

Profetul a încuviințat din cap.

— Am văzut cuvintele Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit în razele lunii ce cad pe stânci, în umbrele aruncate de pietre, în sunetul stropilor de ploaie-care pică din tavan – a rostit el și apoi s-a oprit o clipă, mutându-și privirea de la o pisică la alta. Da. Mi-au spus că există o speranță.

Un murmur slab, ca foșnetul frunzelor în vânt, a străbătut grupul de pisici. Parcă dintr-odată ochii le erau mai strălucitori. Au ciulit urechile. Cea care făcuse primul pas a mieunat, ezitând:

— Atunci... atunci înseamnă că știi ce trebuie să facem ca să scăpăm de pericolul ăsta îngrozitor?

— Da, Pisc, i-a răspuns Profetul. Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit mi-a făgăduit că va sosi o pisică, o pisică argintie care nu aparține tribului nostru, și ne va scăpa de Colț Ascuțit o dată pentru totdeauna.

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, iar apoi s-a auzit o voce, de undeva din spatele grupului de pisici:

— Adică mai există și alte pisici, care nu fac parte din Tribul Apei Învolburate?

— Trebuie să mai existe, i-a răspuns altă pisică.

— Am auzit povești despre pisici străine, a mieunat Pisc, cu toate că noi n-am văzut niciodată vreuna. Dar când va sosi pisica asta argintie? a adăugat el cu disperare, iar din jurul lui s-a ridicat un cor de mieunături.

— Da, când?

— Și chiar o să vină?

Profetul le-a făcut semn din coadă, reducându-i la tăcere.

— Da, chiar o să vină. Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit nu ne-a mințit niciodată. I-am văzut eu însumi strălucirea blănii argintii, în apa scăldată de razele lunii.

— Dar când? a insistat Pisc.

— Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit nu mi-a arătat și asta, i-a răspuns Profetul. Nu știu când va sosi pisica argintie sau de unde va veni, însă, când se va întâmpla, ea va fi cea care ne va oferi răspuns la toate întrebările care ne preocupă.

A ridicat capul spre tavanul peșterii, iar ochii i-au scliptit ca doi mici aștri.

— Până atunci, tribul meu, nu putem decât să așteptăm.

CAPITOLUL 1

Blană de Furtună a deschis ochii, clipind de câteva ori la rând ca să înlăture somnul și încercând să-și amintească unde era. În loc să se afle în cuibul său din trestii, în tabăra Clanului Râului, stătea încolăcit pe niște ramuri uscate, care trosneau la orice mișcare. Deasupra lui se vedea tavanul din pământ al unei peșteri, străbătut de câteva rădăcini încâlcite. De undeva din depărtare auzea un vuiet ritmic, care suna ciudat de familiar. La început l-a pus pe gânduri, însă apoi și-a amintit cât de aproape erau de apa scăldată în soare, care vălurea la capătul pământului. A tresărit brusc, zguduit de o amintire: el și Gheară de Mărăcine se luptaseră cu apa, gata-gata să fie doborâți; a scuipat, simțind încă pe limbă apa sărată. Acasă, pe teritoriul Clanului Râului, era obișnuit cu apa – în definitiv, clanul său era singurul care putea înota fără probleme prin râul ce străbătea pădurea – însă nu și cu apa asta rece, învolburată, care îl trăgea și îl împingea necontenit, prea puternică până și pentru o pisică din Clanul Râului.

Amintirile au continuat să-l năpădească. Spiritele din Clanul Stelelor trimiseseră pisici din fiecare clan într-o

călătorie lungă și periculoasă, pentru a afla ce avea să le spună Miez de Noapte. Își croiseră drum printr-un teritoriu necunoscut, printre cuiburi de Două-Picioare, fuseseră atacați de câini și de șobolani, pentru ca în cele din urmă să facă uluitoarea descoperire că Miez de Noapte era un viezure.

Blană de Furtună a fost străbătut de un fior rece când și-a amintit sumbrul mesaj al lui Miez de Noapte. Două-Picioare distrugeau pădurea, pentru a construi o nouă Cale a Tunetului. Toate clanurile trebuiau să plece și era datoria pisicilor alese de Clanul Stelelor să le avertizeze și să le conducă spre o nouă casă.

Blană de Furtună s-a așezat pe coadă și a privit în jur. Prin tunelul ce ducea în vârful stâncii pătrundea o lumină slabă, precum și un curent blând de aer proaspăt, ce mirosea a apă sărată. Miez de Noapte nu se zărea nicăieri. Aproape de Blană de Furtună dormea sora lui, cu coada așezată peste bot. Chiar lângă Coadă de Pană se afla Blană Roșcată, neînfricata războinică din Clanul Umbrelor. Blană de Furtună s-a simțit ușurat văzând că aceasta se odihnea liniștită, gândindu-se că mușcătura de șobolan n-o mai durea atât de tare. Planta găsită printre proviziile de ierburi ale lui Miez de Noapte îi domolise infecția și o ajutase să se odihnească. Pe partea cealaltă a peșterii, un pic mai departe, era Labă de Cioară, ucenicul din Clanul Vântului, a cărui blană de un cenușiu închis de-abia se vedea pe fundalul rădăcinilor. Aflat cel mai aproape de intrarea în peșteră, fratele lui Blană Roșcată, Gheară de Mărăcine, era întins lângă Labă de Veveriță, care dormea ghemuită. Blană de Furtună a simțit o împunsătură de gelozie când a văzut cum cele două pisici din Clanul Tunetului dormeau împreună, dar a încercat să alunge gândul acela.

Nu avea niciun drept să o admire atât de mult pe Labă de Veveriță, să-i admire curajul și optimismul nestrămutat; făceau parte din clanuri diferite. Gheară de Mărăcine ar fi fost un partener mult mai potrivit pentru tânăra pisică.

Blană de Furtună știa că ar fi trebuit să-și trezească tovarășii, pentru a porni înapoi spre pădure. Dar, în mod ciudat, ceva îl reținea. *Lasă-i să mai doarmă un pic*, și-a spus el. *O să avem nevoie de multă energie pentru ceea ce ne așteaptă.*

Scuturându-și frunzele din blană, a pornit pe podeaua acoperită de nisip a peșterii, trecând apoi prin tunel. O adiere rece i-a răvășit blana când a pășit pe iarba de afară. Se uscase, în sfârșit, după ce cu o seară înainte aproape că se înecase, iar somnul îl întremase. A privit lung în jur; în fața lui se afla marginea stâncii, iar dincolo de aceasta era o întindere nesfârșită de apă strălucitoare, care reflecta lumina palidă a răsăritului.

Blană de Furtună a deschis larg botul pentru a simți cât mai bine aerul proaspăt și mirosul de pradă. Însă toate simțurile i-au fost copleșite de o duhoare puternică de viezure. A zărit-o pe Miez de Noapte, care ședea în punctul cel mai înalt al stâncii, cu ochii ei mici și luminoși ațintiți asupra stelelor ce apuneau. Pe cer, în spatele ei, în partea îndepărtată a landei, o fâșie de lumină lăptoasă apăruse acolo unde avea să răsară soarele. Blană de Furtună a înaintat spre ea, plecându-și capul respectuos înainte de a i se alătura.

— Bună dimineața, războinic cenușiu, a răsunat vocea viezurelui. Suficient ai dormit?

— Da. Mulțumesc, Miez de Noapte.

Lui Blană de Furtună încă i se părea ciudat să i se adreseze cu atâta prietenie, deoarece viezurii fuseseră dintotdeauna

inamici de moarte ai tuturor pisicilor din clanurile ce trăiau în pădure.

Însă Miez de Noapte nu era un viezure obișnuit. Părea mai apropiată de Clanul Stelelor decât orice războinic, poate doar cu excepția pisicilor-vraci; călătorise foarte mult și, cumva, dobândise înțelepciunea și puterea de a citi viitorul.

A privit-o pe furiș și a observat că ochii ei erau încă ațintiți asupra celor câteva stele ce mai zăboveau pe cer.

— Chiar poți să descifrezi semnele trimise de Clanul Stelelor? a întrebat-o el curios, aproape sperând că profețiile ei sumbre de cu o seară înainte aveau să dispară în lumina dimineții.

— Multe sunt de citit peste tot. În stele, în apa învolburată, în trăsnetul ce lovește valurile. Întreagă lume vorbește, dacă ai urechile deschise să auzi.

— Atunci înseamnă că eu sunt surd, a mieunat Blană de Furtună. Pentru mine, viitorul apare scăldat în întuneric.

— Nu e așa, războinice! Uite!

I-a făcut semn cu botul spre apa scăldată în soare, deasupra căreia un războinic din Clanul Stelelor încă mai strălucea puternic, chiar peste linia orizontului.

— Clanul Stelelor ne-a văzut întâlnirea. Mulțumiți sunt și ne vor ajuta în zilele grele ce vin.

Blană de Furtună a ridicat privirea spre punctul acela strălucitor de lumină și a oftat ușor. El nu era pisică-vraci, ca să fie obișnuit să împărtășească ritualul cu strămoșii războinici. Sarcina lui era să-și pună puterea și priceperea în slujba clanului său – și acum, se părea, în slujba tuturor pisicilor din pădure. Miez de Noapte le spusese clar că toate clanurile

aveau să fie distruse dacă ei nu lăsau la o parte dușmănia, pentru a putea lucra împreună.

— Miez de Noapte, când mergem acasă...

Nu și-a terminat întrebarea.

L-a întrerupt un strigăt, iar când s-a întors a văzut-o pe Labă de Veveriță ieșind furtunos din tunelul ce ducea la bârlogul viezurelui. S-a oprit la intrare, cu blana înfoiată, de un portocaliu închis, și cu urechile ciulite.

— Mor de foame! a spus ea. Unde se găsește prada pe aicea?

— Ia dă-te la o parte și lasă-ne și pe noi să ieșim, a răsunat din spatele ei vocea iritată a lui Labă de Cioară. Poate că atunci o să-ți putem spune și unde e prada.

Labă de Veveriță a făcut câțiva pași sprințari, iar în urma ei a ieșit ucenicul din Clanul Vântului, urmat îndeaproape de Coadă de Pană. Aceasta s-a întins satisfăcută în lumina soarelui. Blană de Furtună s-a ridicat și a alergat prin iarba aspră a landei, grăbindu-se să-și lipească botul de cel al surorii lui. El nu se numărase printre pisicile alese la început de Clanul Stelelor, dar insistase să meargă în această călătorie, pentru a o putea proteja pe Coadă de Pană. Întrucât mama lor murise și tatăl lor făcea parte din alt clan, cele două pisici erau mai apropiate decât ar fi fost în mod normal doi frați.

Miez de Noapte a pornit greoaie după el și a salutat pisicile înclinând capul.

— Blană Roșcată se simte mult mai bine în dimineața asta, a dat raportul Coadă de Pană. Zice că aproape nici n-o mai doare umărul. Apoi a adăugat către Miez de Noapte: Rădăcina aia de brusture pe care i-ai dat-o a ajutat mult.

— Rădăcină bună, a bombănit viezurele. Acum războinica rănită călătorește bine.

În timp ce ea vorbea, însăși Blană Roșcată și-a făcut apariția din tunel; Blană de Furtună a constatat cu ușurare că părea mai în putere, că somnul o întremase și că nu mai șchiopăta aproape deloc.

În urma lui Blană Roșcată, fratele ei, Gheară de Mărăcine, a ieșit din tunel, clipind des în lumina tot mai puternică.

— Soarele aproape că-i pe cer, a mieunat el. Ar trebui să pornim.

— Dar trebuie să mâncăm mai întâi, s-a văitat Labă de Veveriță. Burta mea scoate niște sunete mai puternice decât zgomotul unui monstru pe Calea Tunetului! Aș mânca și o vulpe. Cu tot cu blană!

Blană de Furtună îi dădea dreptate. Și lui îi era foame și știa foarte bine că fără să mănânce nu ar fi putut face față călătoriei lungi și epuizante ce-i aștepta la întoarcerea în pădure. Însă înțelegea și graba lui Gheară de Mărăcine; cum s-ar fi simțit dacă prelungeau prea mult drumul spre casă, ca apoi să descopere că pisicile din pădure muriseră fiindcă ei nu ajunseseră la timp?

Preț de o clipă, pe chipul lui Gheară de Mărăcine s-a citit exasperarea. I-a răspuns cu o voce fermă:

— O să prindem ceva pradă pe drum. Și după ce ajungem în pădurea în care am făcut popas data trecută, putem să vânăm cum trebuie.

— Bine că faci tu pe șeful, a mormăit Labă de Veveriță.

— Are dreptate Gheară de Mărăcine, a mieunat Blană Roșcată. Cine știe ce se întâmplă acasă în lipsa noastră? N-avem timp de pierdut.

Celelalte pisici au murmurat aprobator. Nici măcar Labă de Cioară, care de obicei punea la îndoială deciziile lui Gheară de Mărăcine chiar mai mult decât Labă de Veveriță, n-a avut nimic de comentat. Surprins, Blană de Furtună și-a dat seama că lunga lor călătorie și pericolul ce le amenința clanurile îi schimbaseră: dintr-un grup de rivali puși pe ceartă, se transformaseră într-o forță strâns unită, cu un singur scop – acela de a-și salva clanurile și de a apăra codul războinicilor, care îi protejase atâta vreme. Pe Blană de Furtună l-a cuprins un sentiment plăcut: simțea că acolo era locul lui. Loialitatea sa față de Clanul Râului fusese mereu pusă la îndoială – știuse întotdeauna că moștenirea din două clanuri diferite îi făcuse pe ceilalți războinici din clan să-i privească cu suspiciune pe el și pe Coadă de Pană –, însă aici simțea că găsise un grup de prieteni care nu îl judecau în funcție de clanurile din care făcuseră parte părinții lui.

Gheară de Mărăcine a pornit spre Miez de Noapte, oprindu-se în fața ei.

— Toate clanurile îți mulțumesc pentru ajutor, a mieunat el.

Miez de Noapte a bombănit:

— Nu acum este timp pentru rămas-bun. Vin cu voi până la pădure, să fiu sigură că găsiți drum bun.

Fără să aștepte ca pisicile să fie de acord sau să-i mulțumească, a pornit de-a curmezișul landei. În fața ei, cerul era acum prea luminos pentru a mai putea fi privit -- soarele începuse să-și facă apariția deasupra liniei orizontului. Blană de Furtună a clipit, recunoscător pentru lumina gălbuie. Soarele ce apunea îi călăuzise la drumul de venire; acum, soarele ce răsărea avea să-i călăuzească spre casă.

Cele patru pisici alese – alături de Blană de Furtună și de Labă de Veveriță, care îl însoțise pe Gheară de Mărăcine după ce se certase cu tatăl ei, Stea de Foc – porniseră prin pădure, urmând orbește o profeție a Clanului Stelelor pe care o înțeleseseră doar pe jumătate. Acum, că știau semnificația acelei profeții, le era mai ușor să hotărască ce aveau de făcut în continuare, dar, în același timp, era înfricoșător să știe ce pericol groaznic le amenința clanurile.

— Ei bine, ce mai așteptăm? a întrebat Labă de Veveriță, luând-o la fugă ca s-o ajungă din urmă pe Miez de Noapte.

Tovarășul ei de clan, Gheară de Mărăcine, a urmat-o mai încet, cu o expresie gânditoare, ca și cum și-ar fi imaginat toate greutățile de care aveau să se lovească pe drumul de întoarcere. Lângă el, Blană Roșcată părea întremată de somnul bun din noaptea aceea și, cu toate că încă șchiopăta, în ochi i se citea hotărârea de nestrămutat de a ajunge acasă cu bine. Coadă de Pană mergea ținându-și coada pe sus și bucurându-se de dimineața aceea însorită. Alături de ea mergea Labă de Cioară, cu urechile ciulite și mușchii încordați, ca și cum s-ar fi așteptat deja să apară primejdiile.

Blană de Furtună, care încheia șirul de pisici, a rostit în soaptă o rugăciune scurtă către Clanul Stelelor: *Călăuziți-ne labele și ajutați-ne să ajungem cu bine acasă!*

În timp ce soarele urca și mai sus, cerul a căpătat o culoare senină, de un azuriu adânc, cu câțiva nori pufoși presărați ici-colo. Vremea era caldă, blândă pentru o toamnă târzie. Pe deasupra firelor de iarbă se simțea o adiere ușoară, iar lui Blană de Furtună a început să-i plouă în gură când a simțit mirosul de iepure. A zărit cu coada ochiului o

codiță albă, în timp ce iepurele dispărea dincolo de coama unui povârniș domol.

Labă de Cioară a țâșnit imediat după el.

— Stai! Ce faci? a strigat Gheară de Mărăcine după el, însă ucenicul din Clanul Vântului dispăruse. Oare motanul ăsta ascultă vreodată de alții? a întrebat războinicul tărcat, dând furios din coadă.

— Nu durează mult, l-a liniștit Coadă de Pană. Doar nu credeai c-o să ignore un iepure, mai ales când apare chiar sub boturile noastre.

Gheară de Mărăcine a răspuns plesnind încă o dată aerul cu coada.

— Îl aduc eu înapoi, a mieunat Blană de Furtună, încordându-și mușchii pentru a o lua la fugă.

Însă înainte ca acesta să apuce să facă vreo mișcare, ucenicul cu blana cenușiu-închis și-a făcut apariția din capătul povârnișului. Târa un iepure aproape la fel de mare ca el.

— Na! a mieunat el urâcios în timp ce-l arunca la pământ. Nu a durat mult, nu? Presupun că avem voie să ne oprim și să-l mâncăm.

— Sigur că da, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Iartă-mă, Labă de Cioară. Am uitat cât de rapide sunt pisicile din clanul Vântului. Aici... În landa asta probabil că te simți ca acasă.

Labă de Cioară i-a mulțumit pentru gestul de a-i cere iertare printr-o aplecare scurtă a capului, adresată tuturor celor șase pisici ce se adunaseră în jurul prăzii. Blană de Furtună a tresărit îngrijorat când a văzut sclipirea de admirație din privirea lui Coadă de Pană. Nu era posibil ca sora lui să fie interesată de Labă de Cioară, nu? Tot ce făcea

acesta era să se ia la harță și să se bage în față de parcă ar fi fost deja războinic. Un motan din alt clan... și mai era și ucenic! Nu avea niciun drept să se țină după ea. Și Coadă de Pană ce vedea la el?! Nu știa deja ce fel de probleme putea provoca genul ăsta de apropiere – nu învățase nimic din exemplul propriilor părinți?

Apoi, privirea lui Blană de Furtună a alunecat spre Labă de Veveriță. Ce drept avea el s-o critice pe Coadă de Pană, când lui îi plăcea atât de mult Labă de Veveriță? Însă, pe de altă parte, și-a spus el, cui nu i-ar fi plăcut curajoasa și inteligenta ucenică din Clanul Tunetului? Iar el știa foarte bine că nu era cazul să se apropie de o pisică din alt clan, pentru că nu puteau avea un viitor împreună.

Blană de Furtună a oftat și s-a pus pe hăpăit bucata sa de iepure. Spera să se înșele; în definitiv, orice pisică ar fi admirat viteza cu care prinsese Labă de Cioară prada, mai ales când erau cu toții atât de înfometați. Cu siguranță asta era tot ce simțea Coadă de Pană.

În timp ce pisicile mâncau, Miez de Noapte a așteptat un pic mai departe. Blană de Furtună a văzut-o trăgând de iarbă cu ghearele ei puternice, boante, pufăind peste gândacii și viermii pe care îi punea în mișcare în felul acesta, scoțându-i la suprafață. Avea ochii mijiți și o expresie chinuită, ca și cum i-ar fi fost greu să caute mâncare în lumina puternică a soarelui și, imediat ce pisicile au terminat de mâncat, viezurele a pornit din nou spre răsărit.

Chiar și sub călăuzirea pricepută a lui Miez de Noapte, care îi conducea pe drumul cel mai scurt, soarele era sus pe cer când au ajuns în vârful unui deal dincolo de care se vedea

liziera pădurii. Umbra lăsată de copaci îi părea lui Blană de Furtună la fel de ademenitoare precum o apă ce curgea, după atâta timp în care călătoriseră prin căldura câmpiilor lipsite de alinarea copacilor. Preț de o clipă, și-a permis să-și imagineze o după-amiază de vânătoare, la finalul căreia să se fi așezat la odihnă, cu burta plină, sub ramurile arcuite ale copacilor, însă era conștient că asta nu avea să se întâmple prea curând.

Pe măsură ce se apropiau de pădure, a zărit ceva ce părea a fi un morman de blană maronie pestriță în firele lungi de iarbă de sub un tufiș. Coada i-a zvâcnit când a recunoscut motanul morocănos care îi condusese – făcându-i aproape să se rătăcească pentru totdeauna – în așezarea de Două-Picioare.

— Salut, Drăguțule! a exclamat Gheară de Mărăcine. Ne-am întors!

Din mormanul de blană s-a ițit un cap imens, rotund, cu mustățile fremătânde, cu ochii ce clipeau confuzi, înainte de a-i recunoaște și de a se bucura. Bătrânul motan s-a ridicat greu în picioare și a făcut câțiva pași spre ei, scuturând bucățele de frunze uscate din blana lui dezordonată.

— Mare Clan al Stelelor! a exclamat el. N-am crezut c-am să vă mai văd vreodată.

S-a întrerupt brusc, cu ochii ațintiți undeva în spatele lui Blană de Furtună.

— Nu mișcați niciun fir de blană! a șuierat el. E un viezure în spatele vostru. Stați nemișcați, mă ocup eu de el. Știu câteva mișcări de luptă care...

— Stai liniștit, Drăguțule, l-a întrerupt Blană de Furtună, în vreme ce Labă de Veveriță flutura amuzată din coadă. E Miez de Noapte. Ne e prietenă.

Bătrânul motan tărcat l-a privit lung pe Blană de Furtună, cu botul căscat de uluire.

— Prietenă? Așa ceva nu există! Nu te poți împrieteni cu un viezure, tinere. Nu poți să ai încredere în ei nici cât un fir de mustață.

Blană de Furtună a aruncat o privire neliniștită spre Miez de Noapte, temându-se că viezurele avea să considere cuvintele Drăguțului jignitoare. Spre ușurarea lui, Miez de Noapte părea la fel de amuzată ca Labă de Veveriță, iar ochii ei micuți și negri sclipeau puternic.

— Hai să ți-l prezentăm pe Drăguțul, a mieunat Blană de Furtună spre ea. El ne-a călăuzit prin așezarea de Două-Picioare.

Miez de Noapte a șontâcăit până a ajuns în fața bătrânului motan tărcat. Încă neconvins, Drăguțul s-a lăsat pe vine, cu blana de pe gât înfoiată și mârâind cu colții ciobiți la vedere. Blană de Furtună îl admira pe bătrân pentru curajul său, cu toate că viezurele l-ar fi putut face una cu pământul cu o singură lovitură a labelor puternice.

— Aici nu inamici, l-a asigurat Miez de Noapte. Prieten al prietenilor mei e și prieten meu. Mult despre tine mi-au povestit.

Urechile Drăguțului au zvâcnit.

— Nu pot spune că mă bucur să te cunosc, a mormăit el. Dar presupun că ești cumsecade, dacă așa spun ei.

S-a îndepărtat de ea mergând cu spatele, iar apoi s-a întors spre Gheară de Mărăcine:

— De ce pierdem vremea pe aici? Sunt Umblători Drepți și câini peste tot. Luați-vă la revedere și hai să pornim la drum.

— Stai așa! a protestat zgomotos Labă de Veveriță către Gheară de Mărăcine. Ai zis că avem voie să vânăm.

— Da, putem să vânăm, a mieunat el.

S-a oprit, adulmecând aerul; Blană de Furtună a făcut la fel și a constatat ușurat că, deși se simțeau mirosurile mai multor câini, erau toate stătute. Probabil că Drăgutul se folosea de pericolul reprezentat de câini ca de un pretext pentru a se îndepărta cât mai repede de Miez de Noapte.

— Bine, a continuat Gheară de Mărăcine, să ne despărțim și să vânăm repede. Ne întâlnim în locul unde am făcut popas data trecută. Blană Roșcată, vrei să mergi direct acolo?

— Nu, pot să vânez la fel de bine ca voi, i-a răspuns războinica din Clanul Umbrelor, țâșnind fulgere din priviri.

Înainte ca vreuna dintre pisici să fi apucat să-i răspundă, Miez de Noapte a venit lângă ea și a înghiontit-o blând cu botul.

— Caraghioasă războinică, a mormăit ea. Cât poți, odihnește-te. Arată-mi unde popas. Rămân eât soarele e sus, întors acasă pe întuneric.

Blană Roșcată a ridicat din umeri.

— Bine, Miez de Noapte.

A pornit spre mijlocul pădurii, luându-se după pârâu până la vâlceaua unde se odihniseră pisicile la drumul de venire.

Aerul era mult mai răcoros la umbra copacilor. Blană de Furtună a început să se relaxeze, simțindu-se mai în siguranță aici decât în landa deschisă, cu toate că pârâul ce susura, prea puțin adânc pentru a avea pești, nu reușea să țină locul râului pe care motanul îl iubea atât de mult. O durere

ascuțită i-a străpuns inima. Chiar dacă avea să-și mai revadă râul, știa că nu avea să fie pentru mult timp; Miez de Noapte le spusese că toate cele patru clanuri trebuiau să plece din pădure imediat ce pisicile alese ajungeau acasă.

Un foșnet al frunzelor i-a amintit cât de foame îi era. Ar fi fost minunat să poată lua o pauză și să vâneze împreună cu Coadă de Pană, așa cum făceau și acasă. Însă când s-a întors să vorbească cu sora lui, a văzut că Labă de Cioară tocmai îi șoptea ceva la ureche.

— Vrei să mergi la vânătoare cu mine? mormăia ucenicul, pe jumătate înciudat, pe jumătate stânjenit. Am prinde mai multă pradă împreună.

— Ar fi grozav! i-a răspuns Coadă de Pană cu o sclipire în ochi; apoi l-a zărit pe Blană de Furtună și, părând chiar mai stânjenită decât motanul din Clanul Vântului, a continuat: Ăăă... Ce-ar fi să mergem cu toții la vânătoare?

Labă de Cioară și-a îndepărtat privirea, iar Blană de Furtună a simțit că i se zbârlește blana de pe ceafă. Ce drept avea ucenicul ăsta s-o invite pe sora lui să-i fie parteneră de vânătoare?

— Nu, eu mă descurc și singur, i-a răspuns el arțăgos, întorcându-se pe loc și aruncându-se grăbit în tufișuri.

Încerca să pară că nu văzuse suferința din ochii albaștri ai surorii lui. Dar, odată ce s-a strecurat pe sub crengile cele mai joase ale tufișurilor, enervarea i s-a mai domolit. A ciulit urechile, concentrându-și toate simțurile la vânătoare.

N-a trecut mult până ce a văzut un șoarece care mergea prin frunzele căzute; i-a venit de hac cu o singură mișcare rapidă. Satisfăcut, l-a acoperit cu pământ, lăsând acolo micul trup maroniu și pornind în căutarea următoarei prăzi.

Avea să se întoarcă după el la sfârșit. A mai prins o veveriță și încă un șoarece – doar atât putea să care – și a pornit spre locul de întâlnire.

Pe drum a început să se întrebe ce făcea Coadă de Pană și dacă nu cumva ar fi trebuit să rămână cu ea. El nu era una dintre pisicile alese de Clanul Stelelor; venise în călătoria aceea tocmai pentru a avea grijă de sora lui. Greșise hotărând să o lase singură în locul acela straniu, doar pentru că îl enervase Labă de Cioară. Ce s-ar fi făcut dacă sora lui pățea ceva?

Când a ajuns la locul întâlnirii a văzut-o pe Blană Roșcată întinsă la umbra unui tufiș de păducel, cu blana pestriță ce de-abia se distingea în sclipirea razelor de soare. Lângă ea se afla Miez de Noapte, care ațipea, iar pe umărul pisicii fusese din nou pusă rădăcină de brusture mestecată. Probabil că viezurele găsise planta pe undeva pe lângă râu. Gheară de Mărăcine ședea deasupra lui Blană Roșcată, pe o rădăcină arcuită; era clar că stătea de pază, în timp ce Coadă de Pană și Labă de Cioară erau un pic mai jos, înfulecând dintr-o veveriță. Când Blană de Furtună și-a lăsat prada în micul morman de vânat din mijlocul vâlcelei, în vârful povârnișului și-a făcut apariția Labă de Veveriță, care trăgea după ea un iepure, iar în urma ei a apărut Drăguțul, care ținea în bot doi șoareci.

— Bun, ne-am adunat cu toții, a mieunat Gheară de Mărăcine. Hai să mâncăm și pe urmă să pornim la drum.

A sărit de unde stătea și și-a ales un graur din maldărul de vânat. Blană de Furtună i-a dus un șoarece lui Coadă de Pană, așezându-se lângă ea, în partea opusă față de Labă de Cioară.

— A fost bună vânătoarea? a întrebat el.

— Minunată, mulțumim. E așa de multă pradă aici! Mare păcat că nu putem sta mai mult.

Pe Blană de Furtună îl tenta ideea de a rămâne acolo, dar știa că pericolul care îi păștea pe cei de acasă era prea mare pentru ca ei să-și amâne întoarcerea. A început să-și devoreze șoarecele cu îmbucături mari, înfometate, simțind că labele îi fremătau deja, în așteptarea etapei următoare a călătoriei lor.

Înghițise ultima bucată de vânat și tocmai începuse să-și spele blana când a auzit un mârâit gros în spatele lui. A văzut că Gheară de Mărăcine ridică fruntea. A citit spaima în ochii lui gălbui.

Blană de Furtună s-a întors repede ca să vadă ce-l alarmase pe războinicul din Clanul Tunetului. Mirosul familiar i-a ajuns la nas cu o clipă înainte ca cele două siluete subțiri și roșcate să iasă din tufișurile de lângă pârâu.

Vulpi!

CAPITOLUL 2

Labă de Frunză a strâmbat din nas când a simțit mirosul neplăcut și a încercat să nu scuipe dezgustată. Clătinând din cap, a dat la o parte cu o labă blana lui Coadă de Măcriș și a atins ușor cu ghemotocul de mușchi îmbibat în fiere căpușa ce i se agățase de umăr.

Coadă de Măcriș a zvâcnit ușor când a simțit că fierea îi pătrunde prin blană.

— E mult mai bine! a mieunat ea. A căzut?

Labă de Frunză a deschis botul, lăsând să cadă rămurica pe care se afla mușchiul.

— Dă-i un pic de timp.

— Ăsta e singurul lucru bun în legătură cu afurisitele astea de căpușe, a mieunat Coadă de Măcriș. Urăsc fierea de șoarece!

A sărit în picioare și s-a scuturat zdravăn, aruncând căpușa cât colo.

— Perfect! Mulțumesc, Labă de Frunză.

O adiere a făcut să foșnească frunzele copacilor din jurul vizuinii pisicii-vraci. Câteva frunze au început să

plutească spre pământ. În aerul dimineții se simțea o răcoare care îi spunea lui Labă de Frunză cât de aproape era iarna. De data aceasta, greutățile nu erau legate doar de frig și de lipsa prăzii. Labă de Frunză a închis ochii și s-a cutremurat amintindu-și ce văzuse cu o zi înainte, când fusese în patrulă cu tatăl ei, Stea de Foc.

Cel mai mare monstru văzut vreodată de pisici croia o cărare înfiorătoare prin pădure, săpând șanțuri adânci în pământ și smulgând copacii din rădăcină. Monstrul uriaș, strălucitor, trecuse impasibil printre ramuri, urlând și scuipând fum, în timp ce pisicile fugeau neajutorate din fața lui. Pentru prima oară, Labă de Frunză a început să înțeleagă pericolul care îi păștea, fiind deja profețit de două ori: o dată în visul ce-l trimisese pe Gheară de Mărăcine în călătoria cu Labă de Veveriță, iar apoi din nou, în viziunea lui Blană Fumurie, care văzuse foc și un tigru. Nenorocirea astfel profețită avea să cadă asupra pădurii, iar Labă de Frunză nu știa ce ar fi putut face pisicile pentru a o opri.

— Ești în regulă, Labă de Frunză? a mieunat Coadă de Măcriș.

Labă de Frunză a clipit ușor. Imaginea fumului, a copacilor rupți și a pisicilor ce urlau îngrozite s-a estompat, fiind înlocuită de ferigile de un verde moale și de stânca cenușie și netedă unde își avea vizuina Blană Fumurie. Clanul Tunetului încă se afla în pădure, așa că era în siguranță. Dar pentru câtă vreme?

— Da, sunt bine.

Stea de Foc le poruncise pisicilor din patrula aceea să nu povestească despre ceea ce văzuseră până nu hotăra cum să le dea vestea celor din clan.

— Eu trebuie să mă spăl pe labe, să scap de mirosul ăsta de fiere.

— Vin și eu cu tine, s-a oferit Coadă de Măcriș. Pe urmă putem să mergem în râpă și să căutăm ceva pradă.

Labă de Frunză a intrat prima în luminișul din mijlocul taberei. Labă Albă și Labă de Chițcan se hârjoneau în fața vizuinii ucenicilor, în razele calde ale dimineții, pe când cei trei pui ai lui Nor de Frunză îi priveau cu ochii mari, plini de admirație. Mama lor ședea la intrarea în cuibul puilor, spălându-se în timp ce îi supraveghea pe cei mici. Pisicile din patrula de la răsărit – Blană Pământie, Blană de Șoarece și Labă de Păianjen – tocmai intrau în tabără prin tunelul de orz sălbatic. Ochii lui Blană Pământie s-au îngustat de bucurie și de plăcere când i-a văzut pe cei trei pui și pe Nor de Frunză. Ucenica pisicii-vraci a privit tabăra în care domnea liniștea și în care pisicile își vedeau de treabă preocupate, de-abia abținându-se să nu scoată un strigăt de disperare.

Imediat ce ucenicii au zărit-o pe Labă de Frunză, au încetat cu hârjoneala de antrenament și s-au oprit să o privească lung, iar apoi au început să șușotească. Până și pisicile din patrula care tocmai se întorsese au privit-o tulburate când au trecut pe lângă ea, în drum spre mormanul de vânat. Labă de Frunză știa că prin tabără umblau zvonuri despre patrula de cu o zi înainte. Când s-a crăpat de ziuă, Stea de Foc i-a chemat pe secundul lui, Dungă Cenușie, pe mama lui Labă de Frunză, Furtună de Nisip, și pe Blană Fumurie la o întâlnire în vizuina lui. Toate pisicile începuseră să bănuiască că se întâmplase ceva neobișnuit cu o zi înainte.

Înainte ca ea și Coadă de Măcriș să ajungă la tunelul din orz sălbatic, Stea de Foc a apărut din bârlogul pe care îl

avea la baza Pietrei Mari. Dungă Cenușie și Furtună de Nisip l-au urmat în luminiș, iar în spatele lor venea șchiopătând Blană Fumurie. Stea de Foc a sărit pe piatră, lăsând celelalte trei pisici să-și caute câte un loc confortabil la bază. În soarele timid al toamnei, blana-i de culoarea focului strălucea asemenea unei flăcări.

— Toate pisicile care-și pot prinde singure prada să vină la Piatra Mare pentru o întâlnire de clan, a strigat el.

Labă de Frunză și-a simțit stomacul strâns în ghearele emoțiilor, când Coadă de Măcriș a împins-o ușor cu botul spre primele rânduri ale pisicilor adunate.

— Tu știi ce are de gând să spună, nu? a murmurat războinica pestriță.

Labă de Frunză a încuviințat întristată.

— Știu că ieri s-a întâmplat ceva ciudat, a continuat Coadă de Măcriș. V-ați întors așa de îngrijorați de parcă v-ar fi urmărit tot Clanul Umbrelor.

— Bine ar fi fost ca asta să fie problema, a mormăit Labă de Frunză.

— Pisici din Clanul Tunetului, a început Stea de Foc, făcând apoi o pauză ca să tragă aer în piept. Nu... nu știu dacă vreun alt lider de clan a mai fost vreodată nevoit să-și conducă tovarășii în întunericul pe care îl văd întinzându-se în fața noastră.

Vocea i s-a stins, iar motanul și-a îndreptat privirea spre Furtună de Nisip, părând că puterea îi izvora din ochii curajoși ai pisicii.

— Cu ceva vreme în urmă, Labă Neagră m-a avertizat în legătură cu activitatea sporită a Două-Picioare pe Calea Tunetului. Atunci nu am crezut că era important și

nici nu aveam ce să facem, fiindcă nu era pe teritoriul nostru. Dar ieri...

O tăcere încordată s-a lăsat în luminiș. Stea de Foc nu prea obișnuia să vorbească pe un ton atât de serios; Labă de Frunză își dădea seama cât de greu îi era să continue, că se forța să pronunțe cuvintele.

— Patrula de ieri nu era departe de Pietrele Șerpilor când am văzut cum un monstru iese de pe Calea Tunetului. A început să mănânce din pământ și să doboare copaci. A...

— Dar e ridicol! l-a întrerupt Blană de Tăciune. Monștrii nu ies niciodată de pe Calea Tunetului.

— Ăsta nu e tot vreun vis de-al lui, nu? a întrebat Blană Pământie prea încet pentru ca Stea de Foc să audă, însă mormăiala lui a ajuns până la urechile lui Labă de Frunză. N-o fi mâncat vreo bucată mai tare de vânat aseară, înainte de culcare?

— Taci din gură și ascultă, s-a răstit la el Coadă de Nor, nepotul lui Stea de Foc.

— L-am văzut și eu, a confirmat Dungă Cenușie, aflat la poalele Pietrei Înalte.

După cuvintele lui, s-a lăsat o tăcere înfricoșată. Labă de Frunză a văzut că pisicile își aruncau priviri nesigure și temătoare. Coadă de Măcriș s-a întors spre ea.

— Chiar asta ați văzut?

— Nici nu-ți poți imagina cât de groaznic a fost, i-a răspuns Labă de Frunză, încuviințând din cap.

— Blană Fumurie ce are de spus despre asta? a întrebat Coadă Pestriță din rândul bătrânilor. I-a trimis vreun semn Clanul Stelelor?

Pisica-vraci s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre clan, iar privirea ei albastră era netulburată. Dintre toate pisicile, inclusiv Stea de Foc, ea părea cea mai calmă.

Înainte de a răspunde, pisica-vraci a ridicat privirea, uitându-se la Stea de Foc. Pe Labă de Frunză l-a năpădit amintirea profeției despre foc și tigru, care i se înfățișase lui Blană Fumurie în flăcările unui tufiș ce ardea. Se întreba cât de multe hotărâseră să le spună pisicilor din clan. Apoi Stea de Foc a încuviințat din cap, ca și cum i-ar fi dat lui Blană Fumurie permisiunea de a vorbi. Ea și-a plecat ușor capul, ca semn că înțelesese.

— Semnele de la Clanul Stelelor nu sunt clare, a recunoscut ea. Văd un pericol mare și schimbări importante prin care va trece pădurea. O nenorocire înfiorătoare atârnă asupra capetelor noastre.

— Înseamnă c-ai fost avertizată de toate astea! De ce nu ne-ai spus nimic până acum? a întrebat-o Blană de Șoarece, dând furioasă din coadă.

— Ai minte de șoarece? a mârâit Coadă de Nor. La ce bun să vă fi spus? Ce puteam face? Să plecăm din pădure? Și unde să ne ducem? Să pornim brambura printr-un ținut necunoscut tocmai acum, când vine iarna? Poate că tu ai face asta, Blană de Șoarece, dar mie nu-mi convine.

— Dacă mă întrebi pe mine, Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță au făcut foarte bine, a mormăit Blană de Tăciune către fratele lui, Mustață de Ploaie. Au plecat exact la țanc.

Labă de Frunză a vrut să sară în apărarea pisicilor dispărute, dar și-a poruncit să stea pe loc și să tacă. Ea era singura pisică din clan care știa că Labă de Veveriță și Gheară de

Mărăcine plecaseră fiindcă primiseră o misiune de la Clanul Stelelor: să încerce să salveze pădurea de la acest pericol teribil. Îl însoțiseră Blană de Furtună și Coadă de Pană, copiii lui Dungă Cenușie, crescuți în Clanul Râului, precum și câte o pisică din Clanul Vântului și din Clanul Umbrelor. Oricât de mult le-ar fi dus dorul, Labă de Frunză știa că era spre binele tuturor clanurilor că ei plecaseră.

Acum, însă, pericolul cel mare se face simțit în pădure, și-a spus Labă de Frunză, având inima strânsă în gheara spaimei, iar pisicile dispărute nu s-au întors. Oare asta însemna că misiunea lor eșuase? Însemna că spiritele din Clanul Stelelor nu reușiseră să-i ajute, în ciuda tuturor semnelor pe care le trimiseseră?

Blană Fumurie și-a trecut privirea liniștită pe deasupra clanului redus la tăcere, care aștepta.

— E adevărat că vom trece printr-un mare pericol. Dar nu cred că ne va fi distrus clanul.

Pisicile din clan s-au privit unele pe altele, uimite și înspăimântate. Tăcerea a părut să dureze cât o mie de bătăi de inimă, până când a fost întreruptă de un cor de țipete înfiorătoare ce a răsunat din rândul bătrânilor. Ca la un semnal, au izbucnit și alte țipete și strigăte de groază. Puse în fața pericolului monștrilor ce se apropiau de tabără, puține pisici din clan puteau să creadă în încurajările lui Blană Fumurie.

Nor de Frunză și-a strâns protectoare coada în jurul celor trei pui, aducându-i la adăpost lângă blana ei cenușie.

— Și ce-o să facem? a strigat ea.

Blană Pământie s-a ridicat și și-a lipit încurajator botul de umărul ei.

— O să facem ceva, a promis el. O să le arătăm noi că pădurea e a noastră.

— Și cum propui să facem asta? i-a replicat Blană de Șoarece, pe un ton aspru. Când ne-au arătat vreodată Două-Picioare că le pasă de noi? Ei fac doar ce vor.

— Monștrii lor au să gonească toată prada, a adăugat Blană de Cenușă. Iar pădurea e deja mai goală ca niciodată, vine iarna. Ce o să mâncăm?

Au izbucnit alte urlete înspăimântate, Stea de Foc reușind abia peste câteva momente să se facă auzit.

— Nu putem decide ce este de făcut până nu aflăm mai multe despre ce se întâmplă, a mieunat el, când țipetele s-au transformat în mormăieli temătoare. Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost lângă Pietrele Șerpilor, departe de tabăra noastră. E posibil ca Două-Picioare să nu mai înainteze.

— Păi atunci de ce ne-a mai trimis Clanul Stelelor semne? a întrebat Gheară de Spin. Trebuie să fim realiști, Stea de Foc, nu putem să ne prefacem că lucrurile astea nu se întâmplă.

— Am să pregătesc câteva patrule suplimentare, l-a asigurat Stea de Foc, și am să încerc să stau de vorbă cu cei din Clanul Umbrelor. S-a întâmplat foarte aproape de teritoriul lor și e posibil să aibă și ei probleme.

— Nu poți să te încrezi în nimic din ce îți va spune Clanul Umbrelor, a mârâit Coadă de Nor. Ăia nu ți-ar da nici o coadă de șoarece dacă te-ar vedea că mori de foame.

— Poate că nu, i-a răspuns Stea de Foc, dar dacă Două-Picioare le-au invadat și lor teritoriul, poate că sunt dispuși să stăm de vorbă, dacă asta ar însemna că ne putem ajuta unii pe alții.

— Când or zbura hârciogii, a mârâit Coadă de Nor.

Și-a întors privirea de la Stea de Foc și a mormăit ceva la urechea partenerei lui, Inimă Luminoasă, care își lipise botul de blana lui, încercând să-l liniștească.

— Toată lumea trebuie să fie în alertă, a continuat Stea de Foc. Dacă vedeți ceva neobișnuit, vreau să aflu. Am supraviețuit potopului și focului. Am supraviețuit haitei de câini trimise de Stea de Tigru, ca și pericolului reprezentat de Năpastă și de Clanul Sângelui. Vom supraviețui și acum.

A coborât de pe piatră, dându-le de înțeles că întâlnirea de clan a luat sfârșit.

Imediat, pisicile din luminiș s-au împărțit în grupuri ce au continuat să dezbată, agitate, veștile primite. Stea de Foc și Blană Fumurie au stat un pic de vorbă, iar apoi pisica-vraci a pornit spre Labă de Frunză.

— Stea de Foc va merge imediat să stea de vorbă cu pisicile din Clanul Umbrelor, a anunțat-o ea. Vrea să mergi și tu.

Ucenica se simțea temătoare, dar și entuziasmată.

— De ce tocmai eu?

— Vrea să aibă ambele pisici-vraci cu el. Crede că dacă Stea Neagră ne va vedea acolo, o să-și dea seama că nu vrem o luptă. Cu toate astea, Labă de Frunză, sper că ai mai exersat mișcările de luptă, a adăugat Blană Fumurie cu ochii albaștri scăpărând.

Labă de Frunză a înghițit în sec.

— Da, Blană Fumurie.

— Bun.

Cu un semn din coadă, a pornit spre locul unde le aștepta Stea de Foc, la intrarea în tunelul de orz sălbatic. Lângă el erau Dungă Cenușie și Blană de Ferigă.

— Să mergem, a mieunat Stea de Foc. Și ține minte, nu vreau să avem probleme. Mergem acolo doar ca să stăm de vorbă.

Dungă Cenușie a pufnit.

— Astea le-o spui ălora din Clanul Umbrelor. Dacă ne prinde vreo patrulă pe teritoriul lor, vor încerca să ne spintece de cum ne văd.

— Să sperăm că nu va fi așa, i-a răspuns Stea de Foc. Dacă Două-Picioare amenință ambele clanuri, nu ne putem permite să ne irosim puterea luptându-ne unii cu alții.

Dungă Cenușie părea să mai aibă îndoieli, dar nu a mai spus nimic; Stea de Foc a pornit primul în susul râpei, spre granița cu Clanul Umbrelor. Labă de Frunză și-a ținut urechile ciulite, în caz că se auzeau zgomote neobișnuite, iar blana îi era înfiorată. Pădurea, în care se simțise în siguranță de când se știa, era dintr-odată un loc înspăimântător, invadat de Două-Picioare și de monștrii lor.

Stea de Foc a condus patrula direct spre Pietrele Șerpilor, iar în curând Labă de Frunză și-a dat seama că se îndrepta către locul în care monstrul ieșise de pe Calea Tunetului. Înainte să ajungă acolo, ucenica a simțit mirosul monstrului, precum și pe cel al pământului proaspăt răscolit. Când a ajuns în vârful povârnișului de deasupra Căii Tunetului, Labă de Frunză s-a oprit și a privit printr-o tufă de ferigă.

Chiar dedesubt, o brazdă de iarbă dezrădăcinată se întindea până la Calea Tunetului. Copacii zăceau doborâți la pământ, iar rădăcinile li se încurcau între ele în aer. Peste tot domnea liniștea; Labă de Frunză nu auzea nici măcar o pasăre, nici foșnetul prăzii prin iarbă. Însă monstrul dispăruse,

iar când ucenica a deschis botul, ca să simtă mai bine aerul, și-a dat seama că mirosul de Două-Picioare era vechi. Până și duhoarea monstrului începuse să se estompeze.

— Astăzi n-au venit, a mieunat Dungă Cenușie. Poate că au terminat ceea ce aveau de făcut.

— Nu m-aș baza pe asta, i-a răspuns Stea de Foc răspicat.

— Dar e... e groaznic, a intervenit Blană de Ferigă, care nu făcuse parte din patrula din seara anterioară. De ce ne distrug pădurea, Stea de Foc?

Vârful cozii lui Stea de Foc a fluturat înainte și înapoi.

— Care e motivul oricărora dintre faptele săvârșite de Două-Picioare? Dacă am ști asta, viețile noastre ar fi mult mai ușoare.

Luând-o pe marginea zonei distruse, el a pornit primul în direcția Căii Tunetului. Lui Labă de Frunză i s-a strâns stomacul de teamă când a văzut că pe teritoriul Clanului Umbrelor căzuseră și mai mulți copaci, și că din pământ fusese scoasă și mai multă iarbă. Toate pisicile din Clanul Tunetului s-au oprit pentru a privi de-a lungul suprafeței aspre și negre. Blană de Ferigă s-a lăsat pe vine, ca și cum s-ar fi pregătit de atac, însă nu avea cu cine să se lupte.

— Ia uitați! a exclamat Dungă Cenușie, cu vocea tremurându-i de groază. Ai avut dreptate, Stea de Foc. Clanul Umbrelor are exact aceeași problemă ca noi.

— Atunci ar trebui să fie și mai ușor să stăm de vorbă cu Stea Neagră.

Stea de Foc încerca să pară încrezător, dar ținea urechile lipite de cap.

Blană Fumurie a privit lung zona afectată, înainte de a se întoarce cu spatele, clătinând din cap. Cu toate că nu a spus nimic, în ochii ei albaștri se citeau groaza și nedumerirea.

A trecut pe lângă ei un monstru ce huruia pe Calea Tunetului, mai mic decât cele care uciseseră copacii, dar la fel de zgomotos. Labă de Frunză a tresărit, aproape așteptându-se ca acesta s-o ia prin pădure, spre locul în care se aflau ei. Dar monstrul acela a rămas pe Calea Tunetului și a continuat să mârâie în depărtare până ce a dispărut printre copaci. L-a urmat un alt monstru, iar un al treilea a trecut în direcția opusă.

— Nu vreau să traversez pe aici, a mormăit Dungă Cenușie, clipind ca să scape de firele de praf ce-i intraseră în ochi.

Stea de Foc a încuviințat din cap.

— O să trecem pârâul de lângă Patru Stejari și o luăm prin tunel, a hotărât el. Nu putem decât să sperăm că n-o să ne întâlnim cu vreun războinic din Clanul Umbrelor pe partea asta a Căii Tunetului.

Când au ajuns la pârâu, Stea de Foc l-a trecut din câteva sărituri, folosindu-se de o piatră de trecere aflată în mijloc. Labă de Frunză s-a asigurat întâi că Blană Fumurie traversează cu bine, în ciuda vechii ei răni de la picior. Apoi a traversat și ea, în timp ce Stea de Foc se cățăra pe malul celălalt.

O adiere ușoară bătea spre ei, aducând mirosul neplăcut al Clanului Umbrelor. La graniță, Stea de Foc și Dungă Cenușie au reînnoit urmele de miros, iar apoi liderul i-a condus spre tunelul de sub Calea Tunetului.

Spre ușurarea lui Labă de Frunză, pe bucata aceasta din teritoriul lor n-au întâlnit nicio pisică din Clanul Umbrelor. Bătrânii îi spuseseră multe povești despre trecutul

întunecat al acelui clan, de la criminalul Stea Căzătoare, care își ucisese tatăl, până la trădătorul Stea de Tigru, care devenise lider al Clanului Umbrelor după ce fusese exilat din Clanul Tunetului. Actualul lider, Stea Neagră, nu le făcuse până acum probleme, însă ucenica știa că Stea de Foc nu avea încredere în el. Urmându-l în tunel, și-a dat seama că îl admira și mai mult pentru curajul de a încerca să-și facă aliați din foștii dușmani, de dragul pădurii. Labă de Frunză s-a cutremurat când a pătruns în tăcerea mohorâtă de sub Calea Tunetului, întreruptă doar de căderea câtorva picături de apă și de zgomotul făcut prin noroi de labele lor. Pe partea cealaltă, aflată pe teritoriul Clanului Umbrelor, duhoarea era și mai puternică. Pământul de sub picioarele lui Labă de Frunză era umed și mocirlos, acoperit cu o iarbă aspră, cu fire scurte. Din loc în loc erau un fel de bălți mărginite de stufăriș; erau puțini copaci înalți și nu semănau cu cei care adăposteau tabăra Clanului Tunetului. Părea că se află pe altă lume.

— Tabăra Clanului Umbrelor e în partea asta, a mieunat Stea de Foc, pornind spre un pâlc de tufișuri. Labă de Frunză, Blană Fumurie, țineți-vă aproape de mine. Dungă Cenușie și Blană de Ferigă, voi împrăștiați-vă și stați de pază. Și, mai ales, țineți minte că nu vrem vreun conflict.

Labă de Frunză a pornit în spatele lui Stea de Foc și astfel au pătruns mai adânc în teritoriul Clanului Umbrelor. Ucenica nu suporta să i se afunde labele în noroi la fiecare pas. Îi venea întruna să se oprească și să se scuture, în încercarea de a scăpa de umezeală. Nici nu-și putea imagina cum reușeau pisicile din Clanul Umbrelor să trăiască așa în fiecare zi. Probabil că aveau deja labele palmate. Au început s-o

doară mușchii pentru că stătuse încordată atât de mult; când a auzit strigătul lui Blană de Ferigă, a tresărit puternic, sperând apoi să nu fi fost văzută de niciuna dintre pisici.

— Stea de Foc, vino să vezi asta! a strigat Blană de Ferigă, făcând semn din coadă spre o bucată subțire de lemn, prea netedă și cu marginile prea simetrice pentru a fi ramura unui copac, ce stătea perfect dreaptă în pământ, înaltă cam cât o pisică.

Stea de Foc a mers până acolo și a adulmecat bănuitor lemnul.

— Duhnește a Două-Picioare.

— Mai e una aici, a strigat Labă de Frunză, văzând un băț asemănător un pic mai departe, la distanță de câteva lungimi de vulpe. Și încă una... aliniate toate la fel! Ce vor...

Vocea i s-a stins. În timp ce sărea spre următoarea bucată de lemn, tufișurile din fața ei au foșnit, iar din ele au apărut trei pisici. A recunoscut-o repede pe Blană de Toamnă, pisica de un portocaliu-închis ce servea drept secund al Clanului Umbrelor; pe ceilalți războinici, unul cu blana de un cenușiu-închis și un motan dungat cu o ureche ruptă, nu îi știa. Labă de Frunză a înghițit în sec.

Stea de Foc a ajuns lângă ea într-un suflet.

— Salutare, Blană de Toamnă, a mieunat el.

— Ne-ați încălcat teritoriul, a mârâit secundul Clanului Umbrelor.

Cu o mișcare scurtă din coadă, le-a făcut semn războinicilor ei să avanseze. Labă de Frunză de-abia a avut timp să se ferească, că motanul de un cenușiu întunecat s-a și repezit la ea; ucenica a simțit cum ghearele i se înfig în pulpă, iar apoi s-a rostogolit și a reușit să se ridice în picioare,

încercând să-și aducă aminte mișcările de luptă. Le-a zărit pe Blană Fumurie și pe Blană de Toamnă dându-și târcoale. O lungime de coadă mai departe, Dungă Cenușie țintuise la pământ motanul gri, în vreme ce Blană de Ferigă și celălalt motan se luptau zvârcolindu-se la pământ, într-o vâltoare de blană portocalie și cenușie.

Preț de o clipă nu l-a văzut pe Stea de Foc. Privind în jur disperată, l-a zărit în cele din urmă, urcat pe unul dintre trunchiurile de copaci. Vocea motanului s-a făcut auzită într-un strigăt ce a acoperit mârâielile și șuierăturile pisicilor ce se luptau.

— Opriți-vă!

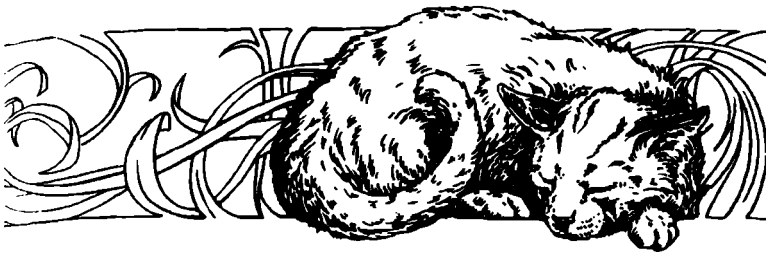

CAPITOLUL 3

— Voi stați aici, le-a ordonat Drăguțul în șoaptă. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta.

Blană de Furtună privea uluit, în vreme ce bătrânul motan de-abia își târa labele spre vulpi, cu blana jerpelită înfoiată, dând amenințător din coadă. Înmărmuriți de teamă, poate că ceilalți l-ar fi lăsat pe Drăguțul să atace vulpile și să fie făcut bucăți, dacă Blană de Furtună n-ar fi făcut în ultima clipă un pas în față, dându-l pe bătrân la o parte.

— Ce...? a protestat Drăguțul. Lasă-mă, că le vin de hac. Să știi că eu am pus pe fugă mai multe vulpi decât ai prins tu șoareci, tinere.

— Atunci dă-ne și nouă voie să încercăm, i-a răspuns Blană de Furtună cu un aer sumbru.

Cele două vulpi înaintau încet de-a lungul malului, mutându-și privirea de la o pisică la alta. Blană de Furtună și-a dat seama prea târziu că el și prietenii lui greșiseră crezând că în pădure nu aveau să îi pândească pericole.

A văzut că Labă de Cioară făcuse un pas înainte, pentru a o proteja pe Coadă de Pană, în timp ce Gheară de Mărăcine

încerca să facă același lucru pentru Labă de Veveriță. Însă ucenica din Clanul Tunetului ieșise din umbra lui protectoare și stătea lângă el, cu urechile date pe spate și cu o labă ridicată amenințător.

— Ce tot faci de mi te bagi în față? a mârâit ea. Pot să am și singură grijă de mine.

— Adevărul e că ai zis că ai fi în stare să mănânci o vulpe, a intervenit cu viclenie Blană Roșcată. Asta e șansa ta.

Vulpile s-au apropiat și mai mult. Blană de Furtună s-a pregătit, ațintindu-și privirea pe boturile lor înguste și pe sclipirea rece a ochilor, încercând să-și dea seama unde aveau să atace mai întâi. Acasă, vulpile nu erau cine știe ce pericol pentru pisicile care erau atente. Puteau fi evitate, însă era clar că acestea erau tinere și puse pe harță, dornice nevoie mare să-și apere teritoriul. Motanul era sigur că ei șase aveau să le poată goni, însă nu fără a suferi răni grave. Și atunci, ce avea să se aleagă de misiunea lor? *Clanul Stelelor să ne ajute!* s-a rugat el cu disperare.

Labă de Cioară, care se afla cel mai aproape de vulpi, s-a lăsat pe vine, gata să sară. Abia dacă era o lungime de coadă între el și prima vulpe, când Blană de Furtună a auzit un sunet straniu în spatele lui, pe jumătate mârâit și pe jumătate lătrat. Vulpea din față a ridicat repede capul și a rămas nemișcată.

Blană de Furtună a aruncat o privire peste umăr. Miez de Noapte înainta greoi, trecând printre Drăguțul și Coadă de Pană, până a ajuns în fața vulpilor. Le-a mai spus ceva cu combinația aceea de lătrături și mârâieli. Cu toate că Blană de Furtună nu înțelegea ce spunea, erau inconfundabile amenințarea din poziția umerilor ei lăsați în jos și ostilitatea din ochii ei negri.

Când vulpea din față a mârâit, ceea ce era, în mod evident, un răspuns, urechile motanului s-au ciulit de uimire.

— Am uitat că Miez de Noapte vorbește vulpeasca, a mormăit el aruncând o privire rapidă spre Gheară de Mărăcine.

Războinicul din Clanul Tunetului a încuviințat din cap fără a-și dezlipi privirea de la vulpi.

— Zic că ăsta e teritoriul lor, le-a transmis Miez de Noapte. Cine vine aici ajunge prada lor.

— Pe naiba! a izbucnit Labă de Cioară. Spune-le că dacă încearcă ceva, le smulgem blana.

Miez de Noapte a clătinat din cap.

— Nu, micuțule războinic. Și blana de pisică poate fi smulsă. Așteaptă.

Labă de Cioară a făcut un pas sau doi în spate, părând încă furios, iar Coadă de Pană și-a lipit botul de blana lui.

Miez de Noapte le-a mai spus ceva vulpilor.

— Le spun că doar treceți prin teritoriul lor, le-a explicat ea pisicilor după ce a terminat. Le spun că în pădurea asta e multă pradă, pradă mai ușor de prins, care n-o să încerce să le smulgă blana.

Vulpea din față părea acum nedumerită. Poate pentru că era pentru prima oară când auzea un viezure vorbind vulpeasca, poate pentru că îi lua în serios argumentele. Dar a doua – un mascul cu botul plin de cicatrici – încă se uita dincolo de Miez de Noapte, la grupul de pisici, cu dinții dezgoliți. A mârâit ceva ce era, fără îndoială, o amenințare.

Apoi Miez de Noapte a mârâit un singur cuvânt. Făcând un pas în față, a ridicat laba, cu trupul ei masiv pregătit să lovească. Toate firele de păr de pe trupul lui Blană de

Furtună s-au înfoiat, motanul pregătindu-se să sară la luptă. Apoi vulpoiul a început să se îndepărteze cu spatele, mârâind o ultimă înjurătură la adresa lui Miez de Noapte, înainte de a dispărea în tufișuri. Privirea lui Miez de Noapte s-a întors către tovarășul său, dar cealaltă vulpe s-a oprit doar cât să latre ceva rapid, înainte de a pleca.

— Și nici să nu vă mai întoarceți, dacă nu vreți s-o pățiți urât de tot! a strigat Labă de Cioară după ele.

Blană de Furtună s-a relaxat, lăsându-și blana să se lipească de spate. Labă de Veveriță s-a lăsat la pământ cu un oftat zgomotos. Toate pisicile, chiar și Drăguțul, o priveau pe Miez de Noapte cu respect.

Gheară de Mărăcine a mers lângă ea și și-a plecat respectuos capul.

— Mulțumim, Miez de Noapte, a mieunat el. Ar fi putut să se termine tare urât.

— Puteau să ne omoare, a adăugat Coadă de Pană.

— Mda, presupun că nu era un moment bun pentru o luptă, a recunoscut și Labă de Cioară.

Blană de Furtună a oftat auzind agresivitatea din tonul ucenicului, când acesta a continuat:

— Dar pe de altă parte, aș vrea să știu de ce nu ne-ai avertizat în legătură cu vulpile? Ai spus că poți să citești totul în stele, așa că de ce nu ne-ai spus că vulpile aveau să fie aici?

Cu toate că el nu ar fi pus niciodată întrebarea aceasta, Blană de Furtună a așteptat tensionat răspunsul viezurelui. Miez de Noapte le spusese până atunci atât de multe despre pericolul ce amenința pădurea, despre faptul că trebuiau să meargă acasă și să convingă clanurile să plece din pădure

pentru a fi în siguranță. Dacă nu puteau avea încredere în ea, atunci ei și tovarășii lor de clan aveau să fie neajutorați în fața distrugerii ce le amenința căminul. Oare ar fi putut să-i avertizeze în legătură cu vulpile?

Preț de o clipă, viezurele a privit ucenicul din Clanul Vântului cu ochii negri plini de furie. Labă de Cioară nu și-a putut ascunde o tresărire de alarmă, însă, spre lauda sa, nu a dat înapoi. Apoi Miez de Noapte s-a relaxat.

— Nu spun tot. Nici Clanul Stelelor nu vrea să spun tot. Multe, da, cum Două-Picioare distrug pădurea, pisicile nu mai au unde să locuiască. Dar multe răspunsuri se află chiar în noi. Aceasta ați învățat-o deja, nu?

— Presupun, a mormăit Labă de Cioară.

Miez de Noapte s-a întors cu spatele.

— Vulpile spun că acum trebuie să plecați, le-a spus ea pisicilor. Dacă mai sunteți aici la apus, vor ataca. Vulpoiul ăla zice c-a gustat odată carne de pisică și că i-a plăcut.

— Ei bine, de data asta n-o să mai guste! s-a răstit Blană Roșcată.

— Trebuie să plecăm, oricum, a intervenit Gheară de Mărăcine. Și nu vrem să intrăm în vreun conflict cu niște vulpi. Hai să mergem.

Au mai rămas un pic, ca să mănânce restul de pradă. Apoi Miez de Noapte a luat-o în față și i-a condus până la marginea pădurii. Soarele coborâse până sub nivelul copacilor, iar în locul în care se aflau pisicile era deja umbră. Blană de Furtună a văzut în fața lor o altă întindere de landă, iar în depărtare se zărea un lanț muntos. Într-o parte se profilau contururile roșcate ale așezării de Două-Picioare prin care trecuseră la venire.

— Încotro? a întrebat el.

Miez de Noapte a ridicat o labă și a arătat drept în față.

— Asta calea cea mai rapidă, cale spre răsare-soarele.

— Dar nu pe aici am venit, a mieunat neliniștit Gheară de Mărăcine. Am venit prin așezarea de Două-Picioare.

— Și eu n-am de gând să mai trec pe acolo! a intervenit Labă de Cioară. Prefer să urc o mie de munți decât să mai calc pe la Două-Picioare.

— Nu știu ce să zic, a mieunat Coadă de Pană. Cel puțin știm drumul prin așezarea de Două-Picioare și-l avem și pe Drăgușul să ne ajute.

Labă de Cioară a răspuns doar cu un pufnit disprețuitor. Blană de Furtună era pe jumătate de acord cu el; în așezarea de Două-Picioare petrecuseră multe zile înspăimântătoare, suferiseră de foame, iar Drăgușul păruse la fel de rătăcit ca ei. Însă și munții erau în teritoriu străin. Chiar de unde erau, Blană de Furtună vedea foarte bine că spre vârfuri povârnișurile erau doar din piatră golașă, cu câte un fir alb acolo unde probabil se așternuse deja prima zăpadă. Erau mult mai înalte decât Pietrele Înalte, iar motanul se întreba cât adăpost și câtă pradă aveau să găsească acolo.

— Sunt de acord cu Coadă de Pană, a mieunat el în cele din urmă. Am reușit să trecem o dată prin așezarea de Două-Picioare, vom reuși și de data asta.

Gheară de Mărăcine și-a mutat privirea de la o pisică la alta, nehotărât.

— Tu ce zici, Blană Roșcată?

Sora lui a ridicat din umeri.

— Cum credeți voi. Pe oriunde o luăm, tot o să dăm de probleme; cu toții știm asta.

Asta e perfect adevărat, și-a spus abătut Blană de Furtună.

— Ei bine, eu cred... a început Labă de Veveriță, întrerupându-se repede, cu răsuflarea tăiată.

Ochii ei verzi s-au mărit de spaimă, ațintiți asupra unui lucru aflat în depărtare, pe care celelalte pisici încă nu-l vedeau.

— Labă de Veveriță, ce s-a întâmplat? a mieunat îngrijorat Gheară de Mărăcine.

— Nu... nu știu, a răspuns Labă de Veveriță scuturându-se puternic. Hotărăște-te, Gheară de Mărăcine, și hai să mergem. Eu vreau s-o luăm pe acolo, dacă ăla e drumul cel mai rapid, a continuat ea făcând semn din coadă spre munții aflați în depărtare. Dacă o luăm iar prin așezarea de Două-Picioare, o să pierdem o grămadă de zile.

Mustățile lui Blană de Furtună au început să freamăte. Labă de Veveriță avea dreptate. Știau deja că drumul printre cuiburile de Două-Picioare era înșelător și dificil. Ce pericole se puteau ascunde în munți, care să fie mai rele decât șobolanii și monștrii pe care știau că aveau să-i întâlnească în așezarea de Două-Picioare? Tot ce conta era să se întoarcă în pădure cât mai repede cu putință.

— Cred că are dreptate, a mieunat el. M-am răzgândit. Eu votez s-o luăm prin munți.

Coada roșcată a lui Labă de Veveriță a zvâcnit nerăbdătoare, iar pisica și-a înfipt ghearele în iarbă.

— Ei bine? a scuipat ea spre Gheară de Mărăcine. Te hotărăști odată sau nu?

Gheară de Mărăcine a tras adânc aer în piept.

— Bine, atunci prin munți o luăm.

— Hă? Ce?

Drăguțul se scărpinase în ureche cu o labă. Însă când a auzit decizia lui Gheară de Mărăcine, bătrânul motan a ridicat privirea alarmat, clipind întruna din ochii lui ca de ambră.

— Nu puteți s-o luați pe acolo, e periculos. Ce faceți dacă...

— Pericole sunt peste tot, a intervenit Miez de Noapte, reducându-l pe Drăguțul la tăcere cu o privire fioroasă. Prietenii tăi de mare curaj au nevoie. Drumul lor demult le-a fost scris în stele.

Blană de Furtună a aruncat o privire grăbită spre bătrânul motan. Ce încerca Drăguțul să le spună atunci când l-a întrerupt Miez de Noapte? Oare știa despre vreun pericol anume în munți? Și dacă da, de ce-l oprise Miez de Noapte din a le povesti? I se părea că în privirea viezurelui citea multă înțelepciune și ceva ce aducea a regret. Ce voia să spună prin „drumul demult le-a fost scris"?

— E grea decizia, tinere războinic.

Viezurele vorbea pe un ton jos, adresându-i-se lui Gheară de Mărăcine. Blană de Furtună s-a tras un pic mai aproape, ca să audă și el.

— Calea vă este întinsă în față și până acasă vă întoarceți veți înfrunta multe pericole.

Gheară de Mărăcine a privit-o lung în ochi, înainte de a face câțiva pași. Oricare ar fi fost pericolele, motanul părea pregătit să le facă față, iar Blană de Furtună nu putea să nu-i admire hotărârea, cu toate că făcea parte dintr-un clan rival. Când Drăguțul s-a ridicat în picioare pentru a-i urma, Miez de Noapte a întins o labă, oprindu-l.

Bătrânul motan s-a înfoiat, aruncând fulgere din ochii de chihlimbar.

— Dă-te la o parte, a mârâit el.

Miez de Noapte nici nu s-a clintit.

— Cu ei nu poți merge, a mormăit ea. Drumul e al lor, a continuat, cu ochii negri strălucitori. Sunt tineri și nechibzuiți, iar la încercări vor fi puși mereu. Au nevoie de propriul curaj, prietene, nu de al tău. Pe tine prea mult s-ar baza.

Drăguțul a clipit încet.

— Bine, dacă pui problema așa...

Coadă de Pană a venit fuga lângă el, lingându-i repede urechile.

— N-o să te uităm niciodată, Drăguțule, n-o să uităm tot ce-ai făcut pentru noi.

Aflat chiar în spatele ei, Labă de Cioară a deschis gura, cu ochii îngustați, ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva tăios, însă Blană de Furtună i-a aruncat o privire aspră, ce l-a oprit înainte de a mieuna. Probabil că nu aveau să se mai întâlnească niciodată cu bătrânul motan, și cu toate că Drăguțul făcuse multe greșeli, le fusese alături și îi adusese în siguranță până la Miez de Noapte.

— La revedere, Drăguțule. Și-ți mulțumim. Fără tine nu am fi reușit niciodată să o găsim pe Miez de Noapte, a rostit și Gheară de Mărăcine, parcă dând glas gândurilor lui Blană de Furtună. Și-ți mulțumim și ție, Miez de Noapte.

Viezurele a dat din cap.

— Rămas bun, prieteni. Fie ca războinicii din Clanul Stelelor să vă lumineze calea.

Și-au luat la revedere de la cei doi și celelalte pisici, urmându-l pe rând pe Gheară de Mărăcine. Blană de Furtună era ultimul. Privind în spate, i-a văzut pe Miez de Noapte

și pe Drăguțul stând unul lângă altul, lângă lizieră, urmărindu-i cu privirea. Era imposibil să le distingă expresiile de la distanța aceea și în lumina tot mai slabă a apusului. Blană de Furtună le-a făcut un semn de rămas-bun din coadă și s-a întors spre munți.

CAPITOLUL 4

Auzind strigătul poruncitor al lui Stea de Foc, Blană de Ferigă și războinicul cenușiu din Clanul Umbrelor s-au despărțit. Dungă Cenușie a ridicat privirea de la motanul dungat, dar l-a țintuit în continuare cu o labă pe gât.

— Dă-i drumul! i-a ordonat Stea de Foc. N-am venit aici ca să ne luptăm.

— E greu să nu ne luptăm când sar așa pe noi, a șuierat Dungă Cenușie.

S-a dat înapoi, iar motanul dungat, slăbănog, s-a ridicat în picioare scuturându-și blana.

Labă de Frunză a făcut câteva salturi grăbite, ajungând din nou lângă Blană Fumurie, temându-se că Blană de Toamnă ar fi putut încă să o atace pe pisica-vraci. Era puțin probabil ca secundul Clanului Umbrelor să accepte ordine de la liderul unui clan rival.

Blană de Toamnă a dat din coadă spre motanul cenușiu închis.

— Inimă de Cedru, mergi înapoi în tabără. Avertizează-l pe Stea Neagră c-am fost invadați și mai adu războinici.

Motanul cenușiu s-a făcut nevăzut în tufișuri.

— Nu e nevoie să luați asemenea măsuri, i-a spus Stea de Foc, pe un ton pașnic. Nu v-am invadat teritoriul și nici nu încercăm să vă furăm prada.

— Atunci ce vreți? l-a întrebat Blană de Toamnă irascibilă. Ce-ar trebui să credem, când vă găsim pe teritoriul nostru?

— Îmi pare rău că v-am încălcat granița, i-a răspuns Stea de Foc, sărind de pe trunchiul de copac și venind lângă ea. Știu... știu că n-ar trebui să fim aici. Însă trebuie neapărat să vorbesc cu Stea Neagră. S-a întâmplat ceva, ceva prea important pentru a mai putea aștepta până la următoarea întâlnire între clanuri.

Blană de Toamnă a adulmecat aerul neîncrezătoare, dar și-a băgat ghearele în pernuțe. Inima lui Labă de Frunză a început să bată mai liniștit. Secundul Clanului Umbrelor știa că erau depășiți numeric și că nu puteau porni un nou atac, mai ales că îl trimisese pe războinicul cenușiu, Inimă de Cedru, în tabără.

— Ce-i așa de urgent? a mârâit ea.

Stea de Foc a făcut un semn cu coada către copacii rari, spre urmele distrugerii lăsate de monstrul Două-Picioare pe partea aceea a Căii Tunetului.

— Ăsta nu e un motiv suficient de bun? a întrebat el exasperat.

Blană de Toamnă l-a redus la tăcere cu un sâsâit furios.

— Dacă aveți impresia că pisicile din Clanul Umbrelor sunt afectate și slăbite...

— Nu asta am spus, a protestat Stea de Foc. Dar trebuie să fi observat că și noi am avut aceleași probleme pe

teritoriul nostru. Acum spune-mi, ai de gând să ne gonești, sau ne lași să stăm de vorbă cu Stea Neagră?

Blană de Toamnă și-a îngustat ochii, iar apoi a încuviințat din cap.

— Prea bine. Urmați-mă!

I-a condus prin tufișuri. Pisicile din Clanul Tunetului au pornit în spatele ei, iar războinicul dungat din Clanul Umbrelor încheia șirul de pisici. Inima lui Labă de Frunză a început să bată iarăși nebunește când s-a simțit înconjurată de mirosurile acelui teritoriu străin. Până și lumina zilei scăzuse, parcă, iar norii acoperiseră soarele în așa fel încât drumul lor era scăldat în umbră. Ucenica se străduia să nu tresară la fiecare zgomot și să nu se uite în jur de parcă s-ar fi așteptat ca după fiecare copac să se afle un războinic al Clanului Umbrelor.

În scurtă vreme, Labă de Frunză și-a dat seama că de undeva din față venea un miros al Clanului Umbrelor și mai puternic. Blană de Toamnă i-a condus în jurul unui tufiș bogat. Urmând-o, Labă de Frunză s-a trezit înmărmurită în fața unui șir lung de pisici – războinici supli, cu mușchii încordați și cu sclipirea luptei în priviri. În spatele lor se înălța un zid de mărăcini încâlciți.

— Asta este tabăra Clanului Umbrelor, i-a șoptit Blană Fumurie. Se pare că Stea Neagră nu are de gând să ne invite înăuntru.

Liderul Clanului Umbrelor stătea în mijlocul războinicilor săi. Era un motan imens, alb, cu labele negre; purta prin blană cicatricile multor bătălii. Când pisicile din Clanul Tunetului și-au făcut apariția din spatele tufișului, el a făcut un pas în față și s-a adresat lui Stea de Foc cu ochii îngustați:

— Ce-i asta? a rostit el cu o voce dușmănoasă. Mărețul Stea de Foc crede că poate să se plimbe pe unde are chef prin pădure?

Stea de Foc a ignorat disprețul din tonul motanului, plecându-și capul în salutul politicos al unui lider către un alt lider.

— Am venit să vorbim despre ceea ce fac Două-Picioare, a început el. Trebuie să hotărâm ce facem dacă vor continua așa.

— Ce facem? Cum adică ce facem? Clanul Umbrelor nu se consultă cu Clanul Tunetului, i-a replicat Stea Neagră. Noi luăm propriile decizii.

— Dar ne distrug pădurea!

Labă de Frunză a simțit disperarea din vocea liderului ei, știind cât de greu îi era lui Stea de Foc să-și păstreze calmul în timp ce liderul Clanului Umbrelor insista să-l trateze ca pe un inamic.

Liderul Clanului Umbrelor a ridicat din umerii puternici.

— Stea de Foc, intri în panică degeaba. Două-Picioare n-au minte. Și cel mai mic dintre puii sugari știe asta. E adevărat, au doborât câțiva copaci, dar acum au plecat iarăși. Orice-ar fi fost, s-a terminat.

Labă de Frunză se întreba dacă Stea Neagră chiar credea asta. Nu putea să fie chiar atât de inconștient! Sau poate că voia doar să facă pe curajosul, ca să-l convingă pe Stea de Foc că cei din Clanul Umbrelor nu se temeau de nimic.

— Și dacă nu s-a terminat? a întrebat Stea de Foc neabătut. Dacă se agravează? Prada a fugit deja din locurile pe unde au fost Două-Picioare. Ce facem dacă Două-Picioare

intră și mai mult pe teritoriile noastre? Ce ai să faci în timpul iernii, Stea Neagră, dacă nu-ți poți hrăni clanul?

Unul sau doi dintre războinicii Clanului Umbrelor păreau neliniștiți, însă liderul lor îl privea sfidător pe Stea de Foc.

— Nu avem niciun motiv să ne temem de iarnă, a mieunat el. Putem oricând să mâncăm șobolani din Ținutul Hoiturilor.

Blană Fumurie a zvâcnit enervată din urechi.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să faci asta? Jumătate din clanul tău s-a îmbolnăvit și a murit.

— E adevărat.

Vocea curajoasă îi aparținea unui mic motan tărcat, ce ședea ghemuit la capătul șirului de războinici. Labă de Frunză l-a recunoscut pe Nouraș, pisica-vraci a Clanului Umbrelor.

— Și eu am fost bolnav. Aș fi murit fără ajutorul tău, Blană Fumurie.

— Taci din gură, Nouraș! i-a poruncit Stea Neagră. Boala de atunci a fost o pedeapsă trimisă de Clanul Stelelor, fiindcă Blană Întunecată nu a fost un lider ales conform ritualului. Nu ne paște niciun pericol dacă mâncăm din Ținutul Hoiturilor.

— Ba vă paște un pericol dacă s-a ajuns ca liderul să reducă la tăcere pisica-vraci, i-a răspuns cu asprime Blană Fumurie. Sau dacă susține că știe mai multe decât pisicile-vraci despre dorința Clanului Stelelor.

Stea Neagră a privit-o lung, însă nu a spus nimic.

— Ascultă-mă, a început iarăși, cu disperare, Stea de Foc. Cred că pădurea va trece printr-un pericol teribil,

un pericol căruia îi putem supraviețui doar dacă lucrăm împreună.

— Aiureli! s-a răstit Stea Neagră. Nu-mi spune tu ce să fac, Stea de Foc. Nu sunt vreunul dintre războinicii tăi. Dacă ai ceva de spus, fă-o așa cum se cuvine, la următoarea întâlnire de la Patru Stejari.

O parte din sufletul lui Labă de Frunză simțea că liderul Clanului Umbrelor avea dreptate. Codul războinicilor poruncea ca toate problemele comune din pădure să fie discutate la întâlniri. În nicio altă situație nu se puteau întâlni pisicile din cele patru clanuri sub armistițiul sacru oferit de Clanul Stelelor. În același timp, știa că Două-Picioare nu aveau să aștepte până la următoarea lună plină ca să continue distrugerea pădurii. Cine știa ce avea să se mai întâmple până la următoarea întâlnire?

— Prea bine, Stea Neagră.

În vocea lui Stea de Foc răsuna tristețea înfrângerii.

Se întâmplă, și-a spus Labă de Frunză cuprinsă de panică. *Renunță. Înseamnă că pădurea o să fie distrusă cu totul.*

— Cum vrei, a continuat Stea de Foc. Dar dacă se întorc Două-Picioare, să știi că ai permisiunea mea de a trimite un mesager pe teritoriul Clanului Tunetului și vom mai sta de vorbă.

— Ca de obicei, ești din cale-afară de generos, Stea de Foc, a mieunat Stea Neagră disprețuitor. Dar nu are ce să se întâmple și să nu ne descurcăm singuri.

— Minte de șoarece! a scuipat Dungă Cenușie.

Stea de Foc i-a aruncat secundului său o privire de avertizare, dar liderul Clanului Umbrelor nu a reacționat în niciun fel. În schimb, i-a făcut semn din coadă lui Blană de Toamnă.

— Ia câțiva războinici și escortează pisicile astea afară din teritoriul nostru, i-a poruncit el. Și în caz că ai de gând să mai treci pe aici neinvitat, a adăugat el către Stea de Foc, o să ne sporim patrulele de la graniță. Acum plecați!

Nu mai era nimic de făcut în afară de a-i da ascultare. Stea de Foc s-a întors și le-a făcut semn pisicilor lui să-l urmeze. Blană de Toamnă și războinicii ei s-au adunat în jurul lor într-un semicerc amenințător, lăsându-i să se îndepărteze, dar tinându-i înghesuiți laolaltă. Labă de Frunză s-a bucurat când a zărit intrarea în tunelul de sub Calea Tunetului, iar când au trecut prin el, spre teritoriul lor, s-a simțit de-a dreptul ușurată.

— Și să nu vă mai întoarceți aici! a scuipat Blană de Toamnă în timp ce traversau granița.

— Fiți fără grijă, că nu ne întoarcem! i-a aruncat Dungă Cenușie peste umăr. Nu voiam decât să vă ajutăm, ghem de blană fără minte!

— Las-o baltă, Dungă Cenușie.

Acum, că se întorseseră pe teritoriul lor, Stea de Foc și-a arătat dezamăgirea. Lui Labă de Frunză îi părea tare rău pentru el; nu era vina lui că liderul Clanului Umbrelor nu ascultase glasul rațiunii.

— Poate ar trebui să vorbim cu cei din Clanul Vântului, i-a sugerat ea încet lui Blană Fumurie, în timp ce se îndreptau spre tabără. Poate că au avut și ei probleme. Asta ar explica de ce au furat pești de la Clanul Râului.

Se referea la acuzația furioasă făcută de Șoim de Zăpadă, un războinic din Clanul Râului, la ultima întâlnire a celor patru clanuri.

— *Dacă* au furat. N-a fost dovedit furtul, i-a amintit Blană Fumurie. Chiar și așa, Labă de Frunză, e posibil să

ai dreptate. Labă Neagră ne-a spus că pe partea aceea a Căii Tunetului sunt mai mulți Două-Picioare decât de obicei.

— Atunci, poate că Stea de Foc ar trebui să stea de vorbă cu Stea Înaltă?

— Nu cred că Stea de Foc va mai sta de vorbă cu alt lider de clan o bună vreme de acum înainte, a mieunat Blană Fumurie, aruncând o privire compătimitoare spre motanul roșcat. În plus, Stea Înaltă e un lider orgolios. N-ar recunoaște niciodată că pisicile din clanul lui mor de foame.

— Dar Stea de Foc trebuie să facă ceva!

— Cred că Stea Neagră are dreptate, poate că ar trebui să așteptăm până la următoarea întâlnire a clanurilor. Însă dacă am ocazia – a întrerupt Blană Fumurie protestul ucenicei sale –, am să stau de vorbă cu el.

Și-a ridicat privirea albastră spre cerul acoperit de nori.

— Acum să ne rugăm ca spiritele din Clanul Stelelor să aibă milă de noi, orice ar urma să se întâmple.

— Coadă de Măcriș, ești aici?

Labă de Frunză stătea în fața vizuinii războinicilor și încerca să privească printre ramurile de la intrare. Era în dimineața următoare, devreme; o ceață densă învăluia tabăra și îi lăsa pe blană picături minuscule de apă.

— Coadă de Măcriș?

În bârlog s-au auzit niște foșnete, iar câteva clipe mai târziu și-a făcut apariția Coadă de Măcriș, care clipea des ca să alunge somnul.

— Labă de Frunză? a rostit ea surprinsă, căscând cu poftă. Ce s-a întâmplat? Nici n-a răsărit soarele încă. Aveam un vis grozav cu un șoarece...

— Scuză-mă, a mieunat Labă de Frunză. Dar aș fi vrut să te rog să facem ceva împreună. Trebuie să mergi în patrula de la răsărit?

— Nu.

Pisica a ieșit cu totul printre ramuri, lingându-și rapid blana de pe umeri.

— Despre ce-i vorba?

Labă de Frunză a tras adânc aer în piept.

— Aș vrea să vizitez Clanul Vântului. Vii cu mine?

Coadă de Măcriș a făcut ochii mari, iar vârful cozii i-a tresărit de surprindere.

— Și dacă dăm peste o patrulă?

— Ar trebui să fie în regulă, eu sunt ucenică de pisică-vraci, așa că am voie să merg oriunde de aici și până la Pietrele Înalte. Te rog, Coadă de Măcriș! Trebuie neapărat să aflu dacă și Clanul Vântului are probleme.

Cu toate că nu-i putea spune lui Coadă de Măcriș, ucenica știa că din fiecare clan fusese aleasă câte o pisică, iar Clanul Stelelor le trimisese într-o călătorie. De asta bănuia că toate clanurile fuseseră invadate de Două-Picioare, însă voia să fie sigură.

Ideea unei aventuri aducea strălucire în ochii lui Coadă de Măcriș.

— Eu sunt gata de drum, i-a spus ea. Hai să plecăm, până nu apare vreo altă pisică și ne ia la întrebări.

A pornit ca o săgeată de-a curmezișul luminișului și a intrat rapid în tunelul de orz sălbatic. Labă de Frunză a urmat-o, aruncând o ultimă privire spre tabăra adormită. Ceața era densă și în râpă, ascunzând zgomotul pașilor lor. Totul era cenușiu și, cu toate că lumina răsăritului începea să

prindă putere, soarele nu se vedea. Ferigile erau îndoite până aproape de pământ sub greutatea picăturilor de rouă, iar în scurtă vreme blana pisicilor era udă leoarcă.

Coadă de Măcriș s-a zgribulit.

— De ce-oi fi plecat eu din cuibul meu călduț? s-a plâns ea mai în glumă, mai în serios. Dacă e așa și la câmpie, e numai bine. Ceața ne va ajuta să ne ascundem.

— Și-o să ne acopere și mirosul, a adăugat Labă de Frunză.

Dar înainte ca ea și Labă de Măcriș să fi ajuns la Patru Stejari, ceața a început să se ridice. Tot mai zăbovea deasupra pârâului, dar când au ajuns pe malul celălalt, soarele își trimitea deja razele spre pământ. Labă de Frunză și-a scuturat umezeala de pe blană, însă lumina soarelui nu aducea și căldură. Pisica aștepta cu nerăbdare o alergătură zdravănă de-a curmezișul landei, ca să se încălzească mai bine.

Când treceau pe marginea luminișului de la Patru Stejari, Labă de Frunză a simțit o pală de vânt ce bătea direct dinspre landă. Ea și Coadă de Măcriș s-au oprit preț de o clipă, într-o parte a luminișului, cu blana lipită de spinare și cu fălcile deschise, ca să miroasă cât mai bine aerul.

— Clanul Vântului, a mieunat Coadă de Măcriș, înclinând ușor capul într-o parte, nesigură. Dar e ceva ciudat, nu e mirosul lor obișnuit.

— Da. Și nu se vede niciun iepure pe aici, a adăugat Labă de Frunză.

A mai ezitat câteva clipe, iar apoi a pornit prima peste graniță. Cele două pisici săreau de la un tufiș de orz sălbatic la altul, folosind cât de mult puteau cele câteva ascunzișuri pe care le oferea landa. Lui Labă de Frunză i s-a înfiorat

blana; fiind albă-portocalie, se vedea de la distanță pe fundalul ierbii scurte. Cât se aflau încă pe teritoriul Clanului Tunetului, fiind pisică-vraci, știa că nu avea să pățească nimic; acum se simțea mică și vulnerabilă. Voia să afle tot ce-i stătea în putere, iar apoi să ajungă repede pe teritoriul ei, în siguranță.

A pornit spre creasta unui deal scund ce dădea spre Calea Tunetului și s-a lipit de iarbă, privind în jos. Așezându-se lângă ea, Coadă de Măcriș a șuierat lung.

— Ei bine, eu zic că nu încape îndoială, a mieunat ea.

Începând de la Calea Tunetului și până în partea cealaltă a teritoriului, se vedea o cicatrice lungă acolo unde fusese smulsă iarba. Drumul era marcat cu țepușe scurte din lemn, ca cele pe care le văzuse ucenica pe teritoriul Clanului Umbrelor, cu o zi înainte. Cicatricea aceea forma o cărare de-a curmezișul landei și se oprea brusc la poalele dealului pe care se aflau cele două pisici. În locul în care lua sfârșit cărarea, ședea în tăcere un monstru ce sclipea în lumina soarelui. Lui Labă de Frunză i s-a tăiat răsuflarea când și-a imaginat cum hălăduia monstrul acela pe câmpie, gata să se arunce pe prada sa cu un răget înfiorător.

— Dar unde sunt Două-Picioare? a mormăit Coadă de Măcriș.

Labă de Frunză s-a uitat într-o parte și în alta, dar peste tot domnea tăcerea. Amenințarea plutea în aer, densă ca o ceață, în peisajul acela copleșitor. Tot nu se simțea mirosul iepurilor – oare se speriaseră și fugiseră, se întreba Labă de Frunză, sau îi luaseră Două-Picioare? Poate că se mutaseră în altă parte a landei când monstrul le-a distrus bârlogurile.

— Câh! a exclamat brusc Coadă de Măcriș. Simți și tu mirosul ăsta?

Chiar în momentul în care războinica îi punea întrebarea asta, Labă de Frunză a simțit și ea o aromă puternică, aspră, care nu semăna cu nimic altceva. Instinctiv, stomacul i s-a întors pe dos, iar ucenica a strâmbat dezgustată din nas.

— Ce-o fi?

— Probabil ceva ce are de-a face cu Două-Picioare, i-a răspuns scârbită Coadă de Măcriș.

A întrerupt-o un strigăt ce răsuna de undeva din depărtare. Labă de Frunză a sărit în picioare și s-a răsucit pe loc, văzând trei războinici ai Clanului Vântului ce alergau spre ele.

— Oh, nu... a murmurat Coadă de Măcriș.

Înainte ca Labă de Frunză să apuce să hotărască dacă era mai bine să fugă sau să rămână și să stea de vorbă cu ele, pisicile din Clanul Vântului le-au înconjurat. Deznădăjduită, pisica l-a recunoscut pe agresivul secund Gheară de Nămol, care era însoțit de războinicul dungat Ureche Sfâșiată și de un motan tărcat pe care ea nu-l știa. Ar fi preferat să aibă de-a face cu liderul clanului, Stea Înaltă, sau cu prietenul lui Stea de Foc, Mustăcioară – aceștia ar fi fost mult mai deschiși în fața explicațiilor ei.

— De ce ne-ați încălcat granița? a întrebat-o secundul Clanului Vântului.

— Eu sunt ucenică de pisică-vraci, i-a răspuns Labă de Frunză, plecând capul respectuoasă. Am venit să...

— Să spionați! a izbucnit Ureche Sfâșiată, cu ochii scăpărând de furie. Să nu credeți că nu știm ce puneți la cale!

Văzând pisicile din Clanul Vântului mai de-aproape, Labă de Frunză și-a dat seama cât de slabe erau. Pe sub blana

înfoiată li se vedeau coastele. Mirosul spaimei li se desprindea de trupuri, aproape ascunzând mirosul furiei lor. Era clar că nu aveau de mâncare, dar asta nu explica de ce erau mult mai agresive decât fuseseră cei din Clanul Umbrelor.

— Îmi pare rău, voiam doar să...

Gheară de Nămol a întrerupt-o cu un strigăt de luptă:

— Atacați!

Ureche Sfâșiată s-a aruncat spre Labă de Frunză. Pisicile din Clanul Tunetului erau depășite atât numeric, cât și ca pricepere în ale luptei; în plus, ea și Coadă de Măcriș nu veniseră ca să se ia la bătaie cu nimeni.

— Fugi! a strigat Labă de Frunză.

A sărit în spate, ferindu-se de ghearele ascuțite ale lui Ureche Sfâșiată. Întorcându-se pe loc, a luat-o la fugă spre graniță, fugind cu burta aproape lipită de pământ. Coadă de Măcriș alerga lângă ea. Ucenica nu îndrăznea să se uite în spate, dar auzea de aproape mârâielile furioase ale pisicilor ce le urmăreau.

Se vedea deja granița, însă de-abia a avut timp să-și dea seama că porniseră prea aproape de râu, când marcajele de miros au copleșit-o: Clanul Vântului și Clanul Râului.

— Oh, nu! a exclamat ea. Am intrat pe teritoriul Clanului Râului!

— Mergi înainte, a gâfâit lângă ea Coadă de Măcriș. Mai avem de trecut o fâșie îngustă de pământ și ajungem pe teritoriul nostru.

Labă de Frunză a riscat să privească în urmă, vrând să vadă dacă patrula din Clanul Vântului încă le mai urmărea. Se aflau în spatele lor – probabil erau atât de mânioși, încât fie nu observaseră granița, fie nu le păsa.

— Se apropie de noi! a gâfâit ea. Va trebui să ne luptăm. Nu-i putem duce pe teritoriul nostru.

Ea și Coadă de Măcriș s-au întors pe loc spre atacatori. Labă de Frunză s-a pregătit, dorindu-și din tot sufletul să nu-i fi venit niciodată ideea de a intra pe teritoriul Clanului Vântului și mai ales să nu o fi luat pe Coadă de Măcriș în această aventură periculoasă.

În timp ce Gheară de Nămol se repezea spre ea, Labă de Frunză a văzut o scăpărare de blană aurie repezindu-se dintr-un tufiș. Era Aripă de Molie, ucenica pisicii-vraci din Clanul Râului. Apoi Gheară de Nămol a izbit-o în plin și ucenica din Clanul Tunetului a început să se rostogolească pe pământ, încercând să scape de atacul neîncetat al ghearelor. A vrut să se răsucească și să-și înfigă colții în gâtul lui, dar trupul subțire al secundului avea o tărie ca de fier. O ținuia la pământ neajutorată, ca pe o pradă.

Labă de Frunză a simțit cum ghearele motanului o zgârie pe șold și se înfig în umărul ei. Cu un efort uriaș, a reușit să se scuture de el, încercând să-și aducă la piept labele din spate, pentru a-i lovi burta cu ele.

Dintr-odată, a simțit cum greutatea aceea uriașă este ridicată de pe ea, iar Gheară de Nămol a aterizat lângă ea, încercând să-și găsească echilibrul. Labă de Frunză s-a ridicat ezitant în picioare, văzând că Aripă de Molie îl lovea tare peste urechi.

— Ieși imediat de pe teritoriul nostru! a scuipat ea. Și ia-ți și prietenii puricoși cu tine.

Gheară de Nămol a încercat să-i mai dea o ultimă lovitură, dar începuse deja să se retragă cu spatele. Coadă de Măcriș a sărit și ea de unde îl ținea ținuit la pământ pe

Ureche Sfâșiată și l-a mușcat zdravăn de coadă înainte de a-l lăsa să plece. Acesta a luat-o la fugă, urlând, după secundul clanului său; celălalt războinic tărcat dispăruse deja.

Aripă de Molie s-a întors spre pisicile din Clanul Tunetului. Blana ei aurie de-abia dacă fusese ciufulită, iar ochii ca de chihlimbar îi străluceau de satisfacție.

— Aveți probleme? a murmurat ea.

Labă de Frunză s-a străduit să-și recapete suflarea, scuturând frunze și bucățele de crengi din blană.

— Mulțumesc, Aripă de Molie. Chiar nu știu ce ne-am fi făcut dacă n-ai fi apărut.

Întorcându-se spre prietena ei, a adăugat:

— Coadă de Măcriș, o știi pe Aripă de Molie? Este ucenica lui Blană de Nămol, dar înainte s-a antrenat ca războinică.

— Norocul nostru, a mieunat Coadă de Măcriș, plecând capul în semn de recunoștință spre pisica din Clanul Râului. Eram cam depășite de situație.

— Îmi pare rău că suntem pe teritoriul vostru, a continuat Labă de Frunză. Plecăm imediat!

— Ah, nu e grabă.

Aripă de Molie n-a încercat să afle ce căutau acolo sau cu ce-i supăraseră pe cei din Clanul Vântului.

— Păreți destul de zguduite. Odihniți-vă un pic, merg să găsesc niște ierburi care să vă liniștească.

A dispărut printre tufișuri, lăsându-le pe Labă de Frunză și pe Coadă de Măcriș s-o aștepte.

— E întotdeauna atât de neglijentă în ceea ce privește codul războinicilor? a mormăit Coadă de Măcriș. Nu pare să înțeleagă că n-ar trebui să fim aici!

— Cred că e din cauză că și eu sunt ucenică de pisică-vraci.

— Chiar și pisicile-vraci trebuie să respecte codul războinicilor, a mieunat Coadă de Măcriș. Pe Blană Fumurie n-o văd atât de ospitalieră cu pisicile din alte clanuri! Dar, sigur, mama lui Aripă de Molie a fost pisică vagaboandă, nu? Asta ar putea fi o explicație.

— Aripă de Molie este loială Clanului Râului! i-a luat Labă de Frunză apărarea prietenei sale. Nu contează cine a fost mama ei.

— Nici n-am spus c-ar conta, a liniștit-o Coadă de Măcriș, atingându-i umărul cu vârful cozii. Dar poate fi o explicație pentru faptul că e atât de relaxată în privința granițelor clanurilor.

În clipa aceea s-a întors Aripă de Molie, ținând între fălci o grămăjoară de ierburi. Ucenica din Clanul Tunetului a tras în piept aroma cimbrului; și-a amintit că Blană Fumurie îi spusese cât de bun era acesta pentru a calma stările de neliniște.

— Poftim, a mieunat Aripă de Molie. Mâncați un pic din asta și o să vă simțiți mai bine.

Labă de Frunză și Coadă de Măcriș s-au lăsat pe vine și au început să mestece câteva frunze. Ucenica își imagina cum sucul plantei pătrundea în fiecare colțișor al trupului ei, vindecând șocul înspăimântătoarei întâlniri cu pisicile din Clanul Vântului.

— Sunteți rănite? le-a întrebat Aripă de Molie. Pot să aduc niște pânze de păianjen.

— Nu, nu e nevoie, mulțumim, a asigurat-o Labă de Frunză.

Ea și Coadă de Măcriș aveau câteva zgârieturi, dar sângerarea avea să se oprească de la sine, fără să fie nevoie de vreo cataplasmă sau de pânze de păianjen.

— Chiar trebuie să plecăm.

— Și, până la urmă, ce ziceați că s-a întâmplat? le-a întrebat Aripă de Molie, în timp ce mestecau ultima gură de cimbru.

În fond, nu era așa de dezinteresată cum crezuseră pisicile din Clanul Tunetului.

— Ce făceați pe teritoriul Clanului Vântului?

— Am mers să vedem ce fac Două-Picioare, i-a explicat Labă de Frunză.

Pentru că Aripă de Molie părea uluită, i-a povestit cum văzuse monstrul ce intra în pădure, cu două zile înainte, scoțând bucăți mari de pământ, iar apoi găsise dovezi că și teritoriile Clanului Vântului și ale Clanului Umbrelor fuseseră distruse în felul acesta. Era conștientă de privirea neliniștită pe care i-o aruncase Coadă de Măcriș; tânăra războinică era nemulțumită că dezvăluia problemele Clanului Tunetului unei pisici dintr-un clan rival. Labă de Frunză a scuturat din cap iritată. Nu avea de ce să nu stea de vorbă în particular cu o altă pisică-vraci.

— Stea de Foc vrea să discute cu celelalte clanuri despre ce-ar fi de făcut, a încheiat ea. Dar Clanul Umbrelor nu vrea să recunoască nici că există un pericol, iar... ei bine, ai văzut cum a reacționat Clanul Vântului.

— La ce te așteptai? a intervenit Coadă de Măcriș, trecându-și limba peste bot, ca și cum nu i-ar prea fi plăcut gustul ierburilor. Niciun clan n-o să dea fuga să ne spună că moare de foame și că din cauza Două-Picioare își pierde teritoriul.

— Pe teritoriul nostru nu am văzut monștri din ăștia, a mieunat Aripă de Molie. Totul e în regulă aici. Dar asta ar explica ceva... a rostit ea cu ochii mari. Am tot simțit panică dinspre Clanul Vântului. Marcajele lor de miros duhnesc a teamă.

— Asta nu e deloc surprinzător, i-a răspuns Coadă de Măcriș. Sunt teribil de slabi și nu se simte nicăieri miros de iepure.

— Totul se schimbă, a murmurat Labă de Frunză.

— Se schimbă lucrurile și în interiorul clanurilor. O pisică ambițioasă ar putea profita de situație ca să...

Aripă de Molie vorbise repede, captivată de ideea ei, iar apoi s-a întrerupt, stingheră.

— Cum adică? a îndemnat-o Labă de Frunză să continue.

— Ăăă... nu... nu știu... a încheiat Aripă de Molie ezitând, după care și-a îndepărtat privirea.

Labă de Frunză a privit-o lung, întrebându-se ce se petrecea în splendidul cap auriu al pisicii. Era prea tânără ca să și-l amintească pe Stea de Tigru, motanul sângeros care complotase să ajungă lider al Clanului Tunetului. Când planurile lui criminale au eșuat, acesta fusese gata să distrugă întreg clanul pentru a se răzbuna. Ucenica s-a cutremurat. Oare Aripă de Molie cunoștea vreo pisică cu aceleași ambiții? Era posibil ca în pădure să se mai fi născut un Stea de Tigru?

Gândurile i-au fost întrerupte când Aripă de Molie a sărit în picioare, întorcând capul spre râu.

— Se apropie o patrulă! a exclamat ea. Pe aici, haideți, repede!

S-a strecurat printre două tufișuri, urmată îndeaproape de Labă de Frunză și de Coadă de Măcriș. Câteva clipe mai târziu au ieșit din nou la lumină și au observat că se aflau pe povârnișul ce ducea spre granița cu Clanul Tunetului.

— Dacă aveți prea puțină pradă pentru clan, veniți la mine, a mieunat Aripă de Molie. Putem oricând să ne lipsim de câțiva pești. Acum, fugiți!

Labă de Frunză și Coadă de Măcriș au pornit spre vârful râpei, ascunzându-se în tufișuri. Cu toate că Labă de Frunză se pregătise sufletește să audă mârâieli acuzatoare în urma lor, au ajuns la graniță nevăzute.

— Slavă Clanului Stelelor! a mieunat Coadă de Măcriș după ce au trecut înapoi pe teritoriul lor.

Labă de Frunză s-a uitat înapoi printre ramuri. Aripă de Molie se afla în același loc în care o lăsaseră; o clipă mai târziu, ramurile tufișurilor s-au dat la o parte, ieșind la lumină un războinic voinic, cu blana tărcată lucioasă. Labă de Frunză l-a recunoscut pe fratele lui Aripă de Molie, Șoim de Zăpadă; l-au urmat alți doi războinici. Motanul s-a oprit ca să stea de vorbă cu sora lui, dar n-a aruncat nicio privire în direcția pisicilor din Clanul Tunetului.

Privind umerii lați și mușchii puternici ai războinicului, Labă de Frunză era ușurată că nu le prinsese pe teritoriul său. Spre deosebire de Aripă de Molie, el respecta cu strictețe codul războinicilor și era puțin probabil să plece urechea la explicațiile lor. Și nu era pentru prima oară când ucenica avea senzația că motanul acela îi aducea aminte de altă pisică, dar oricât de mult s-ar fi uitat la el, nu-și putea da seama de cine anume.

— Haide, a mieunat Coadă de Măcriș. Ai de gând să te holbezi toată ziua la războinicii din Clanul Râului? Trebuie să ne întoarcem acasă, iar apoi ai să hotărăști cât de mult din toate astea îi vei spune lui Stea de Foc.

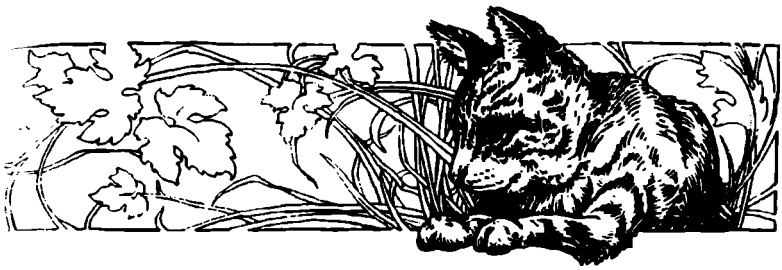

CAPITOLUL 5

Blană de Furtună râcâia cu labele pe stânca cenușie și netedă. Ridicându-se pe piatră, a ajuns în vârful bolovanului și a privit în jos, la prietenii săi, în vreme ce blana îi era răscolită de vântul rece ca gheața.

— Haideți, a mieunat el. Nu e așa de rău, dacă începeți cu un salt zdravăn.

Urmând soarele ce răsărea, el și celelalte pisici lăsaseră în urmă landa și începuseră să urce. Acum, când se apropia prânzul celei de-a doua zile din călătoria lor spre casă, munții pe care îi văzuseră de la depărtare se întindeau în fața lor, mai mari decât și i-ar fi putut imagina vreodată, cu povârnișurile de un negru strălucitor și intimidant, cu vârfurile înconjurate de fuioare de nor. Pământul de sub picioarele pisicilor era presărat cu pietricele, iar în zona aceea nu creștea mare lucru, doar smocuri izolate de iarbă și arbuști diformi. Nu era o cărare bine conturată; urmau despicături înguste și unduitoare, fiind nevoiți de multe ori să se întoarcă pe unde veniseră, fiindcă se loviseră de un zid de piatră de care nu puteau trece în niciun chip. Gândindu-se cu jind

la râul care curgea lin prin iarba răcoroasă de acasă, Blană de Furtună aproape că-și dorea să se întoarcă prin așezarea de Două-Picioare.

Labă de Veveriță și-a strâns picioarele din spate și s-a aruncat într-un salt înalt, urmându-l pe Blană de Furtună pe stânca ce le bloca drumul.

— Mizerie de șoarece! a exclamat ea, dându-și seama că nu a reușit să ajungă în vârf și că a început să alunece înapoi.

Blană de Furtună s-a aplecat spre ea și a apucat-o de gât, ajutând-o să-și țină echilibrul până când ghearele ei, cu care încerca disperată să se agațe, au reușit să o propulseze pe ultima lungime de coadă. În cele din urmă a ajuns lângă el.

— Mulțumesc!

Ochii ei albaștri îl priveau sclipitori.

— Știu că mă cheamă Labă de Veveriță, a continuat ea, dar nu am crezut că o să ajung să-mi doresc să fiu veveriță!

Blană de Furtună a tors amuzat.

— O să ne dorim cu toții să fim veverițe, dacă mai avem parte de multe urcușuri ca ăsta.

— Hei! a răsunat vocea supărată a lui Labă de Cioară. Ce-ar fi să vă dați la o parte? Cum să ajung acolo, dacă voi stați ca niște neghiobi și trăncăniți pe margine?

Blană de Furtună și Labă de Veveriță s-au dat înapoi de pe marginea bolovanului, iar o clipă mai târziu li s-a alăturat Labă de Cioară, picioarele lui lungi ajutându-l să facă saltul cu ușurință. Ignorându-i, s-a întors s-o ajute pe Coadă de Pană, care a urcat mormăind o înjurătură, fiindcă una dintre gheare i s-a agățat în stâncă.

Pe Blană de Furtună îl îngrijora faptul că mușcătura de șobolan din umărul lui Blană Roșcată o putea împiedica să urce pe bolovan, iar motanul se întreba dacă aveau să fie nevoiți să caute o cale de a-l ocoli. Însă, spre ușurarea lui, pisica a reușit să sară până aproape de vârf, după care Labă de Cioară a prins-o de gât și a tras-o până sus. Gheară de Mărăcine a sărit ultimul, scuturându-și blana ciufulită când a ajuns în vârful bolovanului și aruncând o privire în jur. La ora aceea erau prea puține umbre care să-i poată îndruma în direcția cea bună, iar în fața lor nu se aflau decât un hău abrupt și o stâncă înaltă, care ascundea ceea ce se afla dincolo de ea.

— Presupun că o luăm în direcția asta, a mieunat el, făcând semn din coadă spre o margine îngustă a pietrei ce ducea dincolo de capătul bolovanului. Tu ce zici? l-a întrebat pe Blană de Furtună.

Motanul din Clanul Râului simțea furnicături prin blană când se uita la drumul acela îngust. Câteva tufișuri răzlețe se iteau printre crăpături, însă cu excepția lor stânca era cu totul goală și, dacă ar fi alunecat de pe ea, nu ar fi avut de ce să se țină.

— Putem să încercăm, a mieunat el cu îndoială, surprins de faptul că Gheară de Mărăcine îi ceruse părerea. Nu avem pe unde altundeva să o luăm, nu ne-ar rămâne decât să ne întoarcem.

Gheară de Mărăcine a încuviințat din cap.

— Rămâi tu ultimul, te rog? l-a întrebat el. Nu știm ce pericole ne pot pândi pe aici și e nevoie ca o pisică puternică să ne apere spatele.

Blană de Furtună a murmurat ceva aprobator, simțind o bucurie caldă, ce l-a străbătut de la urechi până în vârful

cozii, la auzul acelor cuvinte de laudă spuse de războinicul din Clanul Tunetului. Gheară de Mărăcine nu îi era nici lider și nici mentor, dar Blană de Furtună îl admira mult pe tânărul războinic pentru curajul de care dădea dovadă și pentru felul în care își asumase responsabilitatea de a-i conduce în acea călătorie dificilă.

— Gata, m-am răzgândit, i-a anunțat Labă de Veveriță în timp ce Gheară de Mărăcine se strecura de-a lungul fâșiei de piatră. Nu mai vreau să fiu veveriță, acum aș prefera să fiu pasăre!

Blană de Furtună era ultimul, așa cum îl rugase Gheară de Mărăcine, și-și ținea urechile ciulite, în timp ce încerca să ascundă teama paralizantă pe care o simțea la vederea înălțimii amețitoare la care se aflau. S-a lipit de stâncă, așezând cu grijă fiecare labă și folosindu-și coada pentru echilibru. La scurtă vreme, adierea a devenit și mai puternică, iar mintea lui Blană de Furtună a început să fie chinuită de imagini cu el și cu tovarășii lui, împinși de vânt și căzând în gol.

Apoi, fâșia de piatră pe care mergeau a format o curbă pe rotunjimea stâncii, trecând pe latura nevăzută a acesteia. Înainte ca Blană de Furtună să fi ajuns la acel cot, Blană Roșcată, care se afla chiar în fața lui, s-a oprit brusc, iar de undeva din față a răsunat glasul lui Coadă de Pană:

— Vai, nu!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Blană de Furtună.

Blană Roșcată a mai făcut câțiva pași în față, mai încet, iar Blană de Furtună a urmat-o până când a reușit să vadă ce se afla în fața lor. I s-a strâns stomacul. Între fâșia de piatră și stâncă se căscase o prăpastie; drumul lor devenise un soi de colț de piatră, ieșind dintr-o latură a muntelui

și îngustându-se până ajungea ca un vârf de ac. Pe ambele părți se afla o prăpastie amețitoare, iar jos de tot era o vale prin care curgea un pârâu de munte. De la înălțimea la care se aflau ei părea subțire precum coada unui șoarece.

— Vrei să ne întoarcem? a strigat el spre Gheară de Mărăcine.

— Stai un pic, i-a răspuns războinicul din Clanul Tunetului. S-ar putea să existe o cale. Uită-te acolo!

Blană de Furtună s-a uitat în direcția în care arăta coada motanului: pe povârnișul de dincolo de prăpastie stânca se spărsese, iar între două povârnișuri abrupte se deschisese o despicătură îngustă. Acolo creșteau tufișuri și unul-doi copaci pitici. Într-o parte curgea un pârâiaș mărginit de iarbă.

— Cred c-ar fi mai ușor pe partea aia, a mieunat Coadă de Pană. Dar putem să ajungem acolo?

Labă de Veveriță a ridicat capul, adulmecând aerul.

— Simt miros de iepure, a mieunat ea cu jind.

Blană de Furtună a măsurat din ochi prăpastia. Era mai largă decât i-ar fi convenit lui, în special fiindcă trebuia să sară fără să-și poată lua avânt. El ar fi reușit, dar Blană Roșcată? Războinica din Clanul Umbrelor începuse să șchiopăteze din nou de când porniseră la urcuș, și cu toate că nu se văitase deloc, era clar că încă nu i se vindecase rana.

Înainte să apuce să dea glas acestor îndoieli, a auzit mieunatul lui Labă de Cioară:

— Ce așteptăm? O să stăm aici până ne cresc aripi?

Fără nicio ezitare, ucenicul din Clanul Vântului a sărit peste prăpastie. Preț de o clipă, trupul lui negru-cenușiu a rămas parcă plutind în aer; apoi a ajuns pe partea cealaltă, aterizând ușor pe pietrele mici de la margine.

— Haideți! a strigat el. E ușor.

Surprinzând privirea lui Gheară de Mărăcine, Blană de Furtună și-a dat seama că motanul era la fel de supărat ca el că ucenicul nu așteptase să se pună cu toții de acord. Acum erau nevoiți să sară, indiferent dacă voiau sau nu, pentru că Labă de Cioară nu avea cum să mai ajungă înapoi pe colțul îngust de piatră, iar ei nu-l puteau lăsa singur acolo.

A devenit și mai neliniștit când a văzut-o pe Coadă de Pană așezându-se pe vine la marginea stâncii, cu blana răscolită de vânt. Labă de Cioară aștepta s-o prindă pe partea cealaltă, iar pisica a dat încântată din codița pufoasă când și-a dat seama că ajunsese cu bine.

Celelalte pisici s-au strâns unele într-altele pe piatră. Blană de Furtună s-a înfiorat de teamă când a simțit că vântul se întețește.

— În regulă, cine urmează? a întrebat Gheară de Mărăcine calm.

— Merg eu, a mieunat Labă de Veveriță.

S-a lansat într-un salt grozav, aterizând pe partea cealaltă la o lungime de coadă față de margine.

— E fenomenală, a murmurat Gheară de Mărăcine, iar apoi a arborat o expresie confuză, ca și cum nu avusese de gând să rostească vorbele acelea cu voce tare.

— Da, chiar este, i-a răspuns Blană de Furtună.

— Blană Roșcată, ești gata? a întrebat-o Gheară de Mărăcine, întorcându-se spre sora lui. Te mai doare umărul?

— Mă descurc, a mieunat ea îndârjită.

A măsurat distanța din privire și apoi a pornit. O clipă, Blană de Furtună a avut impresia că nu reușise să sară suficient. Trupul i s-a lovit de marginea stâncii și pisica se apuca

disperată cu ghearele de pietrele mici de pe margine. O secundă mai târziu, de o parte și de alta a ei, au apărut Coadă de Pană și Labă de Veverită, apucând-o cu dinții de gât și trăgând-o în sus.

— Bravo! a strigat Gheară de Mărăcine, cu vocea pițigăiată din cauza emoțiilor.

Blană Roșcată nu i-a răspuns. Încă avea coada înfoiată de groază; Blană de Furtună a văzut-o pe Coadă de Pană conducând-o spre pârâu și încurajând-o să bea.

— Mergi tu acum? l-a întrebat Gheară de Mărăcine.

— Mergi tu, eu vin apoi.

Însă, în timp ce îl privea pe voinicul războinic tărcat sărind peste prăpastie, și-a dorit să nu fi rămas ultimul. Tocmai se pregătea să sară, când a auzit țipătul lui Labă de Veverită:

— Blană de Furtună! Păzea!

În aceeași clipă s-a așternut asupra lui o umbră întunecată. A auzit niște bătăi puternice de aripi și, fără a se opri ca să privească în sus, s-a aruncat peste prăpastie, zărindu-și prietenii ce se repezeau într-o parte și cealaltă a văii.

A aterizat prost, căzând pe o parte, și a înghețat de spaimă când a ridicat privirea și a văzut o pasăre uriașă ce se repezea spre el cu ghearele desfăcute.

O pisică i-a strigat numele. Rostogolindu-se din calea ghearelor și a ciocului ce încerca să-l prindă, a simțit curentul creat de aripi și un miros puternic de mortăciune. Apoi și-a dat seama că Gheară de Mărăcine și Coadă de Pană alergau spre el șuierând și scuipând, cu blana ridicată pe spinare. Pasărea s-a lăsat într-o parte, iar Blană de Furtună a avut câteva secunde la dispoziție pentru a fugi. Apoi pasărea a aterizat și ea, împroșcând cu pământ.

A scos un țipăt de frustrare și a început să dea iar din aripi, pornind în zbor. Toate pisicile au fugit să se adăpostească într-un tufiș în care așteptau deja Labă de Veveriță și Blană Roșcată.

— Ce-a fost asta, pentru numele Clanului Stelelor? a gâfâit Blană de Furtună, privind cum pasărea urca tot mai sus, până când nu s-a mai zărit decât ca un punct. Nu am mai văzut niciodată o asemenea pasăre.

— E un vultur, i-a răspuns Labă de Cioară, strecurându-se și el sub tufiș, lângă ei. Îi mai vedem din când în când pe teritoriul Clanului Vântului. De obicei vânează miei, dar bătrânii povestesc că s-a mai întâmplat să ia și pisici.

— Încă o clipă și m-ar fi prins, a mormăit Blană de Furtună. Vă mulțumesc mult amândurora, a continuat el către Gheară de Mărăcine și Coadă de Pană.

Coadă de Pană s-a cutremurat.

— Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi văzut un pic mai devreme, când eram cu toții blocați pe bucata aia de stâncă!

— Nu vreau să-mi imaginez așa ceva! i-a răspuns Labă de Veveriță.

— Cred că trebuie să ne tragem un pic sufletul după întâmplarea asta, a mieunat Gheară de Mărăcine. Ce-ar fi să găsim niște pradă? Am simțit miros de iepure.

— Merg eu, s-a oferit Labă de Cioară. Eu n-am nevoie să mă odihnesc. Vii, Coadă de Pană?

Blană de Furtună a deschis botul, dorind să se împotrivească, în timp ce sora lui a ieșit de sub tufiș împreună cu Labă de Cioară. Până la urmă, tot ce le-a zis a fost:

— Aveți grijă la vulturul ăla!

După plecarea lor, Blană Roșcată a închis ochii și, oftând epuizată, a adormit în câteva clipe. Blană de Furtună s-a ghemuit lângă ea, dar nu reușea deloc să se odihnească. Îi auzea pe Gheară de Mărăcine și pe Labă de Veveriță șușotind și și-a dat seama că ciulea urechile ca să audă ce-și spuneau, invidiindu-le apropierea și dorindu-și pentru prima oară ca Labă de Veveriță să fi făcut parte din clanul lui, nu din al lui Gheară de Mărăcine. Era îngrijorat și în legătură cu sora lui, care plecase cu ucenicul cel nesuferit. Ar fi trebuit să continue să meargă, dacă puteau; dacă amânau prea mult, avea să se lase întunericul și atunci ar fi fost nevoiți să înnopteze acolo.

În cele din urmă, a reușit să ațipească un pic; l-a trezit o labă care îl împungea în coaste. A clipit ușor, dând de ochii verzi ai lui Labă de Veveriță, iar simțurile i-au fost copleșite de mirosul de iepure.

— S-au întors! a mieunat Labă de Veveriță. Și au adus suficient vânat pentru toată lumea. Bineînțeles, a continuat ea cu o sclipire de amuzament în ochi, dacă nu o vrei tu, pot să mănânc eu și porția ta.

— Ai face bine să n-o mănânci! a mormăit prietenos Blană de Furtună, atingându-i ușor urechea cu coada în timp ce se ridica.

Mai târziu, așezat pe coadă în fața bucății lui de iepure, i-a văzut pe Coadă de Pană și pe Labă de Cioară mâncând unul lângă altul. Și-a stăpânit cu greu un mârâit, întrebându-se din nou cum de putuse Coadă de Pană să uite ce nenorociri aducea o asemenea apropiere între pisici din clanuri diferite.

Acum, când toate pisicile se odihneau cu burțile pline, a reușit să rămână singur cu sora lui pentru un moment.

— Uite ce e, Coadă de Pană, tu și Labă de Cioară... a început el.

— Ce e cu Labă de Cioară? l-a întrebat sora lui cu o strălucire de mânie în ochii albaștri și cu o voce neobișnuit de dură. Sunteți așa de nedrepți cu el!

Blană de Furtună ar fi vrut să îi explice că tânărul motan o căuta cu lumânarea, luându-se la harță cu toată lumea din orice, dar știa că nu era momentul să-i spună așa ceva surorii lui.

— Nu despre asta e vorba, a mieunat el. Ce-o să se întâmple când ne întoarcem acasă? Labă de Cioară face parte din alt clan.

— Nici măcar nu știm dacă or să mai existe clanurile, i-a întors-o Coadă de Pană. O să plecăm din pădure, mai știi?

Blană de Furtună a pufnit.

— Chiar crezi că toate diferențele dintre clanuri au să dispară, doar pentru că plecăm? Mă îndoiesc.

A fost surprins de strălucirea de mânie din privirea lui Coadă de Pană.

— Ai uitat deja ce ne-a spus Miez de Noapte? a scuipat ea. Clanurile nu au să supraviețuiască dacă nu se ajută unele pe altele.

— Iar tu ai uitat ce se întâmplă când pisici din clanuri diferite vor să fie împreună? a mârâit Blană de Furtună. Uită-te cum a tot ezitat tata între cele două clanuri. Noi doi am fost la un pas de a fi uciși, doar fiindcă suntem corciturі! Stea de Tigru ne-ar fi omorât, dacă n-ar fi intervenit pisicile din Clanul Tunetului.

— Dar Stea de Tigru nu mai este, a mieunat încăpățânată Coadă de Pană. N-o să mai existe o asemenea

pisică în pădure. Iar Miez de Noapte a zis că toate clanurile vor fi nevoite să-și caute altă locuință. Totul va fi altfel.

— Dar tu și Labă de Cioară...

— N-am de gând să vorbesc despre mine și despre Labă de Cioară, i-a răspuns sora lui mai calmă. Îmi pare rău, Blană de Furtună, dar asta n-are nicio legătură cu tine.

Blană de Furtună a deschis botul să-i dea un răspuns înțepător, însă și-a dat seama că avea dreptate. Stânjenit, i-a mângâiat umărul cu vârful cozii.

— Îmi fac griji pentru tine, asta e tot.

Coadă de Pană l-a lins ușor pe ureche.

— Știu, dar chiar nu ai de ce. Serios.

Cu toate că nu era de acord cu ea, Blană de Furtună nu a mai spus nimic. Era sora lui și ar fi făcut orice ca să o vadă fericită. Spera că Labă de Cioară o putea face fericită, dacă asta își dorea cu adevărat Coadă de Pană, însă el nu putea crede că avea să dispară orice urmă de rivalitate între clanuri, permițându-le să fie împreună fără nicio grijă.

Când pisicile au ieșit de la adăpostul tufișului, pentru a-și continua drumul, au văzut că cerul se întunecase și mai tare. Vântul se mai domolise, însă în aer se simțea o răcire îngrijorătoare și deasupra vârfurilor munților începuseră să se adune nori, care ascundeau cu totul soarele.

— O să plouă, a rostit Blană Roșcată. Asta ne mai trebuia acum!

— Atunci, hai să mergem, cât încă mai putem, a mieunat Gheară de Mărăcine.

Au pornit în susul despicăturii de pe latura aceea a muntelui, mergând aproape de margine și folosindu-se cum

puteau de ascunzișul oferit de tufișuri, în caz că se întorcea vulturul. Blană de Furtună stătea cu ochii pe cer; la un moment dat a văzut un punct micuț, trecând leneș pe deasupra muntelui, și și-a dat seama că pasărea fioroasă încă le dădea târcoale.

Au trecut pe lângă locul de unde izvora pârâiașul, dintr-o crăpătură aflată între două pietre, și și-au ostoit pentru ultima oară setea înainte de a-și continua călătoria. Blană de Furtună a privit povârnișul ce se întindea în fața lor, căutând o imagine familiară, ceva ce i-ar fi putut ajuta să găsească adăpost sau hrană. Însă nu a văzut decât alte stânci cenușii, lipsite de viață.

Valea a devenit tot mai îngustă, iar vegetația era din ce în ce mai rară. Blană de Furtună se simțea teribil de expus, dar vulturul nu s-a întors. Odată cu apusul, a început să cadă și o ploaie subțire, rece. În scurtă vreme, blana pisicilor a ajuns udă leoarcă și nu aveau unde să se adăpostească.

— În curând o să trebuiască să ne oprim, a anunțat tare Labă de Veveriță. Or să-mi cadă labele de oboseală.

— Ei bine, aici nu ne putem opri, i-a răspuns Gheară de Mărăcine pe un ton iritat. Trebuie să găsim un loc în care să ne adăpostim de ploaie.

— Nu, Labă de Veveriță are dreptate, l-a contrazis Blană de Furtună, privindu-l în ochi pe războinicul din Clanul Tunetului. Nu putem merge pe întuneric, riscăm să cădem.

Lui Gheară de Mărăcine i s-a zbârlit părul de pe ceafă și l-a fixat pe Blană de Furtună cu o privire mânioasă. Blană de Furtună a auzit în spatele lui cum Coadă de Pană murmura ceva neliniștită. Și-a dat seama că era cât pe ce să se

ia la harță între ei. Pentru că ajunsese să îl respecte tot mai mult pe războinicul din Clanul Tunetului, o luptă era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar nu putea renunța, lăsându-l pe Gheară de Mărăcine să-i conducă pe un drum periculos. Exista pericolul de a aluneca oricând de pe vreo stâncă, pe întuneric.

Apoi a văzut că blana motanului tărcat se așeza la loc, domolindu-i-se furia. Părea să înțeleagă îngrijorarea lui Blană de Furtună.

— Ai dreptate. Hai să ne adăpostim sub stânca de acolo, e mai bine decât deloc.

I-a condus spre o ieșitură din stâncă, care lăsa deschisă o latură, pe unde băteau vântul și ploaia; pisicile s-au așezat acolo, înghesuindu-se unele în altele, pentru a se încălzi și a se usca.

— Adăpost? a mormăit Labă de Cioară. Dacă ăsta e adăpost, să-mi zici mie arici!

Păi, și tu înțepi cam la fel de rău, s-a gândit Blană de Furtună, însă nu a rostit cuvintele acestea cu voce tare.

În noaptea aceea a dormit în reprize scurte, incomode, iar de câte ori se mai trezea își simțea prietenii foindu-se neliniștiți în jurul lui. Când, în cele din urmă, întunericul a început să se disipeze, motanul s-a ridicat în picioare, simțindu-se amorțit și cu ochii încețoșați, și a privit de pe marginea stâncii, văzând că peste tot în jur apăruse o ceață albă, deasă.

— Probabil că suntem în nori, a murmurat Gheară de Mărăcine, venind lângă el. Sper să se ridice repede ceața asta.

— Crezi că e bine să pornim? l-a întrebat ezitant Blană de Furtună, fără a-și dori să provoace încă o confruntare cu

motanul din Clanul Tunetului. Dacă nu vedem pe unde mergem, putem să cădem oricând de pe stâncă.

— Când se lasă ceața deasupra mlaștinilor ne descurcăm, a intervenit Labă de Cioară, căscând în timp ce se ridica în picioare. Dar ne cunoaștem teritoriul și după miros, nu doar cu privirea, a adăugat el cu îndoială.

— Și cum facem cu vânatul? a mieunat Labă de Veveriță. Aici nu se mai simte miros de iepure. Mor de foame!

Blană de Furtună a încercat să ignore chiorăielile propriei burți, în timp ce Gheară de Mărăcine s-a aventurat în afara adăpostului lor, privind în sus.

— Pot să văd la distanță de câteva lungimi de vulpe, le-a spus el. Fisura asta pare să se întindă la nesfârșit. Cred c-o să fim în siguranță dacă mergem în continuare de-a lungul ei.

În timp ce vorbea l-a privit pe Blană de Furtună cu o expresie întrebătoare, ca și cum ar fi regretat cearta lor de mai devreme și ar fi vrut să se asigure că motanul din Clanul Râului era de acord cu el.

Blană de Furtună a făcut un pas în față și i s-a alăturat, tremurând când ceața a început să îi pătrundă prin blană.

— Bine, a mieunat el. Condu-ne tu. Nu e ca și cum avem de ales.

Chinuite de îndoială, celelalte pisici l-au urmat pe Gheară de Mărăcine în frig, prin ceața umedă ce se lipea de blana lor, și au urcat în urma lui. Blană de Furtună a remarcat că Blană Roșcată șchiopăta mai rău decât înainte, ca și cum peste noapte i-ar fi înțepenit laba. Rădăcina de brusture folosită de Miez de Noapte vindecase infecția, dar motanul

bănuia că mușchii pisicii fuseseră afectați. Trebuia să fie ajutată de o pisică-vraci, dar acolo era imposibil.

Lumina zilei a devenit din ce în ce mai puternică, iar vălătucii de nori au pălit, ca și cum undeva deasupra lor răsărea soarele. Despicătura se îngusta întruna, mărginită pe ambele părți de pereții de stâncă.

— Sper că nu-i o fundătură! a mieunat Coadă de Pană. Nu ne putem întoarce pe unde am venit.

Nici n-a terminat bine de vorbit că norii au început să se subțieze, iar pisicile au putut să vadă la mai mare distanță în față. Era o stâncă goală, spre care duceau cele două laturi ale văii. Nu se vedea pe unde ar fi putut să urce, dacă nu le creșteau aripi. Blană de Furtună avea părul lipit de corp, complet udat de ceață, și simțea că furia îl golise pe dinăuntru.

— Acum ce facem? a mieunat Blană Roșcată, părând la fel de învinsă pe cât se simțea Blană de Furtună.

Cele șase pisici au rămas cu privirile ațintite în sus, în vreme ce asupra lor cădea o ploaie fină, cu picături atât de mici, încât pluteau purtate de vânt. Blană de Furtună se simțea copleșit de o disperare îngrozitoare. Ce sens aveau toate astea? Chiar dacă reușeau să ajungă acasă, pădurea avea să fie distrusă. Speranțele lor de a-și ajuta clanurile se bazau pe vorbele unui viezure – ființă pe care pisicile o priviseră dintotdeauna ca pe un dușman. Aici, blocați între stâncile reci și ude, era greu să-și amintească de încrederea pe care o avuseseră în înțelepciunea lui Miez de Noapte. Iar dacă Blană de Furtună începea să se îndoiască de ea, cum avea să-i facă pe tovarășii lui de clan să creadă în profeția ei? Oricum nu avuseseră niciodată o încredere nezdruncinată în el sau

în Coadă de Pană, fiindcă părinții lor făcuseră parte din clanuri diferite. De ce i-ar fi crezut acum?

Apoi Blană de Furtună și-a dat seama că se auzea un vuiet permanent. Îi amintea de cursul râului ce trecea prin defileu, la el acasă.

— Ce-i asta? a mieunat el ridicând capul. Voi auziți?

— Cred că vine din partea asta, i-a răspuns Gheară de Mărăcine.

Blană de Furtună l-a urmat până în locul în care se înfunda drumul și au descoperit o spărtură în stânca înaltă, suficient de largă cât să poată trece câte o pisică – pe rând. Gheară de Mărăcine a intrat primul, făcându-le celorlalți un semn cu coada să-l urmeze. Blană de Furtună a așteptat să intre ultimul, pornind cu o senzație neplăcută: blana i se freca de stâncă pe o parte și pe alta, provocându-i gânduri sumbre despre ce s-ar fi întâmplat dacă drumul s-ar fi îngustat atât de tare, încât ar fi fost nevoit să se întoarcă.

Vuietul era tot mai puternic, iar în scurtă vreme drumul a ajuns la un fel de terasă deschisă, din piatră. În fața lor se aflau pietre sparte, ce duceau spre o creastă a stâncii de deasupra capetelor lor. Pe creastă curgea un pârâu, ce trecea înspumat pe lângă locul în care stăteau pisicile și apoi dispărea în spatele unui bolovan.

— Măcar putem să bem apă! a mieunat Labă de Veveriță.

— Ai grijă, a avertizat-o Gheară de Mărăcine. E suficient să aluneci un pic și ajungi hrană pentru ciori.

Labă de Veveriță i-a aruncat o privire nemulțumită, dar nu a spus nimic. A mers cu grijă până la marginea pârâului și s-a așezat pe vine, lipăind din apă. Blană de Furtună și

celelalte pisici i-au urmat exemplul. Apa era rece ca gheața; l-a înviorat pe Blană de Furtună, insuflându-i parcă un nou avânt de curaj. Poate că drumul chinuitor prin munții aceia ostili avea să ia sfârșit în curând.

Ridicându-se din nou în picioare, a privit de-a lungul râului și a înmărmurit de uluire. Imediat după locul în care beau pisicile, pietrele se transformau într-o râpă. Făcând câțiva pași precauți în direcția aceea, Blană de Furtună s-a întins să privească peste margine și a văzut cum râul coboară vijelios, transformându-se într-o cascadă ce cădea preț de multe lungimi de coadă, formând o vâltoare în partea de jos de tot. Zgomotul apei căzătoare îi umplea urechile, amețindu-l. Mânat de instinct, a încercat să se prindă cu ghearele de piatra udă.

Celelalte pisici s-au adunat în jurul lui, cu ochii măriți de spaimă.

— Ce bine! a murmurat Labă de Veveriță. Pun pariu că acolo, jos, e și pradă.

Prin puzderia de picături fine de apă ce se ridicau din vâltoarea aceea, Blană de Furtună a întrezărit o altă vale precum cea pe care tocmai o părăsiseră ei, unde printre pietrele sparte creștea iarbă, iar pereții stâncoși erau mărginiți de tufișuri. Labă de Veveriță avea dreptate – dacă prin locurile acelea mai erau ființe vii, acolo ar fi trebuit să le găsească.

— Dar trebuie să urcăm, a intervenit Gheară de Mărăcine, făcând semn din urechi spre urcușul de deasupra capetelor lor. Nu pare prea greu de urcat. Însă dacă o să coborâm acolo, e posibil să nu mai reușim să urcăm la loc.

— Mare lucru, dacă așa găsim ceva de mâncat, a mormăit Labă de Veveriță, însă atât de încet încât Blană de Furtună se întreba dacă tovarășul ei de clan o auzise.

Tot cu Gheară de Mărăcine în frunte, au început să urce. Erau cu toții extenuați, iar blana udă le stânjenea mișcările. Era deosebit de greu pentru Blană Roșcată, deoarece o durea fiecare mișcare pe care o făcea pentru a se urca pe pietre, părând sleită de putere.

Pârâul clipocea lângă ei, stropind pietrele deja ude și alunecoase din cauza ploii, care prinsese iar putere. Blană de Furtună privea cu îngrijorare râul, aproape așteptându-se ca acesta să dea pe din afară și să-i mături de pe stânci. A rămas în spatele grupului, încercând să fie atent la fiecare dintre pisici, conștient de faptul că dacă vreuna dintre ele cădea, putea să se prăbușească până în vâltoarea de sub cascadă.

Imediat ce i-a trecut gândul acesta prin minte, a văzut că lui Coadă de Pană îi alunecau labele. A căzut pe o parte, în râu. Apa a năpădit-o din toate părțile în timp ce pisica se agăța de pietre cu o singură labă, având fălcile căscate într-un urlet tăcut de spaimă.

Blană de Furtună s-a grăbit spre ea, trecând repezit pe lângă Blană Roșcată, însă înainte de a ajunge lângă sora lui, Labă de Cioară se și aplecase periculos deasupra apei înspumate, înfigându-și dinții în ceafa ei și trăgând-o înapoi pe cărare.

— Mulțumesc, Labă de Cioară, a gâfâit ea.

Enervat, Blană de Furtună a văzut că în ochii ei albaștri licărea recunoștința... și încă ceva.

— Ar trebui să fii mai atentă, a mieunat morocănos ucenicul. Crezi că ești lideră de clan, cu nouă vieți pe care să le irosești cum vrei tu? De data asta te-am salvat, dar altă dată să nu mai fie nevoie să-ți sar în ajutor!

— Nu mai fac, i-a răspuns spăsită Coadă de Pană și și-a lipit nasul de botul lui Labă de Cioară. Îmi pare rău că n-am fost atentă.

— Foarte bine că-ți pare rău, s-a răstit Blană de Furtună.

Nu-și dădea seama dacă îl supăra mai rău neatenția surorii lui sau faptul că cel care o salvase fusese Labă de Cioară. L-a împins pe ucenic din drum, ca să o poată studia mai bine pe Coadă de Pană.

— Ești bine?

— Da, n-am nimic, i-a răspuns ea, încercând să-și scuture apa din blană.

I-a întrerupt un vuiet asurzitor, ce venea de undeva de sus și acoperea chiar și zgomotul cascadei. Blană de Furtună a ridicat privirea și a înmărmurit de spaimă când a văzut un val de mâl, ramuri și apă ce cobora în viteză spre ei. Cele mai groaznice temeri ale lui se adeveriseră. Râul dădea pe dinafară. Labă de Veveriță a scos un țipăt înspăimântat, iar Gheară de Mărăcine a sărit în spate, spre ea.

Însă apa a ajuns la ei înainte de a putea face ceva. L-a lovit în plin pe Blană de Furtună, luându-l pe sus. A dat în van din labe, în timp ce apa îl purta, lovindu-l de stânci; a încercat să se prindă cu ghearele, dar degeaba. Apa i-a intrat în gură și a început să se înece, iar una dintre labe i s-a lovit tare de o piatră. Apoi a simțit un gol imens sub el și și-a dat seama că se prăbușea în cascadă.

A urmat un moment de tăcere nefirească, întrerupt de șopotul apei. Apoi vuietul a început iarăși, în timp ce-l înghițea vârtejul. Purtat de apa rece ca gheața, l-a zărit preț de o clipă pe Labă de Cioară, care se agita cuprins de panică,

luptându-se cu apa. Apoi a venit alt val, care l-a acoperit cu totul și motanul nu a mai văzut decât spumă albă, nu a mai auzit decât un vuiet asurzitor și apoi nimic.

Îmi pare rău, Clan al Stelelor, și-a spus Blană de Furtună. *Știu că nu era misiunea mea, dar m-am străduit din răsputeri. Te rog, ai grijă de clanurile noastre!*

CAPITOLUL 6

Labă de Frunză a țâșnit la suprafață, străduindu-se să tragă aer în piept și încercând să ajungă la uscat. A reușit să stea în picioare, în ciuda faptului că râul curgea învolburat printre labele ei, și s-a scuturat zdravăn, împroșcând cu picături de apă reci ca gheața. Malul era la doar câteva lungimi de coadă distanță. Pisica tremura în lumina palidă a soarelui de toamnă, ridicând ochii și văzând-o pe Aripă de Molie, care o privea de pe o stâncă de deasupra râului.

Ochii de chihlimbar ai pisicii din Clanul Râului erau îngustați de amuzament.

— Nu prinzi pește aruncându-te în râu, i-a spus ea.

— Știu! i-a răspuns Labă de Frunză înciudată. Am alunecat, asta-i tot.

— Te cred, a tors Aripă de Molie, lingându-și grăbită pieptul auriu. Acum ieși din apă și hai să mai încercăm o dată. Am să te învăț să pescuiești, chit că mor cu tine de coadă!

— Nu știu ce să zic, nu cred că e bine ce facem, a mieunat Labă de Frunză, pornind spre mal.

— Sigur că e bine. Iepurii și veverițele au început să dispară, din cauza Două-Picioare, dar pești sunt suficienți pentru toate pisicile din pădure.

— Dar a trebuit să intru pe teritoriul Clanului Râului ca să-i prind, a insistat neliniștită Labă de Frunză. Ce-ar zice Stea de Leopard dacă ar ști?

— Suntem amândouă pisici-vraci, așa că granițele clanurilor nu ne îngrădesc la fel ca pe celelalte pisici.

Labă de Frunză nu credea că așa funcționa codul războinicilor. Prietena ei îi spusese același lucru și cu câteva zile înainte, când le salvase pe ea și pe Coadă de Măcriș de războinicii din Clanul Vântului. În dimineața aceea o strigase pe Labă de Frunză când aceasta aduna ierburi în apropiere de Pietrele Însorite și se oferise s-o învețe să prindă pește. Labă de Frunză se temuse să treacă granița, dar foamea o convinsese, în cele din urmă. Pe teritoriul Clanului Tunetului prada era din ce în ce mai rară. În tot timpul lecției, a stat cu urechile ciulite, în caz că apărea vreo patrulă a Clanului Râului.

— Bun, a continuat Aripă de Molie, așază-te aici, lângă mine, și uită-te în apă. Când vezi un pește, îl scoți repede cu laba. E ușor.

Doi pești ce sclipeau în soare pe malul râului demonstraseră deja cât de ușor îi era lui Aripă de Molie. Labă de Frunză i-a privit cu jind, întrebându-se dacă ea ar fi putut vreodată să învețe să prindă pește.

— Vrei? a întrebat-o Aripă de Molie văzând că se uită la ei.

Labă de Frunză se simțea vinovată să mănânce, când restul clanului ei suferea de foame, însă nu mai mâncase

vânat de cu o noapte înainte, și-atunci fusese un amărât de șoarece de câmp ațos.

— N-ar trebui să... a murmurat ea, încercând să se convingă singură că nici clanul ei n-avea ceva de câștigat dacă ea murea de foame.

— Ba sigur că da! Ce rău faci dacă mănânci ceva?

Labă de Frunză nu a așteptat să fie invitată din nou. S-a așezat pe vine în fața peștelui, băgându-și lăbuțele sub piept, și și-a înfipt colții în carnea rece.

— Delicios, a mormăit ea.

Aripă de Molie părea mulțumită.

— Învață cum să faci asta și pe urmă poți să iei cât pește vrei pentru clanul tău.

A luat și ea câteva guri micuțe, ca și cum ar fi mâncat deja și nu-i păsa dacă se mai înfrupta și din pește sau nu.

Hăpăind restul de pește, Labă de Frunză și-a spus că avea să găsească hrană pentru clan, ca să se revanșeze. Imediat ce a terminat, s-a așezat lângă Aripă de Molie și s-a concentrat, în așteptarea unui pește pe care să-l prindă chiar ea.

Un miros necunoscut i-a trecut pe la nas și, în aceeași clipă, a auzit-o pe Aripă de Molie șuierând:

— Șoim de Zăpadă!

Labă de Frunză a simțit cum o înghiontește o labă în coaste, împingând-o peste marginea stâncii, înapoi în râu. A dat din labe disperată, întrebându-se de ce încerca Aripă de Molie s-o înece. Apoi, reușind să scoată un pic capul la suprafață, a văzut silueta uriașă a lui Șoim de Zăpadă apropiindu-se de mal și și-a dat seama că prietena ei făcuse singurul lucru posibil pentru a o ascunde cât mai repede.

Dând ușor din labe ca să-și țină doar vârful nasului deasupra apei, Labă de Frunză s-a lăsat să plutească în aval câteva lungimi de coadă, până a ajuns la un smoc de stufăriș unde putea ieși din apă, ascunzându-se acolo.

Șoim de Zăpadă se oprise să stea de vorbă cu sora lui, iar Labă de Frunză și-a dat seama că trebuia să rămână ghemuită acolo unde era, udă leoarcă și tremurând, până ce motanul pleca și ea putea s-o ia la fugă peste câmpie până la graniță.

— ... cu ochii-n patru după Clanul Vântului, l-a auzit ea miorlăind după ce i s-a scurs apa din urechi. Știu foarte bine că fură pește și într-o zi o să-i prind asupra faptei.

— Dar nu aici, nu? i-a răspuns nevinovată Aripă de Molie. Cei din Clanul Vântului ar pescui mai aproape de Patru Stejari... asta dacă vin, într-adevăr, să prindă pește la noi.

— Clanul Vântului și Clanul Tunetului, a adăugat Șoim de Zăpadă mârâind. Acum simt miros de Clanul Tunetului.

Înspăimântată, Labă de Frunză s-a făcut și mai mică în stufăriș.

— Și? Granița lor e chiar acolo, i-a întors-o sora lui. Ar fi ciudat dacă n-ai simți mirosul Clanului Tunetului.

Șoim de Zăpadă a mârâit iarăși.

— Ceva nu e în regulă în pădure. Au dispărut pisici din toate clanurile, în primul rând. Mai ții minte ce-au spus liderii la ultima Adunare? Au dispărut alte patru pisici, nu numai Blană de Furtună și Coadă de Pană. Nu știu ce se întâmplă, dar am să aflu.

Labă de Frunză s-a încordat. Ea-i povestise lui Aripă de Molie despre monștrii Două-Picioare, dar era clar că aceasta nu le dăduse vestea și celorlalte pisici din clanul ei.

Înfiorată de mânia din vocea lui Șoim de Zăpadă, Labă de Frunză s-a rugat la Clanul Stelelor ca Aripă de Molie să nu-i spună nimic în clipa aceea. Spre ușurarea ei, prietena sa a mieunat calmă:

— În Clanul Râului nu s-a întâmplat nimic rău, așa că, ce ne pasă nouă?

— Tu n-ai minte deloc? s-a răstit Șoim de Zăpadă. Asta poate fi ocazia noastră de a ajunge un clan măreț. Dacă celelalte clanuri sunt slăbite, noi putem conduce întreaga pădure.

— Poftim? i-a răspuns Aripă de Molie dezgustată. Cred că tu n-ai minte! Cine te crezi, Stea de Tigru?

— Nu-i un exemplu așa rău de urmat, a mieunat Șoim de Zăpadă.

Fiori de spaimă reci ca niște țurțuri au străbătut-o pe Labă de Frunză. Stea de Tigru fusese gata să ucidă orice pisică i s-ar fi opus, în drumul lui spre putere. Iar acum o altă pisică se pregătea să-i calce pe urme.

Și-a mai dat seama de ceva: probabil că la asta se referise Aripă de Molie cu câteva zile înainte, când vorbise despre o pisică mânată de ambiție. Își făcea griji în legătură cu propriul frate! Până atunci, Labă de Frunză fusese sigură că în pădure nu avea să se mai nască nicio pisică precum Stea de Tigru, iar acum încerca, înspăimântată, să audă cât mai bine ce spunea Șoim de Zăpadă.

— Ai uitat cum a sfârșit Stea de Tigru? l-a repezit Aripă de Molie. A eșuat, iar acum e doar un nume cu care speriem puii când nu sunt cuminți.

— Poate, dar eu am să învăț din greșelile lui, a rostit Șoim de Zăpadă cu o voce aproape amenințătoare.

În definitiv, mama ne-a povestit destule despre el. A încălcat codul războinicilor, așa că a meritat să eșueze. Eu nu am să fac aceeași greșeală.

Nedumerită, Labă de Frunză a rămas cu privirea pironită asupra firelor de papură din fața ei. Oare mama lor, Sasha, pisica vagaboandă, le povestise despre Stea de Tigru? De unde știuse ea despre Stea de Tigru? Labă de Frunză nu o cunoscuse în persoană pe Sasha, pisica fără clan ce stătuse în Clanul Râului doar o scurtă vreme, însă suficient pentru a decide că voia ca puii ei să fie crescuți ca membri ai clanului. Nimeni nu știa de unde venea.

Preocupată de gândurile ei și de ceea ce aflase, Labă de Frunză nici măcar nu observase că vântul își schimbase direcția și că o adiere jucăușă, care bătea în amonte, îi purtase mirosul.

— Chiar simt miros de Clanul Tunetului, a rostit dintr-odată Șoim de Zăpadă, făcând ca inima lui Labă de Frunză să-i sară din piept. Și e un miros proaspăt. Dacă vreunul dintre războinicii lor e pe teritoriul nostru, îl jupoi!

De undeva de deasupra capului ei, Labă de Frunză a auzit-o pe Aripă de Molie ridicându-se în picioare.

— Ai dreptate! a exclamat ea. Vine din partea asta. Haide!

Labă de Frunză îi auzea vocea tot mai slab, prietena ei luând-o la fugă în direcția opusă.

— Minte de șoarece! Mirosul vine din aval... a strigat Șoim de Zăpadă, luând-o la fugă după sora lui.

Labă de Frunză nu a mai stat să asculte restul discuției.

În timp ce motanul fugea după sora lui, ucenica a ieșit din stufăriș și a luat-o la goană în susul malului, spre granița

Clanului Tunetului. S-a aruncat ușurată într-un tufiș stufos de pe teritoriul clanului ei.

Întorcându-se, a văzut că Șoim de Zăpadă mergea în aval, oprindu-se să adulmece papura în care se ascunsese ea. Apoi s-a întors spre Aripă de Molie mârâind frustrat. Pe Labă de Frunză a izbit-o din nou asemănarea dintre puternicul motan tărcat și o altă pisică; gândul o necăjea ca o căpușă la care nu putea să ajungă, pentru că nu reușea să-și dea seama cu cine anume semăna.

Era prea departe ca să audă ce-și spuneau cele două pisici, însă după câteva momente și-au continuat drumul în aval până la pietrele de traversare și au trecut râul. Când, în cele din urmă, au dispărut printre firele de papură, Labă de Frunză a tras adânc aer în piept, ușurată, și a pornit spre tabără.

Aproape că uitase de sentimentul de vinovăție că avea burta plină, luându-se cu gândurile legate de ceea ce auzise. Șoim de Zăpadă părea la fel de ambițios ca Stea de Tigru... Și în pădure nu era loc de asemenea ambiții, când cele patru clanuri se aflau pe marginea prăpastiei.

Soarele apunea și una dintre razele lui a străpuns norii, atingând frunzele de pe jos ca niște stropi de sânge. Labă de Frunză bănuia că Blană Fumurie avea să se întrebe unde era, însă mai avea nevoie de puțin timp ca să-și dea seama cum de știau Șoim de Zăpadă și Aripă de Molie atât de multe despre Stea de Tigru. S-a așezat și a început să-și spele blana umedă.

Sasha fusese o pisică vagaboandă ce hălăduia prin pădure, până când a ajuns la Clanul Râului, împreună cu puii ei, și s-a stabilit acolo pentru o scurtă vreme. Era posibil să fi vizitat Clanul Umbrelor atunci când Stea de Tigru era lider. Era posibil...

Labă de Frunză a înmărmurit. Și-a dat seama cu cine semăna atât de bine Șoim de Zăpadă. Cu Gheară de Mărăcine! Și orice pisică știa cine era tatăl lui Gheară de Mărăcine. Oare era posibil ca Stea de Tigru să le fi fost tată și lui Șoim de Zăpadă și Aripă de Molie? Dacă era așa, asta însemna că Șoim de Zăpadă și Gheară de Mărăcine erau frați vitregi.

Ucenica rămăsese cu privirea pironită asupra unor copaci, ca și cum ar fi putut primi răspunsul de la ei, când gândurile i-au fost întrerupte de bătaia frenetică a unor aripi. Ridicându-și privirea, a văzut o coțofană luându-și zborul dintr-un tufiș și aterizând pe o ramură de deasupra ei. În același timp, o voce puternică a exclamat:

— Rahat de șoarece!

Tufișurile din fața pisicii au foșnit puternic și de după ele a apărut Dungă Cenușie, uitându-se înciudat la coțofană.

— Mi-a scăpat, a mormăit el. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

Labă de Frunză s-a ridicat în picioare când l-a văzut pe secund, plecându-și capul respectuoasă și torcând înțelegătoare. Spera că blana i se uscase suficient încât Dungă Cenușie să nu-și dea seama că înotase.

— Salut, Labă de Frunză, a mieunat el. Iartă-mă dacă te-am speriat. De fapt, știu ce se întâmplă cu mine, a continuat el, dând din coadă nervos. Nu reușesc să mă gândesc la altceva în afară de Coadă de Pană și Blană de Furtună. Tare aș vrea să știu unde au plecat. Ca și Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță.

Labă de Frunză a simțit împunsătura unui sentiment de vinovăție. L-ar fi putut scuti pe Dungă Cenușie de atâtea

griji dacă i-ar fi spus ce știa despre profeție, însă le promisese pisicilor plecate în călătorie că avea să le păzească secretul.

— Eu simt că sunt în siguranță, a îndrăznit ea să-i spună, și că se vor întoarce.

Dungă Cenușie a privit-o cu o sclipire de speranță în ochii de ambră.

— Asta ți-a spus Clanul Stelelor?

— Nu chiar, dar...

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva are legătură cu Două-Picioare, a întrerupt-o Dungă Cenușie. Dispar pisici, Două-Picioare ne invadează...

Labele motanului frământau pământul, ghearele lui puternice smulgând smocuri de iarbă.

— Dungă Cenușie, pot să te întreb ceva? a mieunat Labă de Frunză, dorindu-și cu ardoare să schimbe subiectul.

— Sigur, întreabă-mă.

— Tu ai cunoscut-o pe Sasha, mama lui Șoim de Zăpadă și a lui Aripă de Molie?

Dungă Cenușie a privit-o surprins.

— Am întâlnit-o o dată. La o adunare.

— Și cum era?

— De treabă. Era tăcută, dar prietenoasă. La înfățișare semăna mult cu Aripă de Molie. Dar era clar că o speria prezența atâtor pisici. N-am fost surprins că a plecat din pădure imediat ce Aripă de Molie și Șoim de Zăpadă au ajuns la vârsta la care să se descurce fără ea.

— Știe cineva cine a fost tatăl lor?

— Nu, a clătinat secundul din cap. Am presupus întotdeauna că era vorba de altă pisică vagaboandă.

— Pisici vagaboande?

Din spatele lor s-a auzit zgomotul unor pași, iar atunci când s-a întors, Labă de Frunză l-a văzut pe Stea de Foc apropiindu-se de ei din direcția taberei.

— Ați văzut pisici vagaboande? a întrebat el încordat până la ultimul fir din blana sa portocalie. Pentru numele Clanului Stelelor, e ultimul lucru de care mai avem nevoie acum!

— Nu, nimic de genul ăsta! a mieunat repede Dungă Cenușie. Labă de Frunză m-a întrebat despre Sasha și dacă știu cine a fost tatăl lui Aripă de Molie și al lui Șoim de Zăpadă.

Stea de Foc s-a întors să o privească pe Labă de Frunză, cu o expresie nedumerită în ochii verzui.

— De ce te interesează?

Ucenica a ezitat. Nu avea cum să recunoască faptul că își petrecuse o bună bucată de zi cu Aripă de Molie, pe teritoriul Clanului Râului.

— Ah, tocmai l-am văzut pe Șoim de Zăpadă, a mieunat ea. Patrula dincolo de granița lor.

S-a consolat singură, spunându-și că măcar nu mințise cu totul. Însă nu avea de gând să pomenească nimic despre bănuiala ei că Stea de Tigru era tatăl celor două pisici, mai ales că acesta și tatăl ei fuseseră dușmani de moarte.

Stea de Foc a dat din cap.

— Habar n-am. Poate că Sasha o fi spus vreunei pisici din Clanul Râului, nu știu.

A mers apoi lângă Dungă Cenușie, lipindu-și nasul de botul vechiului său prieten, ca și cum ar fi ghicit gândurile care-l frământau pe acesta. Amândoi pierduseră copii în rândul celor șase pisici care dispăruseră din pădure. Și-au ridicat privirea spre copaci: deasupra lor, un vânt rece smulgea

frunzele de pe ramuri, purtându-le în zbor până jos, unde se alăturau altor frunze moarte.

— Trebuie să le fie tare frig, singuri, fără adăpostul oferit de clan, a murmurat Dungă Cenușie trist.

— Măcar se au unii pe alții, a mieunat Stea de Foc, lipindu-se de prietenul său.

Pentru o clipă, cele două pisici au rămas tăcute; apoi Stea de Foc s-a întors spre fiica lui:

— Labă de Frunză, tu uneori știi ce gândește Labă de Veveriță, nu? Ne-ai spus că era împreună cu pisicile din Clanul Râului. Știi unde este acum?

Pisica a clipit. Nu-i putea refuza tatălui ei șansa de a afla dacă Labă de Veveriță era în viață – și ea își dorea să știe. A închis ochii, invocând legătura împărtășită dintotdeauna cu sora ei. Golindu-și mintea, s-a concentrat din toate puterile. A tresărit surprinsă când a simțit un fel de lovitură rece și udă, zguduindu-se sub forța rafalei reci de vânt. Însă nu a văzut-o nicăieri pe Labă de Veveriță – peste tot în jur erau doar apă, un vânt nemilos și stânci fără de sfârșit.

Deschizând ochii, Labă de Frunză a clipit nedumerită, dându-și seama că avea blana uscată și că pădurea era nemișcată. Reușise să ia legătura cu sora ei!

— E în viață, a murmurat ea.

Ochii lui Stea de Foc au licărit a speranță.

— Și oriunde ar fi, a continuat tânăra pisică, cred că plouă...

CAPITOLUL 7

Blană de Furtună a deschis ochii și a clipit des în lumina ce-l înțepa ca o gheară ascuțită. Îl ustura când trăgea aer în piept și-l dureau toți mușchii. Se simțea prea obosit ca să se miște.

Când i s-a limpezit vederea, a observat că era întins pe o stâncă udă, lângă o vâltoare cu apă neagră, învolburată. Îi țiuiau urechile; când a ridicat cu greu capul, a văzut o cascadă ce se prăvălea ca un tunet în vâltoarea aceea, creând un vârtej de spumă și de stropi. Și-a dat seama că zgomotul pe care îl auzea era vuietul apei ce curgea cu repeziciune.

Și-a amintit imediat inundația care îl luase pe sus de pe stânci și-l aruncase în vâltoare. Cum supraviețuise? Și-a amintit vuietul înspăimântător al apei, apa înspumată, întunericul... Teama pentru prietenii lui i-a sfâșiat inima.

— Coadă de Pană? Labă de Veveriță? a mieunat el răgușit.

— Aici.

Răspunsul a fost atât de pierit, încât aproape că s-a pierdut în zgomotul apei. Blană de Furtună a întors capul și

a văzut-o pe Labă de Veveriță zăcând întinsă pe piatra de lângă el, cu frumoasa ei blană portocalie îmbibată cu apă.

— Vreau să dorm... a bălmăjit ea, închizând ochii.

Dincolo de ea, Blană de Furtună l-a văzut pe Gheară de Mărăcine întins pe o parte, fără vlagă. Războinicul din Clanul Tunetului se uita la stele cu ochii mari, respirând sacadat. Labă de Cioară era pe partea cealaltă a lui Blană de Furtună; cuprins de spaimă, acesta a crezut că ucenicul din Clanul Vântului murise, până când a văzut că pieptul i se ridica și cobora ușor.

Dar Coadă de Pană și Blană Roșcată? Intrând în panică, Blană de Furtună s-a străduit să se ridice în fund. La început nu și-a văzut nici sora, nici pisica pestriță. Apoi i-a atras atenția o mișcare de lângă vâltoare. Aproape de cascadă, Coadă de Pană o ajuta pe Blană Roșcată să se urce pe stâncă. Războinica din Clanul Umbrelor mergea în trei labe, iar imediat ce a ajuns pe uscat s-a prăbușit și a rămas nemișcată. Coadă de Pană s-a ridicat, cu blana cenușie lipită de corp și atât de udă încât părea aproape neagră. S-a cuibărit lângă Blană Roșcată și, slăbită la rândul ei, a lins-o ușor pe umăr de câteva ori.

— Mulțumesc Clanului Stelelor! a rostit Blană de Furtună cu voce tare. Am supraviețuit cu toții.

Știa că trebuia să găsească adăpost. Dacă rămâneau acolo, erau vulnerabili în fața prădătorilor, precum vulturul de mai devreme, însă era prea epuizat ca să se poată mișca. Și-a lins de câteva ori blana ce începea să se usuce, însă până și asta i s-a părut a fi un efort prea mare. A rămas nemișcat, amețit, cu privirea ațintită asupra pietrelor de lângă vâltoare, dar fără a le vedea.

Când a început să-și revină, și-a dat seama că stăteau cu toții pe un soi de platou din piatră, curbat, deschis în partea în care pârâul izvora din vâltoare și pornea spre vale. Pământul era acoperit cu bolovani pe ambele maluri, iar printre pietre creșteau câțiva copaci subțiri. Lumina sclipea tremurător pe apă; ploaia aproape că se oprise și norii se subțiau. Deasupra capului lui Blană de Furtună dansau curcubeie printre picăturile împrăștiate de cascadă. O rază subțire de lumină cădea pe pietrele aflate la o lungime de coadă de el; motanul s-a târât cu greu până acolo și a oftat de plăcere când i-a simțit căldura pe blană.

Câteva clipe mai târziu i s-a părut că a zărit o mișcare bruscă. A clipit, încercând să-și concentreze privirea. Totul era încremenit, însă câteva momente mai târziu a zărit altă mișcare, în partea opusă a vâltorii. I s-a înfoiat blana. Cineva îi urmărea! Blană de Furtună a mijit ochii, încercând să vadă cât mai bine bolovanii de lângă cascadă.

— Gheară de Mărăcine, a șoptit el. Uită-te acolo!

— Unde?

Războinicul din Clanul Tunetului a ridicat capul, s-a uitat în jur și s-a întins la loc.

— Nu văd nimic.

— Acolo! a șuierat Blană de Furtună, văzând încă o mișcare, de data asta cu o lungime de coadă mai aproape.

A scos ghearele, dându-și seama cu îngrijorare cât de neajutorați erau în clipa aceea el și prietenii lui, conștient că nu s-ar fi putut apăra în fața unui atac.

Apoi, o siluetă gri-maronie s-a desprins de lângă stâncă și a pornit spre el, pe lângă marginea vâltorii. Era o pisică! Înainte ca Blană de Furtună să facă vreo mișcare, a mai

apărut o pisică și apoi încă una, un grup întreg de pisici ce se îndepărtau de pietrele lângă care se ascunseseră, camuflate de stânci, ca și cum ar fi fost ele însele sculptate în piatră. S-au așezat la marginea vâltorii, privind, fără să clipească, la grupul de călători aflați la un pas de a se îneca.

Blană de Furtună a înghițit în sec. Pisicile astea nu semănau cu cele pe care le mai văzuse el; erau de un gri-maroniu uniform, cu blana ternă și lipită de corp.

Apoi, una dintre ele a pășit în raza de lumină și motanul și-a dat seama că aveau blana acoperită cu un strat gros de noroi, care le ajuta să se confunde cu stâncile și le ascundea adevărata culoare.

Blană de Furtună s-a ridicat în fund, simțind că-l dor toți mușchii. A împuns-o ușor pe Labă de Veveriță și i-a șoptit răgușit:

— Ridică-te încet de tot! Și orice ai face, să nu scoți un sunet!

Labă de Veveriță a ridicat capul și, văzând pisicile care îi priveau, a încercat să se ridice cu o expresie alarmată în ochii verzi. Mișcarea ei i-a atras atenția lui Gheară de Mărăcine, care a sărit imediat în picioare. Blană de Furtună a reușit și el să se ridice, alăturându-i-se acestuia, recunoscător că îl aveau alături pe puternicul războinic din Clanul Tunetului.

Gheară de Mărăcine s-a uitat în jur după celelalte pisici.

— Coadă de Pană, Blană Roșcată, veniți aici imediat, a rostit el pe un ton poruncitor, cu toate că vocea îi tremura de epuizare. Și tu la fel, Labă de Cioară.

Labă de Cioară s-a ridicat cu greu, însă fără a mai comenta ceva, și s-a dus s-o ajute pe Coadă de Pană. Blană

Roșcată se sprijinea pe umărul ei, de-abia reușind să se miște. Au șchiopătat toți trei în jurul vâltorii, până s-au putut refugia lângă Blană de Furtună și lângă ceilalți, lipindu-se unii de alții și privind cu ochii mari de spaimă spre pisicile străine.

Blană de Furtună știa că erau prea zguduiți pentru a se putea apăra. Dar, în ciuda spaimei, simțea și împunsătura curiozității. Voia să știe mai multe despre străinii aceia, care arătau atât de diferit față de pisicile pe care le cunoștea el. Ba chiar i-a trecut prin minte că aceștia i-ar fi putut ajuta să-și găsească mâncare și adăpost. Însă apoi și-a amintit că era puțin probabil să fie bine primiți după ce încălcaseră teritoriul acelor pisici străine – în cel mai bun caz, aveau să fie goniți.

Nici n-a îndrăznit să respire când prima pisică s-a apropiat și i-a studiat cu mare atenție pe toți. Apropiindu-se de Blană de Furtună, l-a analizat cu o deosebită atenție, vreme îndelungată, de-abia aruncând câte o privire spre celelalte pisici. Blană de Furtună a încercat să-i susțină privirea ochilor gălbui, întrebându-se stânjenit de ce pisica acoperită de noroi era atât de interesată de el.

— Acesta să fie?

Era vocea unei pisici tărcate, care a făcut un pas nerăbdător în față. Vorbea aceeași limbă ca pisicile din clanuri, însă cuvintele sunau ciudat, iar întrebarea i s-a părut și mai stranie lui Blană de Furtună. A privit-o cum se apropia, trupul ei subțire păstrându-și cu ușurință echilibrul pe pietrele alunecoase de la marginea vâltorii.

— El este cel la care am sperat? a insistat ea, ajungând lângă tovarășul ei.

Prima pisică și-a întors fulgerător capul, privind-o cu asprime.

— Tăcere, Pârâu! Cine sunteți? Veniți de departe? a întrebat el, întorcându-se spre Blană de Furtună.

Motanul a auzit-o pe Blană Roșcată mormăind „Ce sunt ăștia, războinici de noroi? Îi dovedim fără nicio problemă" și s-a simțit îmbărbătat de curajul pisicii din Clanul Umbrelor.

— Da, venim de departe, a răspuns Labă de Veveriță. Puteți să ne ajutați?

— Ai grijă! a întrerupt-o Gheară de Mărăcine aruncându-i o privire mustrătoare și apoi adăugând către motanul străin: Suntem călători, încercăm să trecem munții. Nu căutăm necazuri, dar dacă ne sunteți dușmani, vom lupta.

Motanul și-a îngustat ochii.

— Nu dorim să ne luptăm. Călătoria voastră v-a adus la Tribul Apei Învolburate.

— Sunteți bine-veniți dacă sosiți cu gânduri de prietenie, a adăugat pisica tărcată, cu o sclipire în ochii de ambră atunci când l-a privit pe Blană de Furtună.

Motanul și-a amintit că Miez de Noapte le povestise de pisici care trăiau în triburi, în loc de clanuri. Probabil că acestea erau, cu toate că viezurele nu spusese nimic care să le dea de înțeles că aveau să se întâlnească cu pisicile acestea chiar pe drum spre casă. Era imposibil ca ea să nu fi știut că aveau să se întâlnească cu acest trib când treceau munții. Blană de Furtună și-a amintit că instinctul îl îndemnase să aibă încredere în Miez de Noapte; dacă tribul ar fi fost periculos, cu siguranță că ea i-ar fi avertizat sau le-ar fi spus să aleagă un alt drum. Dimpotrivă, lăsase de înțeles că acesta era drumul ce le fusese scris în stele. Oare asta însemna că era destinul lor să întâlnească pisicile din trib?

În timp ce pisica vorbea, un alt străin a păşit în faţă, venind să-l privească cu ochi strălucitori pe Blană de Furtună.

— Haide, Pisc! a mieunat el către prima pisică. Pe ăsta ar trebui să-l ducem la Profet.

— Poftim? a întrebat Gheară de Mărăcine făcând un pas în faţă pentru a-l înfrunta pe Pisc, în timp ce Blană de Furtună s-a încordat, gata de luptă. Nu-l duceţi nicăieri fără noi. Vrem să vorbim cu liderul vostru.

Pentru că Pisc i-a făcut celeilalte pisici un semn nervos din coadă să rămână în spate, războinicul din Clanul Tunetului s-a relaxat un pic.

— Nu vrem decât să călătorim în pace, a continuat el. Eu sunt Gheară de Mărăcine, din Clanul Tunetului.

Pisc a înclinat capul, întinzând o labă în faţă – un gest straniu, dar politicos.

— Numele meu este Pisc Unde-şi Fac Cuib Vulturii.

— Iar eu sunt Pârâu În Care Înoată Peşti Micuţi, a rostit pisica tărcată, întinzând o labă, aşa cum făcuse şi Pisc.

Pisc i-a aruncat o privire dezaprobatoare, ca şi cum nu i-ar fi convenit că pisica se băgase în faţă. Privirea lui a trecut pe lângă Gheară de Mărăcine, oprindu-se din nou asupra lui Blană de Furtună.

— Şi numele lui care e?

— Eu sunt Blană de Furtună, i-a răspuns el, încercând să scape de senzaţia neplăcută pe care i-o dădea fascinaţia acestor pisici faţă de el. Eu fac parte din Clanul Râului.

— Blană de Furtună, a repetat Pisc.

— Eu sunt Labă de Veveriţă.

Momentul tensionat a fost depăşit când a vorbit ucenica din Clanul Tunetului.

— Iar eu sunt Labă de Cioară.

— Eu sunt Coadă de Pană, iar ea e Blană Roșcată, a rostit sora lui Blană de Furtună, ridicându-și ochii albaștri spre Pisc, îngrijorată. Vă rugăm, puteți să o ajutați? E rănită grav la umăr.

Gheară de Mărăcine a șuierat de supărare; nu era momentul să-și recunoască slăbiciunile în fața acelor străini.

Chiar în clipa aceea, Labă de Cioară a făcut un pas înainte.

— Are dreptate, i-a luat el apărarea lui Coadă de Pană. Clanul ăsta poate avea o pisică-vraci care să ne poată ajuta.

— Cuvintele voastre sunt tare ciudate, i-a răspuns Pisc. Dar o să vă ajutăm. Veniți cu noi acum pentru a discuta cu liderul nostru.

— Stai puțin, a mieunat Labă de Cioară.

Încă îi mai tremurau labele de oboseală și de efort, dar se străduia să pară suficient de puternic pentru a sări la luptă.

— Cât de departe mergem? a continuat el.

— Nu departe, a mieunat Pârâu.

Blană de Furtună s-a uitat la pisicile ce stăteau în jurul bulboanei și îi priveau.

— Ce altceva putem face, în afară de a merge cu ele? a murmurat el către Gheară de Mărăcine. Trebuie neapărat să ne odihnim.

Nu a spus nimic despre neliniștea pe care o simțise când îl fixa Pisc cu privirea. Până la urmă, orice pisică s-ar fi uitat lung dacă ar fi descoperit pe teritoriul său șase străini aproape înecați.

Gheară de Mărăcine a încuviințat din cap.

— Bine, a mieunat el către Pisc. O să venim.

— Bun.

Pisc a luat-o pe lângă vâltoare, a sărit pe primele câteva stânci de lângă cascadă și apoi a dispărut în spatele perdelei de apă înspumată.

Blană de Furtună privea uluit, așteptându-se ca motanul străin să apară din nou, purtat de apă și aruncat în vâltoare, cu toată puterea cascadei.

Apoi, Pârâu a înaintat un pas și le-a făcut semn din coadă.

— Aceasta este Calea Apei Înspumate. Veniți, e în regulă.

Celelalte pisici se ridicaseră în picioare și se adunaseră în jurul lor; Blană de Furtună avea senzația că el și prietenii lui erau escortați ca niște prizonieri în urma lui Pisc. Dar nu aveau de ales, erau nevoiți să urmeze pisicile pline de noroi și să se urce pe stânci. Le venea greu să se cațere, după căderea pe care o suferiseră, mai ales că Blană Roșcată șchiopăta rău. La jumătatea urcușului, ea s-a împleticit și aproape că a căzut înapoi în vâltoare, însă Pârâu s-a repezit să o prindă și să o sprijine.

Războinica din Clanul Umbrelor s-a ferit de atingerea ei.

— N-am nimic, a mârâit ea.

Când Blană de Furtună a ajuns în locul unde dispăruse Pisc, a văzut că motanul îi aștepta pe o fâșie de piatră îngustă, ce ducea în spatele cascadei. La capătul ei era o gaură întunecată.

— Eu nu intru acolo! a exclamat Labă de Veveriță.

— O să fie în regulă, a încercat Gheară de Mărăcine să o liniștească.

— Nu e niciun pericol, a mieunat Pisc, păşind încrezător de-a lungul fâşiei de piatră şi oprindu-se lângă gaura aceea întunecată.

Blană de Furtună a înghiţit în sec. Trebuia să aibă încredere în aceste pisici. Nu aveau cum să treacă de munţi dacă nu se odihneau şi nu făceau rost de mâncare.

— Haide.

Pornind primul, a luat-o de-a lungul fâşiei de piatră, lipindu-se cât mai mult de peretele stâncii şi ţinându-se departe de perdeaua de apă. Cascada se afla la nici o lungime de coadă; stropii de apă îi umezeau blana, iar piatra de sub labe era rece şi alunecoasă. Prea încordat ca să se întoarcă, ar fi vrut să ştie dacă celelalte pisici îl urmau. Avea senzaţia că păşea singur într-un întuneric nesfârşit, în vuietul asurzitor al cascadei.

Însă dincolo de gaura aceea în stâncă se afla o peşteră cu pereţii de piatră înalţi, ce se ridicau până aproape de vârful cascadei. Blană de Furtună s-a oprit la intrare, privind dincolo de Pisc, la pereţii înalţi pe care se scurgea apă. A simţit mirosul multor altor pisici, ascunse în umbrele de pe marginile peşterii.

— Ce-i aici? a murmurat temătoare Coadă de Pană, încercând să se uite înăuntru.

Tremura de frig, iar blana îi era atât de udă, încât părea aproape la fel de întunecată ca cea a lui Labă de Cioară.

Ucenicul din Clanul Vântului s-a lipit de ea.

— Orice s-ar întâmpla, măcar suntem împreună, a şoptit el.

Blană de Furtună bănuia că n-ar fi trebuit să audă cuvintele acelea; de-abia s-a abţinut să nu scuipe către Labă de

Cioară sau să-i arunce o privire furioasă surorii lui, însă erau lucruri mult mai grave la care trebuia să se gândească acum.

Pisc a mai făcut o dată semn din coadă și a intrat în peșteră, întorcându-se ca să se asigure că ceilalți îl urmau.

— Nu-mi place deloc treaba asta, a mârâit Labă de Veveriță. De unde știm ce-o să găsim acolo?

— Nu știm, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Dar trebuie să o facem. În călătoria asta, totul se întâmplă pentru un motiv. Suntem datori clanurilor să mergem până la capăt.

— Nu ne-am făcut niciodată iluzii c-ar fi ușor, a adăugat Blană de Furtună, încercând să scape de sentimentul de groază care-l copleșise la gândul că trebuia să pășească în peștera aceea.

— Ei bine, dacă tot trebuie s-o facem, să-i dăm drumul, a rostit Labă de Cioară, croindu-și drum printre ei și intrând primul în peșteră.

Blană de Furtună l-a urmat, iar celelalte pisici s-au înghesuit în spatele lui. Uitându-se în jur, a auzit-o pe Blană Roșcată mieunând încet, atât pentru sine, cât și pentru tovarășii săi:

— Clanul Stelelor ne va fi alături chiar și aici.

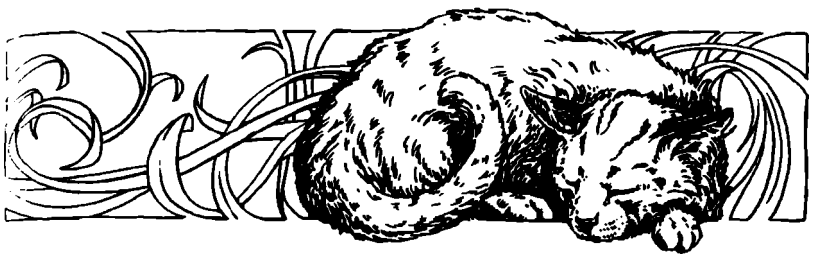

CAPITOLUL 8

— Dacă sare pe tine o pisică, te dai cu burta în sus, i-a explicat Blană Fumurie. Pe urmă începi s-o lovești cu ghearele în pântec. Ia încearcă.

Labă de Frunză a așteptat ca mentora ei să se pună în poziția de atac în fața ei și să sară pe ea. Lăsându-se pe spate, așa cum îi spusese Blană Fumurie, și-a proptit labele din spate în burta pisicii-vraci și a aruncat-o cât colo.

— Bun, a mieunat Blană Fumurie, ridicându-se cu greu în picioare, din cauza labei rănite. E suficient pentru acum.

Cele două pisici se antrenaseră toată dimineața în vâlceaua cu nisip și, cu toate că nori grei, plumburii, acopereau deja cerul, stomacul nerăbdător al lui Labă de Frunză îi dădea de înțeles că era ora prânzului. Îi plăcuse mult antrenamentul cu mentora ei. Îi prinsese bine, își mai luase gândurile de la grijile legate de clan și de Două-Picioare, dar mai ales legate de Labă de Veveriță și de celelalte pisici pornite în călătorie.

A urmat-o pe Blană Fumurie în josul râpei. Înainte de a ajunge la intrarea în tunelul de orz sălbatic, Labă de Frunză a auzit în spatele lor patrula ce revenea în tabără.

Întorcându-se, i-a văzut pe Stea de Foc, Blană Pământie și Coadă de Măcriș. Stea de Foc părea mai îngrijorat ca niciodată, iar părul lui Blană Pământie era înfoiat și motanul dădea furios din coadă.

Blană Fumurie a șchiopătat repede să-i iasă în întâmpinare lui Stea de Foc, iar Labă de Frunză s-a repezit lângă Coadă de Măcriș.

— Ce se întâmplă?

— Clanul Vântului, a mieunat Coadă de Măcriș, aruncând o privire peste umăr spre războinicii mai în vârstă. Au furat pradă de pe teritoriul nostru.

Labă de Frunză și-a amintit de pisicile slabe, disperate, care le goniseră de pe teritoriul lor și și-a dat seama că vestea nu o surprindea deloc.

— Am găsit bucăți de blană de iepure și oase lângă pârâul de la Patru Stejari, a continuat Coadă de Măcriș. Duhneau a Clanul Vântului.

— E din cauză că iepurii lor au dispărut, a mieunat Labă de Frunză, încercând să ignore o amintire vinovată – ea mâncase pește de la Clanul Râului.

— Tot este o încălcare a codului războinicilor. Blană Pământie s-a înfuriat la culme.

— Îmi imaginez, a mieunat Labă de Frunză.

Și-a urmat prietena de-a lungul tunelului de orz sălbatic, regăsindu-i pe Stea de Foc și pe Blană Pământie lângă mormanul de vânat. I s-a strâns inima când a văzut cât de mic era acesta.

— Uită-te aici! a făcut Blană Pământie un gest din coadă. Cum o să hrănim clanul din asta? Trebuie să faci ceva în legătură cu Clanul Vântului, Stea de Foc.

Liderul a clătinat din cap.

— Știm cu toții că Stea Înaltă nu le-ar permite războinicilor săi să fure pradă, dacă nu s-ar confrunta cu o situație cu adevărat gravă.

— Poate că Stea Înaltă nici nu știe ce se întâmplă. În plus, și Clanul Tunetului este într-o situație gravă. Nu e ca și cum noi avem suficientă pradă!

— Știu, a oftat Stea de Foc.

— Mă îngrijorează Nor de Frunză, a adăugat războinicul maroniu. A slăbit mult și încă mai alăptează.

— Dacă lucrurile continuă așa, o să trebuiască să raționalizez mâncarea, a hotărât Stea de Foc. Dar, între timp, chiar o să facem ceva în legătură cu Clanul Vântului, îți promit.

Întorcându-se vijelios, a traversat luminișul și a sărit dintr-un singur salt pe Piatra Mare. După ce a lansat chemarea la adunare, pisicile din clan au început imediat să apară. Labă de Frunză a remarcat uluită cât de slabe erau. Nu observase până atunci schimbarea ce se accentua cu fiecare zi, pe măsură ce prada era tot mai greu de găsit. Dar acum păreau mai curând niște pisici slăbănoage din Clanul Vântului decât robuștii, puternicii războinici din Clanul Tunetului. Iar Blană Pământie avusese dreptate: Nor de Frunză arăta deosebit de slăbită și de obosită; puii ei erau mai slabi, târându-se după mama lor ca și cum nu mai aveau energia de a se juca. Oare toate clanurile – cu excepția Clanului Râului – aveau să moară de foame?

Labă de Frunză a ascultat neliniștită, în timp ce Stea de Foc povestea întregului clan ce descoperise patrula. Strigăte de indignare au izbucnit din rândul pisicilor când au auzit

că cei din Clanul Vântului încălcaseră granițele și furaseră pradă.

— Trebuie să dăm o lecție Clanului Vântului! a strigat Coadă de Nor. Eu n-am mai adulmecat un iepure de zile întregi.

— Ar trebui să atacăm chiar acum, a adăugat Blană de Șoarece, înfoiată toată.

— Nu, a mieunat Stea de Foc ferm. Situația e destul de gravă și fără să ne luăm noi la harță.

Blană de Șoarece nu l-a contrazis, iar Coadă de Nor a lovit furios din coadă. Labă de Frunză a văzut-o pe Inimă Luminoasă mieunându-i ceva, încercând să-l calmeze.

— Ce-ai de gând să faci? i-a strigat Coadă Pestriță de la intrarea în vizuina bătrânilor. Te duci și-i rogi cu frumosul să nu ne fure mâncarea? Crezi c-or să te bage în seamă?

Mai multe voci au protestat, declarându-se de acord cu ideea lui Blană de Șoarece de a ataca.

— Nu, a repetat Stea de Foc. Am să vorbesc cu Stea Înaltă. Este un motan nobil, demn de încredere. Poate că nu știe că pisicile lui au furat pradă.

— Și la ce bun stai de vorbă cu el? a pufnit Coadă de Nor. Stea Neagră n-a vrut să te asculte când ai mers la el.

— Eu am impresia, a rostit Coadă Pestriță cu o voce răgușită, că încalci granițele clanurilor cam des. Ultima pisică ce-a ignorat așa granițele a fost Stea de Tigru.

Labă de Frunză a tresărit, auzind aluzia bătrânei pisici, ce părea să dea de înțeles că liderul lor avea ceva în comun cu Stea de Tigru. Și n-a fost singura uluită. Mai multe pisici s-au întors spre Coadă Pestriță, scuipând furioase, însă atunci când i-a răspuns, vocea lui Stea de Foc era calmă.

— Stea de Tigru voia să-și satisfacă propria lăcomie pentru putere. Tot ce vreau eu este să aduc pacea în pădure. Iar în ceea ce privește situația cu Stea Neagră, a adăugat el către Coadă de Nor, Stea Înaltă a fost întotdeauna mult mai înțelegător.

— Așa este, și-a sprijinit Dungă Cenușie liderul, de unde se afla, la poalele Pietrei Mari. Mai țineți minte când Stea Albastră voia să se lupte cu Clanul Vântului? Atunci Stea Înaltă a fost dispus să facă pace.

— Dar atunci nu era atât de puțină pradă, i-a amintit Gheară de Spin.

— Așa e, a lovit iarăși din coadă Blană de Șoarece. Unele pisici ar face orice, dacă au burțile goale.

Labă de Frunză a ascultat îngrijorată cum din jurul ei au răsunat iarăși exclamații aprobatoare. A văzut că mama ei, Furtună de Nisip, aruncă o privire îngrijorată spre Dungă Cenușie, care părea și el alarmat.

Stea de Foc a făcut semn din coadă, cerând să se facă liniște.

— Destul! Am luat decizia. Acum, toate clanurile se confruntă cu aceeași problemă. Nu e momentul să ne luăm la ceartă între noi.

— Ai grijă, Stea de Foc, l-a avertizat Coadă de Măcriș, în timp ce strigătele se domoleau, rămânând doar un murmur nemulțumit. Poate că tu mergi cu gânduri de pace, dar e posibil ca celelalte clanuri să nu vadă lucrurile la fel.

Tânăra luptătoare a privit-o lung pe Labă de Frunză, făcând-o să-și aducă aminte cum scăpaseră cu greu de atacul Clanului Vântului cu doar câteva zile înainte.

Stea de Foc a încuviințat din cap.

— Clanul Vântului va trebui să respecte o patrulă suficient de puternică pentru a lupta, dacă este amenințată. Am să-i explic lui Stea Înaltă cât se poate de clar că vom avea probleme mari dacă nu-și poate controla războinicii și dacă nu-i ține pe partea lor de graniță. Însă nu mergem acolo puși pe luptă. Cu ajutorul Clanului Stelelor, vom putea să evităm așa ceva.

Mintea lui Labă de Frunză s-a umplut cu imagini ale câmpiei spintecate, pe care le văzuse când vizitase teritoriul Clanului Vântului; și-a amintit și disperarea războinicilor care le fugăriseră. Era sigură că dacă ar fi atacat Clanul Vântului, le-ar fi înrăutățit situația și mai tare.

— E o perioadă grea pentru toată lumea, a început ea ezitând. Ar trebui să încercăm să ne ajutăm unii pe alții. De ce nu împărțim cu toții peștii din râu? Sunt din belșug.

— Propunerea asta trebuie să vină de la Clanul Râului, nu de la noi, i-a răspuns Dungă Cenușie.

— Și pescuitul e prea dificil, a adăugat Blană de Cenușă.

— Ba nu e, a insistat ucenica. Putem să învățăm.

A observat că unele dintre pisici îi aruncau priviri bănuitoare, ca și cum s-ar fi întrebat ce știa ea despre pescuit. Stingheră, a frământat pământul cu lăbuțele din față.

— Era doar o idee, a bălmăjit ea.

— Dar nu una pe care s-o putem folosi, a mieunat Stea de Foc fără drept de apel.

Temându-se să nu atragă și mai multă atenție asupra ei, Labă de Frunză a lăsat capul în jos, privindu-și lăbuțele în timp ce tatăl ei anunța ce pisici aveau să-l însoțească în patrula de pe teritoriul Clanului Vântului.

— Dungă Cenușie, bineînțeles, a început liderul. Furtună de Nisip, Blană Pământie, Gheară de Spin, Blană de Cenușă. Și tu, Blană Fumurie. Stea Înaltă va trebui să asculte de o pisică-vraci, dacă nu mă ascultă pe mine.

Labă de Frunză și-a dat seama că nu alesese niciuna dintre pisicile care se declaraseră în favoarea unui atac imediat, însă pornea la drum cu niște războinici formidabili. Cu siguranță, patrula aceasta nu avea să fie pusă pe fugă!

A rămas pe loc în timp ce pisicile se răspândeau prin tabără, la încheierea adunării. Cu ochii ațintiți la pământ, și-a dat seama că Stea de Foc a sărit de pe Piatra Mare și a pornit spre ea.

— Așa, Labă de Frunză, a început el.

Când a ridicat privirea, a constatat cu ușurare că în ochii tatălui ei se citea o afecțiune caldă, care a făcut-o să-i fie și mai rușine de ea însăși.

— Ce tot ziceai tu despre pescuit?

Labă de Frunză și-a dat seama că acum trebuia să spună adevărul.

— Aripă de Molie m-a învățat să pescuiesc, i-a explicat ea. Mi-a zis că e în regulă, pentru că suntem amândouă pisici-vraci...

— Sunteți *ucenice* de pisici-vraci, a mieunat Stea de Foc. Și am impresia că mai aveți multe de învățat amândouă. Știi că este împotriva codului războinicilor să iei pradă de la alte clanuri! Și pisicile-vraci trebuie să respecte regula asta!

— Știu.

Labă de Frunză s-a simțit din nou copleșită de vinovăție, de parcă era un pui neascultător. Acum spera doar ca

cei din Clanul Râului să nu afle ce făcuse Aripă de Molie și să n-o pedepsească pentru generozitatea ei.

— Îmi pare rău.

— Sper că-ți dai seama că va trebui să te pedepsesc, a continuat Stea de Foc, atingând-o blând pe umăr cu vârful cozii. Nu-mi doresc să aud vreo pisică spunând că te-am iertat pentru că ești fiica mea.

— Ei, haide, Stea de Foc!

Labă Fumurie venise șchiopătând până lângă ei și acum își privea liderul cu o licărire amuzată în ochii albaștri.

— Îmi amintesc de cele două pisici care au dus prada Clanului Tunetului peste râu, la Clanul Râului, când Două-Picioare otrăviseră peștii. Doar n-ai uitat!

— Nu, n-am uitat. Iar eu și Dungă Cenușie am fost pedepsiți pentru greșeala de atunci, i-a răspuns Stea de Foc și a continuat oftând: Labă de Frunză, știu că e greu să vezi că alte pisici suferă de foame și să nu poți face nimic. Dar datorită codului războinicilor suntem ceea ce suntem. Dacă pisicile îl încalcă oricând au chef, ce se mai alege de el? Orice urmează să se întâmple în pădure – orice se întâmplă acum –, nu putem să uităm lucrurile în care credem.

— Îmi pare rău, Stea de Foc, a rostit din nou Labă de Frunză.

A reușit să ridice capul și să-și privească tatăl în ochi.

— Las-o și pe ea să vină cu patrula pe teritoriul Clanului Vântului, a mieunat Blană Fumurie înainte ca motanul să apuce să spună ceva. I-ar prinde bine o experiență ca asta.

Labă de Frunză a aruncat o privire plină de speranță către liderul său.

— Zău așa, Blană Fumurie! a exclamat Stea de Foc exasperat. Asta e mai curând o recompensă, decât o pedeapsă. Of... bine! Plecăm imediat. Merg să-i aduc și pe ceilalți.

A mai mângâiat-o o dată pe umăr pe Labă de Frunză, iar apoi s-a îndepărtat cu coada pe sus.

— Mulțumesc, Blană Fumurie, a mieunat Labă de Frunză. Știu că am făcut o greșeală. Doar că... atunci când mi-a zis Aripă de Molie, mi s-a părut în regulă să iau peștele.

Blană Fumurie a pufnit.

— După cum ți-a spus și Stea de Foc, mai aveți amândouă multe de învățat.

— Nu știu dacă am să reușesc vreodată! a izbucnit Labă de Frunză. Există reguli pentru războinici, reguli pentru pisicile-vraci și toate sunt atât de complicate!

— Nu e vorba doar despre reguli, a mieunat Blană Fumurie înțelegătoare, lipindu-și nasul de botul lui Labă de Frunză. Faptul că îți pasă de suferința altor clanuri și că îți dai seama că uneori regulile trebuie ignorate te va ajuta să devii o pisică-vraci minunată.

Labă de Frunză o privea cu ochii mari.

— Serios?

— Serios. Titlul de „pisică-vraci" nu înseamnă nimic, dacă nu ai darul de a vedea ceea ce trebuie făcut -- și soluția nu este întotdeauna cea evidentă. Mai ții minte ce ți-am povestit despre Colț Galben? Ea nu a respectat niciodată regulile, dar a fost una dintre cele mai grozave pisici-vraci care au trăit vreodată în pădurea asta.

— Tare mi-ar fi plăcut să o cunosc, a șoptit Labă de Frunză.

— Și mie mi-ar fi plăcut să o cunoști. Dar tot ce pot să fac este să-ți transmit și ție ceea ce m-a învățat ea. A fi cu adevărat o pisică-vraci ține de inima ta și de toate cele cinci simțuri. Trebuie să fii mai curajoasă decât războinicii, mai înțeleaptă decât un lider de clan, mai umilă decât cel mai mic dintre pui, mai doritoare să înveți decât orice ucenic...

Labă de Frunză a ridicat privirea spre mentora ei.

— Nu sunt sigură că pot să fiu toate astea, a șoptit ea.

— Ei bine, eu sunt sigură că poți, i-a răspuns Blană Fumurie pe un ton jos, misterios. Pentru că nu reușim toate astea de unele singure, ci prin puterea cu care ne înzestrează Clanul Stelelor, pe care îl purtăm întotdeauna în suflet.

Dintr-odată, tonul intens a dispărut, lăsând locul umorului. A împuns-o ușurel pe Labă de Frunză cu coada.

— Haide, Stea de Foc n-o să ne ierte niciodată dacă, pe deasupra, mai și întârziem la patrulă!

Prânzul trecuse de mult și un vânt înviorător gonea norii de pe cer când Stea de Foc își conducea patrula spre Patru Stejari. Nici nu se îndepărtaseră bine de tabără când Labă de Frunză a auzit mugetul monștrilor Două-Picioare, care-și croiau drum și mai adânc în teritoriul Clanului Tunetului. Obișnuitele zgomote ale pădurii – ciripitul păsărilor, foșnetul prăzii prin frunze și tufișuri – nu se auzeau nicăieri. Cu toate că toamna își intrase în drepturi, Labă de Frunză știa că ar fi trebuit să fie mai multă pradă. Micile creaturi de care pisicile depindeau pentru hrană dispăruseră, fugind speriate din calea monștrilor sau chiar ucise de aceștia, distrugându-le bârlogurile.

Pe măsură ce se apropiau de Patru Stejari, vuietul monștrilor s-a estompat, iar ucenica auzea pașii prăzii prin tufișuri, însă tot era mult mai puțină decât în mod normal. Îngrijorată, și-a imaginat o iarnă grea, în care pisicile ar fi suferit de foame.

Un strigăt al lui Gheară de Spin a smuls-o din lumea gândurilor.

— Uitați!

În iarba deasă de pe malul celălalt al pârâului se vedea o mișcare. Două pisici – un motan maroniu închis și unul tărcat – au sărit peste pârâu și au început să urce povârnișul ce ducea spre Patru Stejari. Una dintre ele avea în bot o pradă mică, un șoarece sau un șobolan de câmp.

— Pisici din Clanul Vântului! a mieunat Furtună de Nisip zburlindu-se. Erau Gheară de Nămol și Ureche Sfâșiată, sunt sigură.

Blană Pământie și Blană de Cenușă au țâșnit în urmărirea războinicilor ce fugeau, dar Stea de Foc i-a chemat imediat înapoi.

— Nu trebuie să pară că atacăm Clanul Vântului, le-a spus el. Merg cu gânduri de pace, nu de mânie, să stau de vorbă cu Stea Înaltă.

— Vrei să spui că-i lăsăm să scape? l-a întrebat uluit Blană de Cenușă. Cu prada noastră în bot?

— E doar o dovadă în plus că ne fură prada, a subliniat Stea de Foc. Acum, Stea Înaltă nu va mai putea ignora ce avem să-i spunem.

— Dar au să-l avertizeze pe Stea Înaltă, a protestat Blană Pământie. Clanul Vântului ne poate prinde într-o ambuscadă înainte să ne apropiem măcar de tabăra lor.

— Nu, Stea Înaltă nu e așa. Dacă are de gând să se lupte cu noi, o va face în câmp deschis.

Cei doi războinici și-au aruncat niște priviri pline de îndoială, însă l-au urmat pe Stea de Foc. Labă de Frunză își dădea seama că Blană Pământie încă fierbea de furie, dar nu a mai spus nimic, doar a dat nemulțumit din coadă.

Patrula a traversat pârâul, a cărui apă era încă învolburată și plină de noroi de pe labele războinicilor din Clanul Vântului, și a urcat povârnișul spre Patru Stejari. Inima ucenicei a început să bată tare când Stea de Foc i-a condus spre partea de sus a vâlcelei. Amintindu-și eșecul vizitei ei pe teritoriul clanului rival, se întreba dacă aveau să reușească, într-adevăr, să stea de vorbă cu Stea Înaltă.

În timp ce se apropiau de graniță, vântul a purtat spre ei un miros puternic de pisici. Labă de Frunză s-a uitat pe deasupra ierbii bătute de vânt și a văzut un grup de războinici jigăriți din Clanul Vântului, ce veneau în fugă. În frunte era chiar liderul clanului, Stea Înaltă, pe care tânăra pisică l-a recunoscut după blana alb cu negru și după coada teribil de lungă. Probabil că a dat cu ochii de patrula Clanului Tunetului, căci a domolit pasul și a făcut un semn din coadă. Războinicii lui au încetinit și ei și s-au răspândit, alcătuind o linie lungă, în fața pisicilor din Clanul Tunetului.

— Vezi? a șuierat Blană Pământie. Ne așteaptă.

Ca la un ordin nerostit, pisicile din Clanul Vântului au mers amenințătoare până la graniță și s-au oprit la câteva lungimi de coadă de patrula Clanului Tunetului. Erau chiar mai firave decât și le amintea Labă de Frunză, coastele li se vedeau perfect pe sub blană. În ochi le ardea dușmănia

și era clar că nu aveau de gând să lase vizitatorii din Clanul Tunetului să pună o labă pe teritoriul lor.

— Ei bine, Stea de Foc? a mârâit Stea Înaltă. De data asta ce mai vrei?

CAPITOLUL 9

Blană de Furtună privea uluit. Peștera era cel puțin la fel de lată precum cascada în spatele căreia se ascundea, întinzându-se până departe în adâncul muntelui. Cotloanele cele mai îndepărtate pierzându-se în întuneric, distingea cu greu un coridor îngust ce se întindea de-a lungul peretelui aflat în partea opusă perdelei de apă. Tavanul, aflat mult deasupra capetelor lor, era și el ascuns de întuneric; din loc în loc, un fel de colți de stâncă se iteau în jos, arătând parcă spre podeaua peșterii.

Singura lumină din acea cavernă pătrundea prin perdeaua de apă, palidă și tremurătoare, așa încât pisicile aveau senzația că se aflau în adâncul unei apei. În timp ce străinii îi conduceau și mai departe în peșteră, Blană de Furtună a auzit o altă curgere de apă, în afara cascadei, și a zărit un pârâu ce se scurgea ușor peste o stâncă acoperită de mușchi, adunându-se într-o vâltoare micuță pe podeaua peșterii. Două sau trei pisici – un bătrân slăbănog și două pisici care păreau suficient de tinere încât să fie ucenice – stăteau pe vine și beau din vâltoare. Cu toții au ridicat privirea

speriați de sosirea nou-veniților, ca și cum s-ar fi așteptat la o amenințare.

Dincolo de vâltoare era un morman de vânat și, chiar sub ochii lui Blană de Furtună, au mai intrat două pisici de munte și au așezat vânat în grămadă. Era primul lucru familiar pe care îl vedea în locul acela straniu și burta a început să-i chiorăie de foame la vederea iepurilor.

— Crezi că au să ne lase să mâncăm? i-a șoptit la ureche Labă de Veveriță. Mor de foame!

— Habar n-avem, pot la fel de bine să ne considere pe noi vânat! a șuierat Labă de Cioară, aflat pe partea cealaltă a lui Labă de Veveriță.

— Încă nu ne-au făcut rău cu nimic, a intervenit Gheară de Mărăcine.

Blană de Furtună încerca să fie și el la fel de optimist, dar Pisc și Pârâu dispăruseră și, preț de câteva momente, niciuna dintre celelalte pisici nu a venit să le vorbească. În schimb, pisicile care băuseră apă au mers timide până la cele care îi păzeau, iar bătrânul le-a șoptit ceva, aruncându-i întruna priviri stranii. Cei doi ucenici șușoteau între ei entuziasmați. Vuietul cascadei le acoperea vocile, însă Blană de Furtună observase că pisicile de munte se auzeau între ele fără nicio problemă.

Încercând să ignore șușotelile – mare parte din ele părând să aibă legătură cu el, însă motanul și-a propus să nu mai fie așa bănuitor –, Blană de Furtună a identificat un fel de cuiburi de-a lungul pereților peșterii: scobituri puțin adânci în podeaua bătătorită, căptușite cu mușchi și cu pene. O grupare de asemenea cuiburi se afla în apropierea intrării, iar altele două erau mai în spate, una vizavi de alta.

Motanul se întreba dacă una era pentru războinici, iar celelalte două pentru ucenici și pentru bătrâni. Zărind doi pui ce se hârjoneau în fața intrării într-unul dintre coridoarele laterale, motanul a bănuit că acela ducea spre vizuina puilor. Dintr-odată, a privit peștera aceea întunecată, înspăimântătoare, în care domnea vuietul cascadei, într-un fel cu totul nou: era o tabără! Tribul avea, totuși, câteva lucruri în comun cu clanurile din pădure: Blană de Furtună a început să spere că urmau să se bucure de odihnă și de mâncare acolo, că pisicile acelea ciudate aveau s-o ajute pe Blană Roșcată, care se prăbușise la pământ, tremurând din toate încheieturile.

Apoi l-a văzut din nou pe Pisc, ieșind dintr-un coridor îndepărtat și venind direct spre grupul de pisici de pădure. Era urmat de o altă pisică, cu trupul lung și subțire ca al unui războinic din Clanul Vântului. Blana îi era atât de plină de noroi, încât motanul nu și-a putut da seama ce culoare avea. Ochii străinului erau de un verde strălucitor și adânc, iar câteva fire de blană albă din jurul botului trădau faptul că era mai bătrân decât pisicile pe care le văzuse până atunci.

— Bine ați venit, a mieunat el cu o voce adâncă, ce părea să răsune în întreaga peșteră.

A făcut gestul straniu cu o labă întinsă, pe care îl făcuseră și celelalte pisici în fața peșterii.

— Numele meu este Profetul Pietrelor Ascuțite, însă vă va fi mai ușor să-mi spuneți Profetul. Eu sunt Vindecătorul Tribului Apei Învolburate.

— Vindecător? a repetat Gheară de Mărăcine, uitându-se nedumerit la prietenii lui. Adică pisica-vraci? Unde e liderul clanului vostru... adică al tribului vostru?

Profetul a ezitat o clipă.

— Nu sunt sigur ce vrei să spui prin „pisică-vraci", iar tribul nostru nu are alt lider. Eu interpretez semnele trimise prin stâncă, prin frunze și prin apă, iar acestea îmi arată ce trebuie să facem... cu ajutorul Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit.

Blană de Furtună s-a legat de cele câteva cuvinte pe care le înțelesese din discursul Profetului.

— Atunci înseamnă că este și pisică-vraci, și lider, a șoptit el spre Gheară de Mărăcine. Toată puterea este în labele lui!

Ca răspuns, Gheară de Mărăcine a plecat capul respectuos.

— Venim dintr-o pădure aflată la mare depărtare de aici, a început el, repetând numele lui și pe cele ale prietenilor săi. Ne așteaptă o călătorie grea și avem nevoie de mâncare și de adăpost înainte de a porni din nou la drum.

Mai multe dintre pisicile tribului s-au adunat în jur în timp ce vorbea; cu siguranță, erau tare curioase. Blană de Furtună a identificat puii și ucenicii după dimensiune și a remarcat că războinicii păreau împărțiți în două grupuri: cei cu umeri lați și mușchi puternici, pe de o parte, iar pe de alta, cei mai zvelți, cu mușchi subțiri și picioare lungi, menite să-i ajute să prindă viteză. A observat și cât de neliniștiți păreau cu toții; erau încordați întruna, ca și cum s-ar fi pregătit s-o ia la fugă din clipă în clipă.

O pisică maronie, tărcată, l-a privit lung pe Blană de Furtună și a murmurat:

— Da! El este... trebuie să fie!

Blană de Furtună a tresărit. Și Pârâu spusese ceva similar când îl văzuse prima oară, lângă vâltoare. A deschis botul

ca s-o întrebe ce voia să spună, însă Vindecătorul s-a întors fulgerător spre ea:

— Tăcere! a șuierat el.

Cu o privire îmblânzită, s-a întors spre pisicile din clanuri:

— Sunteți bine-veniți în peștera noastră. Avem vânat proaspăt din belșug, a făcut el semn din coadă spre mormanul de pradă. Mâncați cât vă trebuie, odihniți-vă. Apoi vom avea multe să ne spunem unii altora.

Gheară de Mărăcine a privit celelalte pisici.

— Am putea să mâncăm, a mieunat el încet. Nu cred că au să ne facă rău acum.

În timp ce îl urma spre grămada de vânat, Blană de Furtună a simțit din nou zeci de ochi ce-l priveau, dându-i senzația că i-a luat foc blana. Nu o luase razna imaginația lui, chiar îl priveau cu mult mai multă atenție decât pe ceilalți. Blana îl furnica din bot până în vârful cozii când s-a așezat să mănânce.

Mușcând din iepurele pe care și-l alesese, a auzit o exclamație de uluire de undeva din spatele lui și o voce care rostea șocată:

— Ei nu împart!

Ridicând capul, a văzut un motan cenușiu micuț ce-l privea plin de ostilitate, în timp ce o pisică tărcată, mai în vârstă, se apleca deasupra lui și-i spunea:

— Șșșșt, nu e vina lor dacă n-au fost educați cum trebuie.

Blană de Furtună nu înțelegea la ce se referea. Apoi a văzut două pisici din trib ce mâncau una lângă alta; fiecare lua câte o gură din vânatul său, după care făcea schimb cu cealaltă, și abia apoi se așezau și terminau de mâncat. S-a

simțit dintr-odată groaznic de rușinat, dându-și seama cât de necioplițipăreau el și prietenii lui în fața pisicilor din trib.

— Noi nu facem așa, a rostit el spre motanul care vorbise primul. Dar împărțim și noi, a continuat el, făcând semn spre Coadă de Pană, care o convingea cu blândețe pe Blană Roșcată să mănânce un șoarece. Niciunul dintre noi nu și-ar lăsa prietenii să rămână flămânzi, iar cei din patrulele de vânătoare întotdeauna hrănesc clanul înainte de a mânca și ei.

Motanul cenușiu a făcut un pas sau doi cu spatele, cu o expresie surprinsă, ca și cum n-ar fi avut de gând ca nou-veniții să-i audă comentariul. Pisica tărcată și-a plecat capul, mult mai prietenoasă decât el.

— Aveți obiceiuri tare stranii pentru noi, a mieunat ea. Poate că vom învăța unii de la alții.

— Poate, i-a răspuns Blană de Furtună.

A continuat apoi să-și hăpăiască iepurele. Câteva clipe mai târziu, unul dintre puii mai viteji a țopăit direct către grupul de pisici din clanuri, împins de la spate de frații săi.

— De unde veniți? i-a întrebat el.

— De foarte departe, a mormăit Labă de Veveriță, cu botul plin; după ce a înghițit ce mestecase, a adăugat mai clar: De dincolo de munții aceștia, trecând peste multe câmpuri și printr-o pădure.

Puiul a clipit confuz.

— Ce sunt câmpurile?

Înainte ca Labă de Veveriță să apuce să-i explice, micuțul a adăugat:

— Eu am să fiu apărător-de-peșteră.

— Bravo, a mieunat Coadă de Pană.

— Dar mai întâi trebuie să devin va-fi.

— Vafiu? Ce e un vafiu? a întrebat Labă de Cioară

Blană de Furtună și-a ascuns amuzamentul când a văzut privirea supărată pe care puiul i-a aruncat-o ucenicului din Clanul Vântului.

— Va-fi, când mă pregătesc să fiu apărător-de-peșteră, normal. Cu antrenamente și din astea. Pe urmă voi fi apărător-de-peșteră. Voi chiar nu știți nimic?

— Vrea să spună că o să fie ucenic, i-a explicat Blană de Furtună și nu s-a putut abține să nu adauge: Ca tine.

Labă de Cioară a mârâit ușor, uitându-se la puiul care îl fixa cu privirea și exclama:

— Tu ești doar va-fi? Dar ești așa de bătrân!

— Am impresia că au, totuși, multe tradiții care seamănă cu ale noastre, a șoptit Blană Roșcată.

— Mă întreb dacă ei cred în Clanul Stelelor... a șoptit Labă de Veveriță.

— Locuiesc mult prea departe ca să meargă până la Gura Mamei, a mieunat Blană de Furtună, și nicio pisică din clanuri nu i-a văzut vreodată pe acolo.

— Profetul a pomenit ceva despre Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit, și-a amintit Coadă de Pană. Poate că așa îi spun ei Clanului Stelelor.

Ochii albaștri i s-au mărit de îngrijorare și vocea i-a tremurat când a adăugat:

— Sau credeți că au alți strămoși războinici?

— Nu știu, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Dar cred c-o să aflăm.

Când a terminat de mâncat, Blană de Furtună și-a dat seama că nu mai fusese atât de sătul de când plecaseră

din pădurea în care se despărțiseră de Miez de Noapte și de Drăguțul. Tare i-ar fi plăcut să doarmă un pic, dar în timp ce înghițea ultima gură de vânat și-și trecea limba peste bot, l-a văzut pe Profet venind spre ei, însoțit de alte trei pisici. Una dintre ele era Pisc, iar celelalte erau femele, însă printre ele nu se număra și Pârâu. Motanul s-a simțit ușor dezamăgit. Tânăra pisică dăduse dovadă de curaj și de prietenie când se cunoscuseră, iar Blană de Furtună aștepta cu bucurie momentul în care aveau să se vadă din nou.

— Ați mâncat bine? i-a întrebat Profetul.

— Foarte bine, mulțumim, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. E foarte amabil din partea voastră să împărțiți prada cu noi.

— De ce nu am împărți-o? i-a răspuns Profetul, părând surprins. Prada nu este a noastră, ea aparține stâncilor și muntelui.

S-a așezat în fața pisicilor din pădure, învârtindu-și cu grijă coada în jurul labelor. Celelalte trei pisici s-au strâns în jurul lui, dar au rămas în picioare.

— Îl știți deja pe Pisc, a mieunat Profetul, prezentându-le însoțitorii săi. El este conducătorul paznicilor-de-peșteră, adică al pisicilor care ne apără, a adăugat el, observând că pisicile din clanuri îl priveau nedumerite. Aceasta – a făcut semn din coadă spre pisica mai tânără – este Ceață în Sclipirea Soarelui. Ea este unul dintre cei mai buni vânători-de-pradă.

Ceață a plecat capul ca salut, clipind prietenoasă și curioasă spre pisicile de pădure.

— Iar aceasta, a continuat Profetul, arătând spre cealaltă pisică, este Stea ce Sclipește Deasupra Apei. Acum este

mamă-de-pui, pentru că a născut, dar după ce puii ei se vor face mari, își va relua activitatea de paznic-de-peșteră.

— Deci aveți fiecare îndatoriri diferite? a întrebat Blană Roșcată, în timp ce pisicile de pădure au murmurat câte un salut.

— Așa este.

— Și hotărâți ca cei mai buni luptători să fie paznici-de-peșteră, iar pisicile cele mai rapide să fie vânători-de-pradă? a întrebat Blană de Furtună, fascinat în ciuda îngrijorării pe care o simțea.

Profetul a zvâcnit din urechi.

— Nu. Toate pisicile din tribul nostru au îndatoririle stabilite încă de la naștere. Așa este tradiția. Dar mai povestiți-ne despre voi, a continuat el, întrerupând-o pe Labă de Veveriță, care tocmai se pregătea să-i pună o întrebare. De ce ați pornit într-o călătorie atât de lungă? Nu am mai văzut până acum pisici ca voi.

Gheară de Mărăcine a aruncat o privire rapidă spre Blană de Furtună și a mormăit:

— Ce zici, să le spunem?

— Cred că trebuie să le spunem că ne-a trimis Clanul Stelelor, a răspuns Blană de Furtună, vorbind în șoaptă, aproape de urechea războinicului tărcat, pentru că-și dădea seama cât de ascuțit era auzul pisicilor de munte. Altfel ar putea crede că suntem proscriși. Dar nu le spune de ce a trebuit să pornim la drum, ca să nu părem slabi.

Gheară de Mărăcine a încuviințat din cap. Dregându-și vocea stingher, a început să povestească despre visele avute de fiecare dintre cele patru pisici alese de Clanul Stelelor și despre semnele oferite de apa sărată, ce i-au condus spre

locul în care soarele se îneca în mare, unde o cunoscuseră pe Miez de Noapte.

În jurul lor au început să se strângă tot mai multe pisici din trib. Blană de Furtună a văzut că îi priveau cu admirație, în timp ce Gheară de Mărăcine vorbea despre pericolele prin care trecuseră, însă a auzit și câteva mormăieli bănuitoare, ca și cum unele dintre pisici ar fi ezitat să aibă încredere în ei.

— Nu vă faceți griji, a intervenit el, când Gheară de Mărăcine a făcut o pauză din povestire. Clanul Stelelor nu ne-a trimis aici ca să ne luptăm cu voi. De fapt, mesajele de la Clanul Stelelor nu vă pomeneau deloc.

— Clanul Stelelor, a rostit Ceață ca un ecou, privindu-l uluită pe Profet. Ce este Clanul Stelelor?

Blană de Furtună a auzit-o pe Blană Roșcată înăbușindu-și o exclamație de surprindere. Până la urmă, se dovedea că avusese dreptate Coadă de Pană; pisicile acestea nu-și duceau viața călăuzite de Clanul Stelelor. S-a înfiorat la gândul că, poate, Clanul Stelelor nu veghea asupra lui și a prietenilor lui în locul acesta straniu.

— Nu te speria, a mieunat Profetul, atingând umărul lui Ceață cu vârful cozii, într-un gest de alinare. Nu toate pisicile cred așa cum o facem noi și trebuie să respectăm ceea ce nu cunoaștem. Ignoranța nu e ceva de care să te temi. Te rog – a făcut el un gest cu laba spre Gheară de Mărăcine –, continuă.

— Așa că, în cele din urmă, am ajuns la locul în care soarele se îneacă în mare și ne-am dat seama că Miez de Noapte este un viezure. Ea ne-a explicat semnificația profeției Clanului Stelelor, iar acum suntem pe drum spre casă, mergem să le spunem clanurilor noastre ce am aflat.

— Profeție? a mieunat Profetul, fixându-și privirea verzuie asupra lui Blană de Furtună. Deci și voi aveți viziuni despre ceea ce este ascuns?

— Uneori avem vise, a explicat Blană Roșcată. Dar de cele mai multe ori pisicile-vraci sunt cele care ne interpretează înțelesul semnelor – al norilor, al zborului păsărilor, al căderii frunzelor...

— Și eu fac asta, a mieunat Profetul.

S-a întrerupt când la intrarea în peșteră și-a făcut apariția un grup de pisici. Ridicându-se în picioare, a murmurat:

— Iertați-mă. Aceștia sunt paznicii-de-peșteră, s-au întors din patrulă. Trebuie să stau de vorbă cu ei.

Cu o plecăciune din cap, a ieșit în întâmpinarea conducătorului patrulei.

Ceață și Stea au rămas cu pisicile de pădure. Pe Blană de Furtună l-a izbit din nou neliniștea ce domnea în rândul pisicilor din trib și și-a dat seama că până atunci nu văzuse nicio pisică de acolo simțindu-se bine: ucenicii nu se hârjoneau, războinicii nu împărtășeau ritualul de spălare, bătrânii nu se întâlneau ca să bârfească și să depene amintiri. Tot tribul părea să se teamă de un lucru îngrozitor, despre care nu vorbeau.

— Ești în regulă? a mieunat Blană Roșcată spre Ceață, dând glas gândurilor lui Blană de Furtună. Pari îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

— Sunteți atacați de alt trib? a adăugat Labă de Veveriță.

— Nu, nu există în munți alte pisici care să ne atace, i-a răspuns Stea. Cum ar putea să mai fie alte pisici, când noi păzim Peștera Pietrelor Ascuțite?

— Aia ce e? a mieunat Labă de Cioară.

Însă întrebarea lui a fost ignorată.

Ceață a aruncat o privire grăbită spre Stea, șoptind:

— Oare să le spunem?

Blană de Furtună de-abia a auzit cuvintele acelea, dându-și seama că nu-i erau destinate.

Una dintre pisicile care se apropiaseră de ei a șuierat puternic. Mai multe dintre ele păreau speriate sau supărate pe Ceață.

— De ce vă temeți? a insistat Blană de Furtună, înfiorat de teama de necunoscut.

— De nimic, i-a răspuns Stea. Nimic din ce vă putem spune, în orice caz.

Ridicându-se în picioare, și-a plecat capul și s-a îndepărtat, făcându-i semn din coadă lui Ceață să o urmeze. Aceasta a mai aruncat o ultimă privire temătoare spre pisicile de pădure, înainte de a dispărea în umbrele din fundul peșterii. Au început să se risipească și celelalte pisici.

Uluit, Blană de Furtună s-a întors spre Gheară de Mărăcine, văzându-și temerile oglindite în ochii de ambră ai motanului din Clanul Tunetului.

— Ce-a fost asta? a șoptit el.

Gheară de Mărăcine a clătinat din cap.

— Clanul Stelelor știe! Dar orice ar fi, e clar că ceva îi înspăimântă. Mă întreb de ce nu vor să ne spună ce este.

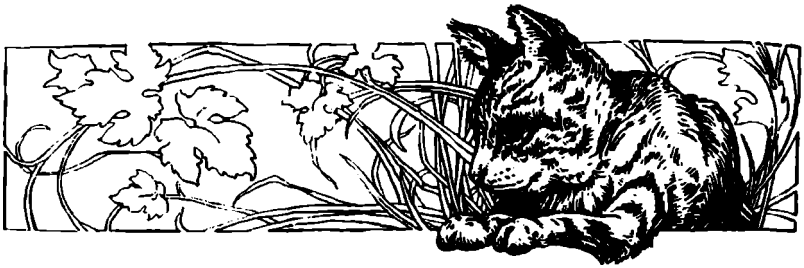

CAPITOLUL 10

Labă de Frunză a privit de-a lungul șirului de pisici dușmănoase din Clanul Vântului, poposind cu ochii asupra unui ucenic cu blană de culoarea ferigii. Tânăra pisică și-a dezvelit colții, mârâind, iar lui Labă de Frunză i s-a zburlit blana. Era pisică-vraci, trebuind să poată trece peste obișnuitele rivalități dintre clanuri. Dar și-a dat seama că ghearele i s-au înfipt din instinct în iarba moale a landei; dacă s-ar fi ajuns la o luptă, ucenicul acela avea să afle că nu-i lipseau calitățile de războinică.

— Ei bine?

Pentru că Stea de Foc nu i-a răspuns imediat, Stea Înaltă a repetat întrebarea.

— De ce ați venit? Credeți că suntem atât de slabi încât să ne puteți goni, cum a făcut-o Stea Căzătoare?

Urlete sfidătoare și șuierături au izbucnit din rândul războinicilor aflați în spatele lui, trebuind să mai treacă o vreme până ce Stea de Foc să se poată face auzit.

— Stea Înaltă, nu am avut față de tine decât prietenie, încă de când Dungă Cenușie și cu mine v-am găsit și v-am

adus acasă. Ai uitat? Probabil că da, altfel nu m-ai acuza că sunt ca Stea Căzătoare.

Lui Labă de Frunză i s-a părut că vede licărirea unui sentiment de vinovăție în privirea bătrânului motan, însă în vocea acestuia încă se mai ghicea sfidarea atunci când a mieunat:

— Atunci de ce ai venit cu așa mulți războinici?

— Nu fi absurd, Stea Înaltă, a mârâit Stea de Foc. N-am venit cu suficienți războinici încât să mă lupt cu tot clanul tău. Vrem doar să stăm de vorbă, atât. Clanul Vântului a tot furat pradă de pe teritoriul Clanului Tunetului, iar tu știi la fel de bine ca mine că asta e o încălcare a codului războinicilor.

Stea Înaltă părea uluit, ca și cum chiar nu ar fi știut ce făcuseră războinicii lui. Înainte să poată răspunde, secundul său, Gheară de Nămol, a strigat:

— Dovedește-o! Dovedește că pisicile din Clanul Vântului au adulmecat măcar prada de pe teritoriul vostru!

— Ce? a exclamat Dungă Cenușie, sufocându-se de indignare. Adineauri v-am văzut! Și am găsit oase ce duhneau a Clanul Vântului.

— Asta ziceți voi, a mârâit disprețuitor Gheară de Nămol. Eu cred că asta-i doar o scuză ca să ne atacați.

Furios, Dungă Cenușie s-a aruncat peste graniță, scoțând ghearele în timp ce se prăvălea asupra secundului din Clanul Vântului. Gheară de Nămol a scos un strigăt ascuțit și cei doi motani au început să se rostogolească pe iarbă.

Stea Înaltă îi privea pe cei doi războinici încleștați în luptă cu o expresie disprețuitoare, ca și cum ar fi găsit viermi într-o bucată de pradă. Războinicii din ambele tabere erau

gata să sară, cu dinții dezveliți și cu strălucirea luptei în ochi. Inima lui Labă de Frunză a început să bată tot mai tare, în timp ce încerca să recapituleze mișcările de luptă pe care le învățase de la mentora ei.

Stea de Foc a păsit în față, scoțând un șuier înfricoșător.

— Destul!

Dungă Cenușie s-a desprins imediat din strânsoarea lui Gheară de Nămol și s-a dat înapoi, răsuflând greu. Gheară de Nămol s-a ridicat în picioare, ținîntuindu-l cu o privire dușmănoasă.

— Dungă Cenușie, ți-am spus că n-am venit aici ca să luptăm, a mieunat Stea de Foc.

Ochii gălbui ai secundului aruncau flăcări.

— Dar n-ai auzit cum mințea?!

— Ba da. Dar asta nu schimbă cu nimic ordinele mele. Treci înapoi pe partea noastră a graniței. Acum!

Dând mânios din coadă, Dungă Cenușie s-a supus. Labă de Frunză înțelegea ce simțea motanul, mai ales că era îngrijorat în legătură cu copiii lui, care dispăruseră, dar își dădea seama și cât de neplăcută era situația pentru Stea de Foc: prietenul și secundul său îi încălcase ordinul direct, de față cu cei din Clanul Vântului. Ucenica a scos un oftat adânc. Oare asta însemna să fie pisică-vraci, să înțeleagă atât de bine fiecare pisică și să își dorească să le ajute pe toate?

Blană Fumurie a făcut câțiva pași șchiopătați în față, oprindu-se lângă Stea de Foc.

— Știi că pisicile-vraci nu mint, a mieunat ea spre Stea Înaltă. Și știi și că nu e voia Clanului Stelelor ca războinicii să-și încalce teritoriile și clanurile să fure pradă unul de la altul.

— Dar este voia Clanului Stelelor ca pisicile mele să moară de foame? a întrebat cu amărăciune Stea Înaltă. Ieri a murit unul dintre bătrânii noștri și va fi urmat de mulți alții, dacă nu facem ceva.

— Dacă te-am putea ajuta, n-am ezita, i-a răspuns Blană Fumurie înțelegătoare. Dar și Clanul Tunetului are foarte puțină pradă. Întreaga pădure are de suferit de pe urma Două-Picioare.

— Trebuie să lucrăm împreună, a adăugat Stea de Foc. Îți jur pe Clanul Stelelor că dacă noi găsim o soluție pentru problemele astea, o vom împărtăși Clanului Vântului.

Stea Înaltă l-a privit lung, gânditor; dușmănia a dispărut cu totul, rămânând în urma ei doar o profundă tristețe.

— O soluție? Stea de Foc, cred că de data asta nici măcar tu nu poți găsi o soluție. Asta dacă nu ne lași să vânăm pe teritoriul tău.

Chiar în timp ce vorbea a clătinat din cap, ca Stea de Foc să-și dea seama că nu era o rugăminte în toată regula.

— Nu, ai dreptate să-ți păstrezi prada, a continuat el. Codul războinicilor spune că fiecare lider trebuie să-și hrănească propriul clan mai întâi. Clanul Vântului nu-ți cere ajutorul.

Stea de Foc a plecat capul în fața liderului Clanului Vântului.

— Stea Înaltă, îți promitem că nu am mințit. Nu ne vom lupta acum, dar dacă furturile de pradă nu iau sfârșit, știi la ce să te aștepți.

S-a întors și s-a îndepărtat, făcând semn din coadă ca războinicii să-l urmeze. În timp ce se retrăgeau, au auzit strigătele batjocoritoare ale pisicilor din Clanul Vântului, care

se bucurau de parcă ar fi luptat într-o bătălie și ar fi reușit să gonească invadatorii.

Labă de Frunză a simțit că i se zbârlește blana de pe ceafă, aproape așteptându-se ca războinicii din clanul rival să-i fugărească, așa cum o făcuseră cu câteva zile înainte, când ea și Coadă de Măcriș intraseră pe teritoriul lor. Însă sunetul s-a estompat, în timp ce pisicile conduse de Stea de Foc au ajuns în vârful vâlcelei de la Patru Stejari, pornind în josul povârnișului, spre pârâu.

— De ce n-am luptat? a întrebat Blană Pământie. Am fi putut să le dăm o lecție pe care să n-o uite prea ușor!

— Știu, a oftat Stea de Foc. Dar, cum am spus deja, acesta nu e momentul ca cele patru clanuri să se întoarcă unele împotriva altora.

— Și ce facem când patrulele noastre au să prindă iar Clanul Vântului furându-ne prada?

Coada motanului zvâcnea de furie; Blană Pământie era temperamental și când lucrurile mergeau bine, iar Labă de Frunză știa cât de îngrijorat era acum în legătură cu Nor de Frunză și cu puii lor.

— Dacă îi prindem pe teritoriul nostru, îi gonim, i-a promis Stea de Foc. Dar să ne rugăm la Clanul Stelelor ca Stea Înaltă să fi înțeles și să-și țină războinicii acolo unde le este locul, de partea lor a graniței. Nu cred c-a știut ce s-a întâmplat până acum.

— Poate că nu. Dar acum o să-și sprijine propriii războinici, i-a replicat Blană Pământie, înfoindu-se de parcă ar fi zărit deja în fața lui dușmanii.

— De ce nu mergi să vânezi un pic? i-a sugerat liderul. Vezi dacă nu găsești o pradă suculentă pentru Nor de Frunză.

Blană Pământie l-a privit lung, iar părul de pe ceafă a început să i se așeze la loc.

— Bine, așa am să fac. Mulțumesc, a adăugat el mormăind.

S-a întors cu repeziciune și a dispărut în tufișurile de pe marginea pârâului.

Stea de Foc l-a urmărit cu o privire îndurerată. Lui Labă de Frunză îi era greu să vadă frustrarea și deznădejdea tatălui ei. Știa că acesta nu avea să renunțe niciodată, nu înainte ca monștrii să fi distrus absolut toți copacii din pădure. Dar se părea că acea clipă se apropia – și atunci ce ar mai fi putut face Stea de Foc?

Urmându-l pe drumul spre tabăra Clanului Tunetului, tânăra pisică se simțea iarăși vinovată pentru că nu-i spunea tatălui ei ceea ce știa despre Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine. Poate că era momentul să vorbească, să-l elibereze de o parte din grijile legate de cei doi, să-l asigure că spiritele din Clanul Stelelor știau de suferința pădurii și aveau propriul plan pentru a ajuta cele patru clanuri de pisici. Dar ce ar fi spus Stea de Foc, după ce îi ascunsese atâta timp ceea ce știa? Labă de Frunză s-a cutremurat la gândul mâniei tatălui ei.

Văzând că Blană Fumurie rămăsese un pic în urma celorlalte pisici, ucenica s-a întrebat dacă nu cumva mentora ei avea soluția. Ar fi putut să-i spună lui Blană Fumurie, iar pisica-vraci ar fi înțeles și poate că ar fi ajutat-o chiar să-i mărturisească lui Stea de Foc secretul pe care îl știa.

A așteptat ca mentora să o ajungă din urmă.

— Blană Fumurie... a început ea, pregătindu-se pentru sfatul înțelept, direct al pisicii-vraci.

Dar când Blană Fumurie s-a întors spre ea, ochii ei albaștri erau tulburați de durere.

— N-am primit niciun semn de la Clanul Stelelor, a mieunat ea, nelăsând-o pe Labă de Frunză să vorbească ea prima. Ne-au abandonat spiritele? Nu se poate să fie voia lor ca Două-Picioare să ne distrugă pe toți.

Disperarea lui a devenit și mai intensă când răgetul monștrilor Două-Picioare a bubuit în depărtare. Cu toate că nu îi vedeau de acolo, Labă de Frunză și-i imagina perfect, cu blana lor sclipitoare, țipătoare și cu uriașele labe negre ce smulgeau copacii cu ușurința cu care ghearele lui Blană Pământie smulseseră mai devreme câteva fire de iarbă.

S-a lipit mângâietor de mentora ei.

— Dar dacă ne-ar vorbi Clanul Stelelor în alt fel? a sugerat ea, simțind că inima-i bate nebunește.

Pădurea întreagă era cu susul în jos, dacă se ajunsese ca ucenicii să știe despre profeții ce nu fuseseră trimise pisicilor mai în vârstă.

— Care alt fel? Nu mi-au trimis niciun vis, niciun semn.

— Poate că i-au trimis altei pisici.

— Ție? s-a întors Blană Fumurie spre ea, cu ochii scăpărători. Ți-au trimis un semn?

— Nu, dar...

— Nu, Clanul Stelelor păstrează tăcerea.

Scurta scăpărare de energie a lui Blană Fumurie a dispărut, iar pisica a continuat, cu coada pleoștită:

— Probabil că vor ceva de la noi, dar ce?

Lui Labă de Frunză i-a fost imposibil să continue. Poate că nu era momentul cel mai bun pentru a vorbi. Cum

s-ar fi simțit Blană Fumurie dacă ar fi aflat că spiritele din Clanul Stelelor aleseseră să le vorbească unor războinici lipsiți de experiență, trimițându-i într-o călătorie, în loc de a apela la pisicile-vraci? Ucenica se simțea atât de singură și de tulburată încât, instinctiv, a încercat să intre în legătură cu Labă de Veveriță, să împărtășească acele gânduri cu sora ei. Însă nu a găsit alinare. N-a simțit decât întuneric și n-a auzit decât sunetul unei ape ce se prăvălea.

— Labă de Frunză! Vii?

Tresărind, ucenica și-a dat seama că Blană Fumurie o depășise deja cu câteva lungimi de coadă.

— Scuze! a strigat ea și a pornit în urma patrulei.

Mergea cu capul în jos, copleșită de temerile și de îngrijorarea pentru pisicile alese de Clanul Stelelor și pentru întreaga pădure. Și, mai ales, pentru Labă de Veveriță – oriunde s-ar fi aflat aceasta.

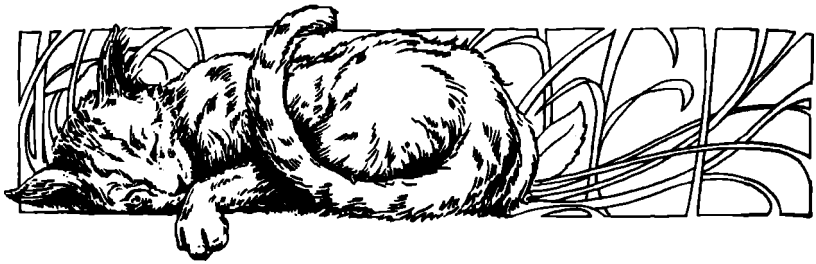

CAPITOLUL 11

Lumina lunii răzbătea până în peșteră, transformând cascada într-o fâșie de argint sclipitor. Blană de Furtună avea senzația că ziua aceea durase cât o lună, iar acum până și adâncițurile nisipoase din podeaua peșterii i se păreau la fel de confortabile precum cuibul lui de acasă.

Profetul se întorsese și condusese pisicile de pădure la niște locuri pentru odihnă aflate pe o laterală a peșterii principale, niște adâncituri căptușite cu un strat subțire de mușchi și pene.

— Vă puteți odihni aici, a mieunat el. Stați multe zile... Stați cât de mult vreți. Sunteți bine-veniți cu toții.

După plecarea lui, Gheară de Mărăcine și-a chemat prietenii, făcându-le semn din coadă să se adune în jurul lui.

— Trebuie să stăm de vorbă, a mieunat el. Cât credeți c-ar fi bine să rămânem aici?

Labă de Cioară a lovit indignat din coadă.

— Nu știu cum poți să întrebi așa ceva! s-a răstit el. Credeam că avem o misiune. Nu trebuia să le transmitem pisicilor din pădure veștile primite de la Miez de Noapte?

— Labă de Cioară are dreptate, a mieunat Blană de Furtună, un pic iritat că trebuia să se declare de acord cu ucenicul din Clanul Vântului. Cred că ar trebui să pornim imediat.

— Așa zic și eu, a mieunat Blană Roșcată. Se apropie iarna și aici o să cadă multă zăpadă.

— Dar ce facem cu umărul tău? i-a amintit Gheară de Mărăcine.

De când făcuseră cu toții săritura de la cascadă, pisica șchiopăta și mai tare, putând să-și folosească doar trei picioare, iar din umăr îi cobora un fir de sânge uscat, ce se pierdea printre gheare.

— Trebuie să stăm aici până ți se mai vindecă un pic rana, a continuat motanul. Pe urmă o să înaintăm cu toții mai repede.

Lui Blană Roșcată i s-a zburlit părul de pe ceafă.

— M-am lovit iar, asta-i tot. Dacă ți se pare că vă încetinesc, zi-mi-o în față, a scuipat ea.

— Nu asta voia să zică Gheară de Mărăcine, a intervenit Coadă de Pană, lipindu-se de ea cu grijă să nu-i atingă rana. E mai mult decât o lovitură. Am impresia că ți-a făcut la fel de mult rău ca însăși mușcătura și dacă nu te odihnești, nu o să se vindece.

Labă de Veveriță părea gânditoare.

— Pisicile din trib vorbeau ca și cum ar fi crezut că n-ar trebui să plecăm deloc. De ce le este tuturor atât de teamă? Oare dacă ne continuăm drumul, o să dăm de pericole și mai mari?

Celelalte pisici s-au privit tulburate. Și Blană de Furtună se gândise la asta. Într-un fel, ar fi vrut să rămână în peșteră,

la adăpost, cât mai mult cu putință, dacă alternativa era să dea de cine știe ce pericol înfiorător printre stâncile și prăpăstiile din munți.

— O să fie riscant indiferent de momentul în care plecăm, a insistat Labă de Cioară. Bine, sunt de acord că Blană Roșcată trebuie să se odihnească, dar haideți să-l rugăm pe Profet să-i vindece umărul, iar apoi să plecăm.

— Toate bune și frumoase, a intervenit Labă de Veveriță cu ochii verzui scăpărători în lumina lunii. Dar pornim cu toții de la ideea că putem pleca când vrem noi.

— Ce vrei să spui? Doar n-ar îndrăzni să ne oprească! a exclamat Labă de Cioară.

Labă de Veveriță a pufnit:

— Ba eu pun pariu pe următoarea mea pradă c-au să îndrăznească. Ia uită-te acolo!

A făcut semn din urechi spre intrarea în peșteră. Pe o parte și pe alta a intrării se afla câte un paznic-de-peșteră, neîncăpând nicio îndoială că stăteau cu ochii pe noi-veniți.

— Poate că păzesc peștera de niște dușmani aflați afară, a mieunat Coadă de Pană.

— Eu zic să încercăm să plecăm, a sugerat Labă de Cioară, iar vârful cozii a început să-i zvâcnească puternic. Și vedem ce se întâmplă.

— Nu, a răspuns Gheară de Mărăcine pe un ton ferm. Am avea minte de șoarece dacă am pleca acum. Suntem epuizați cu toții, trebuie să dormim. Mâine vom vedea cum o să se simtă Blană Roșcată și vom hotărî ce facem.

Toate pisicile au murmurat a încuviințare, nici măcar Labă de Cioară n-a mai ridicat vreo obiecție. În scurtă vreme, pisicile de pădure erau culcușite în cuiburi, lipite unele

de altele, sub privirile curioase ale pisicilor de munte, răspândite prin peșteră.

În timp ce Blană de Furtună își frământa așternutul cu labele, a auzit în spatele lui niște pași, iar când s-a întors a văzut venind spre el una dintre pisicile de munte. L-a străbătut un fior cald când a recunoscut-o pe Pârâu, cu blana ei tărcată moale și cu mersul sprinten. Purta în bot o grămăjoară de pene.

Lăsându-le în cuibul pe care și-l alesese Blană de Furtună, a plecat capul în fața lui.

— M-a trimis Profetul să mă asigur că totul e în regulă și confortabil.

— Ăăă, mulțumesc, i-a răspuns Blană de Furtună.

Voia să spună c-o trimisese Profetul să vadă dacă el stătea confortabil, sau dacă stăteau cu toții bine? Pisica nu dădea niciun semn că avea de gând să aducă pene suplimentare și pentru ceilalți. Cu siguranță, Blană de Furtună încă se resimțea după căzătura în vâltoare, dar asta era valabil pentru toți prietenii lui. Și nici nu era liderul grupului, statut care ar fi putut explica tratamentul special.

— Sper... sper c-o să vă simțiți bine aici, a continuat ezitantă Pârâu. Totul trebuie să fie tare diferit aici față de ce sunteți voi obișnuiți. În pădurea voastră aveți peșteri în care să dormiți?

— Nu, dormim în cuiburi construite în stufăriș și în tufișuri. Tabăra Clanului Râului – adică a clanului meu – este pe o insulă.

Dorul de casă a înfipt parcă un cuțit în inima motanului în timp ce vorbea, iar Blană de Furtună se întreba dacă avea să mai stea vreodată încolăcit în vizuina războinicilor,

ascultând oftatul vântului printre trestii. Dacă Miez de Noapte avea dreptate și toate clanurile trebuiau să părăsească pădurea, era posibil ca el să nu mai găsească niciodată un cămin atât de liniștit.

Ochii lui Pârâu au sclipit în razele lunii.

— Și tu ești paznic-de-peșteră sau...

S-a oprit, frământând stânjenită podeaua cu labele.

— Nu, normal că nu ești! Sigur că dacă n-aveți peșteri, n-aveți nici paznici-de-peșteră. Dar păzești tabăra sau ești vânător?

— Clanurile noastre nu funcționează așa, i-a răspuns Blană de Furtună. Cu toții păzim, vânăm și patrulăm.

— Trebuie să fie tare greu, a mieunat Pârâu. Noi ne naștem cu îndatorirea gata stabilită, așa că știm exact ce avem de făcut. Eu sunt vânător-de-pradă, a adăugat ea. Dacă ne lasă Profetul, ai vrea să mergi mâine la vânătoare cu mine?

Blană de Furtună a înghițit în sec. Pârâu părea să presupună că pisicile de pădure aveau să rămână vreme îndelungată acolo. Nu-l încânta nici ideea de a-i cere voie Profetului pentru a face ceva; sigur că respectau liderul tribului atât timp cât se aflau pe teritoriul său, dar acesta nu avea niciun drept să le dea lor ordine. În același timp, putea fi tare distractiv să meargă la vânătoare cu Pârâu.

Se gândea dacă nu cumva ar fi trebuit s-o întrebe direct dacă erau prizonieri. Dar înainte de a putea vorbi, frumușica pisică a plecat capul în semn de rămas-bun.

— Ești obosit, te las acum. Somn ușor. Și sper ca în curând să vânăm împreună.

Blană de Furtună și-a luat rămas-bun de la ea și a privit-o cum se îndepărta, abia apoi așezându-se în culcușul

de pene. Peste tot în jur se auzeau mormăielile liniștite ale tovarășilor lui, care dormeau. Deși îl dureau mușchii și era epuizat de oboseală, a adormit destul de greu.

Sunetul labelor, al pașilor ce treceau pe lângă cuibul lui l-a trezit pe Blană de Furtună în dimineața următoare: când a deschis ochii, a văzut că lumina soarelui se strecura prin cascadă, pătrunzând în peșteră. Îi amintea c-ar fi trebuit să urmeze drumul soarelui ce răsărea, întorcându-se în pădure, așa că s-a ridicat din cuib și a scuturat o pană ce i se prinsese în blană.

Gheară de Mărăcine se trezise deja și stătea la câteva lungimi de coadă distanță, privind o patrulă de paznici de peșteră ce se pregătea să pornească. Siguranța cu care plecau în misiune i-a amintit lui Blană de Furtună de patrulele de acasă. A mers lângă Gheară de Mărăcine, ale cărui mustăți au fremătat în semn de salut.

— Umărul lui Blană Roșcată a început să sângereze în timpul nopții. Cred că s-au rupt iarăși mușchii, a mieunat războinicul din Clanul Tunetului. I-am spus să mai doarmă, dar asta înseamnă că trebuie să mai rămânem aici cel puțin o zi-două.

Blană de Furtună și-a întors privirea, uitându-se la blana pestriță a pisicii ce stătea încovrigată în cuibul ei. Coadă de Pană era aplecată cu îngrijorare deasupra ei, îi examina rana de la umăr, iar Labă de Cioară le privea pe amândouă. Labă de Veveriță încă dormea.

Faptul că și-a văzut sora atât de aproape de ucenicul din Clanul Vântului nu prea l-a binedispus pe Blană de Furtună.

— Ei bine, dacă trebuie, trebuie, a mormăit el. Dar la un moment vom fi nevoiți să aflăm de ce au fost așa de primitoare pisicile astea din trib. Sigur e ceva ce ne ascund.

— Așa este, i-a răspuns calm Gheară de Mărăcine. Dar vom afla mai multe dacă acceptăm să cooperăm cu ei – pentru început, cel puțin.

— S-ar putea să ai dreptate, a mormăit Blană de Furtună.

Privirea i-a fost atrasă de o mișcare din fundul peșterii, iar motanul l-a zărit pe Profet ieșind dintr-un tunel și pornind spre ei. Labă de Cioară și Coadă de Pană l-au văzut și ei; Labă de Cioară a împuns-o pe Labă de Veveriță ca s-o trezească, iar cele trei pisici s-au grăbit să ajungă lângă Blană de Furtună și Gheară de Mărăcine.

Când Coadă de Pană a vrut să pornească, Blană Roșcată a ridicat capul:

— Plecăm? a mieunat ea cu o voce în care Blană de Furtună i-a simțit durerea. Pot să merg, dacă trebuie.

— Nu, încă nu plecăm, i-a răspuns Coadă de Pană. Încearcă să mai dormi.

— Ai să-i ceri Profetului să ne lase să ieșim de aici? a șuierat Labă de Cioară spre Gheară de Mărăcine. Dacă are impresia că poate să ne țină prizonieri, îi rup chiar eu urechile!

— Ba n-ai să-i rupi nimic, i-a răspuns Gheară de Mărăcine aspru. Știi foarte bine că Blană Roșcată are nevoie de odihnă ca să i se vindece rana. În plus, ultimul lucru pe care vrem să-l facem în clipa asta este să jignim pisicile de munte. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Labă de Cioară i-a aruncat o privire nemulțumită, dar nu a mai spus nimic.

— Eu sunt sigur că nu suntem prizonieri, a rostit Blană de Furtună mai hotărât decât se simțea de fapt, încercând să se convingă singur că i se păruse că pisicile din trib îl priveau cu un interes straniu. De ce să fim prizonieri? Nu le-am făcut niciun rău.

— Poate că vor ceva de la noi, a intervenit Labă de Veveriță.

Ideea aceasta se potrivea atât de bine cu ceea ce gândea Blană de Furtună, încât acesta nu a mai găsit nimic de spus. În plus, se apropia Profetul; nu mai puteau să vorbească între ei.

— Bună dimineața, a mieunat motanul. Ați dormit bine?

— Foarte bine, mulțumim, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Însă rana din umărul lui Blană Roșcată e adâncă și am vrea să mai rămânem o zi sau două, până se pune pe picioare, dacă sunteți de acord.

— Foarte bine.

Profetul s-a întors spre Blană de Furtună în timp ce vorbea, iar sclipirea din ochii lui verzui l-a făcut pe motan și mai temător.

— Am să arunc o privire asupra rănii, iar apoi am să caut niște ierburi cu care să o tratez.

— Noi, ceilalți, am vrea să mergem la vânătoare, a continuat Gheară de Mărăcine. Simțim nevoia să ne mișcăm un pic și ne-ar plăcea să ne prindem singuri prada. Nu ne puteți hrăni pe toți șase în timp ce noi stăm degeaba.

Profetul a ciulit urechile și a îngustat ochii, semn că era contrariat. Blană de Furtună și-a dat seama că nu era deloc încântat de propunerea lui Gheară de Mărăcine.

Însă liderul pisicilor de munte nu a ezitat nicio clipă.

— Bineînțeles, a mieunat el. Ne-am bucura de ajutor. Câțiva vânători-de-pradă sunt gata să plece chiar acum. Puteți merge cu ei, dacă doriți.

În timp ce Profetul vorbea, Blană de Furtună a văzut câteva pisici din trib adunându-se la intrarea în peșteră. Printre ele se număra și Pârâu, dar și Ceață, pe care o cunoscuseră cu o zi înainte. Profetul a condus pisicile de pădure spre grupul acela.

— Prietenii noștri vor să meargă la vânătoare, a anunțat el. Luați-i cu voi și învățați-i să vâneze așa cum o facem noi.

Odată ce a dat ordinul, s-a îndepărtat din nou. Blană de Furtună a privit lung în urma lui, întrebându-se de ce a considerat că niște războinici aveau nevoie să fie învățați cum să vâneze. Apoi și-a dat seama că lângă el se afla Pârâu.

— Salutări, a mieunat ea. Suntem așa de mulți la vânătoare, încât ar fi mai bine să ne împărțim în două grupuri. Vrei să vânezi cu mine?

— Da, mi-ar face plăcere, i-a răspuns Blană de Furtună, oarecum surprins de bucuria pe care o simțise, dându-și seama că pisica nu uitase invitația lansată cu o seară înainte.

Pisicile din trib s-au împărțit rapid în două grupuri. Unul dintre ele, condus de Ceață, i-a luat pe Labă de Cioară și pe Coadă de Pană, în vreme ce Blană de Furtună s-a alăturat grupului condus de Pârâu, alături de Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță.

Blană Roșcată i-a urmărit plecând cu o scăpărare temătoare în privire, însă când Blană de Furtună a ieșit din

peșteră, a văzut-o pe Stea mergând spre ea cu o bucată de vânat.

— O să fie în regulă, a murmurat Gheară de Mărăcine. Cu puțin noroc, o să doarmă până ne întoarcem. Nu pare că pisicile din trib au de gând să-i facă vreun rău.

Văzând prietenia cu care Stea i se adresa lui Blană Roșcată, Blană de Furtună și-a dat seama că războinicul tărcat avea dreptate. A pășit cu grijă pe fâșia de piatră din spatele cascadei, înfiorându-se când picăturile de apă i-au atins blana, iar apoi a pornit spre pietrele de lângă vâltoare.

În timp ce se scutura de apă, a observat că Pisc și alte câteva pisici așteptau deja acolo, cu blana acoperită cu un strat proaspăt de noroi. Erau pisici masive, cu umerii puternici, spre deosebire de vânătorii-de-pradă supli. Blană de Furtună bănuia că aceștia erau cu toții paznici-de-peșteră.

Surprinzând privirea lui Gheară de Mărăcine, a mormăit mirat:

— Ei ce caută aici?

Pârâu a auzit întrebarea lui șoptită.

— Ne însoțesc la vânătoare, i-a explicat ea. Avem nevoie să ne păzească de vulturi și de...

S-a oprit, aruncând o privire neliniștită spre Blană de Furtună, care se întreba ce voise să spună. Însă explicația ei îl liniștise un pic. Îi trecuse prin minte posibilitatea ca paznicii-de-peșteră să se afle acolo pentru a-i supraveghea pe el și pe tovarășii lui, asigurându-se că nu încearcă să fugă. Sigur că nu ar fi părăsit-o niciodată pe Blană Roșcată, însă Profetul nu avea de unde să știe asta.

După ce Pârâu i-a explicat lui Pisc că vizitatorii aveau să-i însoțească la vânătoare, paznicii-de-peșteră s-au alăturat

celor două grupuri. Unul dintre ele, cel din care făceau parte Labă de Cioară și Coadă de Pană, au început să urce stâncile de pe care căzuseră pisicile de pădure cu o zi înainte. În timpul acesta, Pârâu a condus grupul din care făcea parte Blană de Furtună și mai spre câmpie.

Pământul de aici era tare și uscat, cu câteva smocuri sărăcăcioase de iarbă ce se iteau dintre bolovanii sparți. Câteva tufișuri erau împrăștiate pe stâncile înalte și abrupte. Cu toate că ploaia se oprise, bolovanii uzi sclipeau în lumina dimineții. Blană de Furtună nu vedea nici urmă de pradă și se întreba cum reușise tribul să găsească prada pe care o împărțiseră cu atâta generozitate cu o seară înainte. A adulmecat aerul și a simțit un miros de pradă extrem de slab.

Pârâu a condus grupul pe o latură a văii, în umbra tufișurilor. Acum își dădea seama Blană de Furtună de ce-și mozoleau blana cu noroi; asta îi ajuta să se confunde cu pietrele, în așa fel încât atunci când ședeau nemișcați nici nu puteau fi văzuți. La polul opus, blana de culoarea focului a lui Labă de Veveriță contrasta puternic, arătând ca o pată de sânge pe fundalul stâncilor; culoarea cenușie a lui Blană de Furtună și cea întunecată a lui Gheară de Mărăcine, în schimb, erau suficient de discrete. Toate pisicile din trib se mișcau silențios; motanul din Clanul Râului trebuia să păsească cu mare grijă, concentrându-se să fie la fel de silențios.

N-a trecut mult până ce a văzut-o pe Labă de Veveriță oprindu-se, cu urechile fremătând de entuziasm.

— Uite un șoarece! a șoptit ea.

Blană de Furtună l-a văzut și el: rontăia niște semințe de iarbă, la câteva lungimi de coadă de ei. Labă de Veveriță a luat imediat poziția de pândă, dar Pârâu a oprit-o fulgerător

cu o mișcare din coadă. Botul ei a luat forma cuvântului „așteaptă", însă fără a scoate vreun mieunat.

Blană de Furtună a crezut că ucenica avea să protesteze imediat indignată, dar era clar că tânăra pisică din Clanul Tunetului își dăduse seama că asta ar fi speriat prada. Așa că a privit-o lung pe Pârâu, aproape mânioasă, însă aceasta nu a băgat-o în seamă. Avea ochii ațintiți asupra șoarecelui.

Pe deasupra lui Blană de Furtună a trecut o umbră. O clipă mai târziu, din cer a coborât fulgerător un șoim și a înșfăcat șoarecele în ghearele sale puternice. În aceeași clipă, Pârâu s-a aruncat în față. A sărit în spinarea păsării, înfigându-și ghearele în umerii săi. Pasărea a dat din aripi furioasă; preț de câteva clipe, a ridicat-o pe Pârâu de la pământ, după care a căzut înapoi, doborâtă de greutatea pisicii. Un al doilea vânător-de-pradă a venit în goană și a ajutat-o pe Pârâu să ucidă șoimul. Aripile nu s-au mai zbătut, iar pasărea a rămas nemișcată pe pământul stâncos.

— Și acum ne rămâne și șoarecele, i-a explicat Pisc lui Blană de Furtună, lingându-se pe bot satisfăcut.

Motanul a făcu ochii mari de admirație, văzând cât de talentată era Pârâu. Ce războinică grozavă ar fi fost, dacă s-ar fi născut în pădure! Și-a imaginat-o pentru o clipă în Clanul Râului, învățându-i această modalitate nouă de a vâna, însă apoi și-a alungat imaginea aceea din minte. Locul lui Pârâu era aici, în munți, iar peste o zi sau două trebuia să se despartă de ea. Îi părea rău, și faptul că simțea asta chiar l-a surprins. Cum putea să se simtă atât de legat de o pisică pe care de-abia o cunoștea?

Labă de Veveriță se holba uluită la șoimul doborât; dăduse uitării orice urmă de indignare.

— A fost *genial*! a mieunat ea. Vreau să încerc și eu! a continuat ea, întorcându-se către Gheară de Mărăcine: Crezi c-am putea vâna așa și acasă?

— Nu prea avem șoimi, i-a explicat Gheară de Mărăcine. Clanul Vântului ar putea încerca, eventual – Labă de Cioară a zis c-a văzut vulturi prin mlaștină.

Blană de Furtună a observat că în loc să acopere prada cu pământ până avea să fie dusă acasă, Pârâu a ascuns șoarecele și șoimul târându-i într-o crevasă din piatră. Apoi a pornit din nou în fruntea grupului.

De data aceasta i-a condus în susul povârnișului ce înconjura valea, sărind din piatră în piatră și apoi de-a lungul unei fâșii înguste de stâncă. Blană de Furtună nu-și dădea seama ce pradă spera să găsească acolo, dar se mulțumea să aștepte să afle, fiind conștient deja că pisicile de munte știau niște trucuri care lui și prietenilor săi le erau cu totul necunoscute.

Au ajuns la un morman turtit de rămurele și iarbă uscată, ce bloca fâșia de stâncă. În jur plutea o duhoare puternică de pradă stătută. Pârâu a sărit cu ușurință peste morman, iar celelalte pisici au urmat-o.

— Ăsta e un cuib de uliu, le-a explicat ea. Când se eliberează apa, uneori găsim pui aici.

— Când se eliberează apa? a întrebat ca un ecou Labă de Veveriță.

— Cred că se referă la primăvară, când la noi, în pădure, apar frunzele noi, i-a răspuns Gheară de Mărăcine în șoaptă. Probabil că aici se topește gheața, iar apa este eliberată. Cam atunci s-ar găsi pui în cuib.

— Și-s chiar delicioși, a adăugat Pisc, ajungându-i din urmă. Ca să nu mai zic că asta înseamnă că rămân mai puțini

ulii care să se facă mari și să ne atace. Ca ăsta, a adăugat el, făcând o săritură înaltă în aer.

Blană de Furtună a ridicat capul surprins. Chir deasupra lui coborâse în zbor un uliu imens, cu ghearele întinse, dar când Pisc a sărit spre el, acesta și-a schimbat direcția, lăsând în urmă doar un puternic curent de aer.

După săritura aceea spectaculoasă, Pisc a aterizat periculos de aproape de marginea stâncii, însă a reușit să-și redobândească echilibrul, cu o ușurință pe care o căpătase de-a lungul experienței sale. Motanul din Clanul Râului îl privea acum cu și mai mult respect; curajul și repeziciunea cu care paznicul-de-peșteră atacase înfricoșătoarea pasăre se ridicau la înălțimea talentului celor mai mari războinici ai clanurilor.

— Mulțumesc, a murmurat el, așezându-se pe vine și privind cum uliul se îndepărtează plutind la mai multe lungimi de coadă sub ei.

Pisc s-a întors spre el, cu ochii de ambră sclipind.

— Ăsta-i primul lucru pe care îl învață orice va-fi, a mieunat el, torcând amuzat. Să nu uiți niciodată să te uiți în sus!

CAPITOLUL 12

Blană de Furtună s-a așezat pe o ieșitură din piatră și s-a uitat în jos, la valea ce se întindea la câteva lungimi de coadă sub el. Era apusul soarelui, în cea de-a patra zi de când el și prietenii săi sosiseră în tribul pisicilor din peșteră. Cu toate că gândul la ceea ce se întâmpla în pădure zăbovea deasupra lor ca un întunecat nor de furtună, nu putuseră porni la drum. Umărul lui Blană Roșcată începuse din nou să se vindece, mulțumită ierburilor pe care i le dăduse Profetul, dar tot era prea rigid pentru ca ea să poată merge la drum lung.

Între timp, Blană de Furtună începea să se acomodeze cu stilul de vânătoare al pisicilor din trib. Era mult mai important să stea nemișcați și în tăcere, decât să pândească prada. Printre stânci nu aveau la fel de multe posibilități de a se ascunde precum erau în pădure sau chiar pe lângă râul în care motanul pescuia pe vremuri.

A ciulit urechile, auzind zgomotul slab al unor bătăi de aripi și și-a fixat privirea asupra umbrelor de sub el. O pasăre aterizase chiar dedesubt și pigulea pământul. Motanul s-a încordat și a sărit. Ghearele lui s-au înfipt direct în pene,

iar strigătul înspăimântat al păsării s-a întrerupt brusc, ucigând-o cu o singură lovitură de labă.

Blană de Furtună s-a ridicat în picioare, cu prada în bot, și a văzut silueta întunecată a unuia dintre paznicii-de-peșteră, cu totul acoperit de noroi, ce se apropia dinspre vale. Prada pe care o ținea în dinți acoperea orice miros, așa că nu l-a recunoscut pe Pisc decât în momentul în care acesta i s-a adresat:

— Grozavă mișcare! Ai să fii un vânător-de-pradă pe cinste.

Blană de Furtună a dat din cap a mulțumire, însă vorbele lui Pisc îl neliniștiseră puțin; voise să spună chiar „ai să fii un vânător-de-pradă pe cinste" sau „ai fi un vânător-de-pradă pe cinste"? Paznicul-de-peșteră părea uneori să pornească de la ideea că Blană de Furtună avea să rămână în trib pentru totdeauna. Dar n-a avut ocazia să-l întrebe ce voia să spună. Pârâu și ceilalți vânători-de-pradă și-au făcut apariția; întreaga patrulă a pornit înapoi spre peșteră, adunând de pe drum prada pe care o prinseseră deja.

Când au ajuns la vâltoare, Blană de Furtună a lăsat povara jos, voind să se odihnească o clipă înainte de a urca pe stânci și de a traversa fâșia de piatră din spatele cascadei. Soarele apusese și creasta muntelui se contura pe fundalul unui cer sângeriu. Blană de Furtună s-a cutremurat, încercând să nu se gândească la faptul că acasă, în pădure, pisicile sufereau. Oricât de mult i-ar fi plăcut să vâneze cu tribul, pisicile plecate în misiune trebuiau să pornească înapoi cât mai curând.

Pârâu a venit lângă el, cu ochii sclipitori în lumina înserării.

— A fost o zi bună pentru vânătoare, a tors ea. Ne-ai învățat obiceiurile, Blană de Furtună.

Motanul s-a simțit străbătut de un fior fierbinte de la urechi până în vârful cozii. Era mai conștient ca oricând că avea să-i ducă dorul la despărțire. În ultimele câteva zile îi devenise prietenă; până și accentul ei ciudat îi era acum familiar. Avea impresia că și ea simțea la fel; îl invita mereu să vâneze cu ea, în timp ce restul pisicilor de pădure, dacă ieșeau la vânătoare, mergeau cu celelalte grupuri. Blană de Furtună se întreba ce părere avea Pârâu despre el. Avea să-i simtă lipsa după ce pleca?

A deschis botul și a simțit un miros puternic, rânced. Nu semăna a nimic din ce mirosise până atunci: parcă aducea un pic a miros de pisică, dar era mult mai puternic și se amesteca cu o duhoare de stârv. Blana de pe gât i s-a ridicat înfiorată, prevestind pericol.

— Ce-i asta?

Ochii lui Pârâu s-au mărit de spaimă, însă pisica nu i-a răspuns nimic. Ceilalți membri ai patrulei de vânătoare își adunau deja prada, pornind în grabă spre siguranța oferită de peșteră. Pisc a venit spre ei în goană și aproape că l-a împins pe Blană de Furtună în sus, spre stânci. Ridicând privirea, motanului i s-a părut că vede mișcarea unei umbre sus de tot, aproape de vârful cascadei, însă nu era sigur. Apoi a trebuit să se concentreze ca să-și mențină echilibrul pe pietrele ude de pe fâșia aceea de stâncă, chinuindu-se să vadă peste uliul pe care îl ținea între fălci. Nimeni nu-i explicase de ce intraseră cu toții în panică, iar Blană de Furtună învățase până acum că nu avea niciun rost să întrebe.

Și-a dus prada în mormanul de vânat aflat în peșteră și apoi și-a căutat prietenii. I-a văzut aproape de cuiburile

în care dormeau și a pornit spre ei, ocolind doi ucenici care se antrenau cu un paznic-de-peșteră. Foloseau mișcări de luptă pe care motanul nu le cunoștea, dar tare și-ar fi dorit să li se alăture, să învețe mișcările acelea și să le arate celor din trib câteva trucuri ale războinicilor din Clanul Râului. *Poate mai târziu*, și-a promis el.

Celelalte pisici din clanuri se adunaseră în jurul lui Blană Roșcată, care era în picioare, răsucindu-și întruna capul pentru a-și privi rana de pe umăr. Coadă de Pană o spăla de zor.

— E mult mai bine, a mieunat ea. Nu mai e deloc inflamat, iar rana se vindecă foarte frumos. Cum te simți, Blană Roșcată?

Războinica din Clanul Umbrelor a încordat umărul rănit, apoi s-a așezat în poziția de pândă și a mers câteva lungimi de coadă cu burta lipită de podeaua peșterii.

— Profetul e priceput, asta-i clar, a rostit ea. Nu știu ce ierburi a folosit, dar sunt cel puțin la fel de bune precum rădăcina de brusture. Umărul mai e un pic rigid, atâta tot, a adăugat ea, țâșnind în picioare. O să fie în regulă dacă îl mișc în permanență. Aș vrea doar să pot să pun gheara pe șobolanul care mi-a făcut asta!

— Ăsta e un lucru bun și înseamnă că e momentul să plecăm, a mieunat Gheară de Mărăcine. Am să stau de vorbă cu Profetul și pornim mâine-dimineață la prima oră, imediat ce răsare soarele.

— Perfect! au scăpărat ochii lui Labă de Cioară. Și ar face bine să nu încerce să ne țină aici.

— Nu vor încerca, i-a răspuns Coadă de Pană, lipindu-și botul de șoldul lui. Sunt sigură că-ți faci griji

degeaba. Pisicile din trib au fost cât se poate de amabile cu noi, chiar din clipa în care am sosit.

— Ba e chiar posibil să se bucure că plecăm, a aprobat binedispusă Labă de Veveriță. Vor rămâne fără pradă când vine iarna.

— Aproape c-a venit, a mieunat Coadă de Pană. În dimineața asta, stâncile erau albe, acoperite de chiciură.

— Așa e, a dat Labă de Veveriță din coadă. Așa că n-au nevoie să stăm și noi aici, îndopându-ne cu pradă.

Blană de Furtună a văzut din privirea pe care Gheară de Mărăcine i-a aruncat-o tovarășei sale de clan că era încă îngrijorat, însă nu a spus nimic. Labă de Cioară a fost cel care a vorbit, observând că li se alăturase și Blană de Furtună.

— Iată-te! a exclamat el cu o grimasă neprietenoasă. Gata, ai hotărât să mai treci și pe la noi? Te-ai plictisit de prietenii tăi din trib?

— Potolește-te, a șoptit Coadă de Pană, atingându-l ușor.

Jignit, Blană de Furtună a mers lângă tânărul ucenic din Clanul Vântului.

— Lasă-l să vorbească, dacă are ceva de zis.

— Doar că stai tot timpul cu ei. Poate ai vrea să rămâi aici definitiv. Adevărul e că, probabil, o să fie foarte greu acasă, atunci când vom ajunge...

— Nu fi prost! i-a replicat Blană de Furtună.

Întorcându-se cu spatele spre Labă de Cioară, a văzut că și ceilalți tovarăși îl priveau cu o expresie gravă, ca și cum ar fi fost pe jumătate de acord cu ce spusese ucenicul.

— Ei, haide, a continuat Blană de Furtună alarmat. Ce-am făcut? Am mers la vânătoare de câteva ori, atât.

Chiar tu ai spus, Gheară de Mărăcine, că ar trebui să ne prindem singuri prada cât stăm aici. De ce ați crede că mă interesează mai puțin decât pe voi de ceea ce se întâmplă în pădure?

— Nicio pisică nu crede asta, a mieunat cu blândețe Coadă de Pană.

— El crede, a spus motanul făcând semn din urechi către Labă de Cioară. Sper că n-are legătură cu visele, nu? Doar fiindcă n-am fost ales de Clanul Stelelor... Ați mai visat ceva și nu mi-ați spus și mie?

Blană de Furtună a scos ghearele, îndurerat de faptul că acestea au zgâriat stânca, în loc să se afunde în pământul moale de pe malul râului său. Pe Labă de Cioară îl înțelegea; ucenicul fusese dintotdeauna dificil, era în stare să se ia la ceartă și cu Clanul Stelelor. Dar ca ceilalți să-i pună la îndoială loialitatea, chiar și propria soră... Se simțea aproape la fel de rău ca atunci când Stea de Tigru unise cele două clanuri, iar el și Coadă de Pană aproape că fuseseră uciși din cauză că erau corcituri. Măcar sora lui ar fi trebuit să-și aducă aminte de lucrul acela și să înțeleagă. Motanul a fost cuprins de un sentiment de vinovăție, dându-și seama cât de bine se simțea în rândul pisicilor din trib, dar era hotărât să rămână loial Clanului Râului.

— Nu, nu am mai avut alte vise, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Calmează-te, Blană de Furtună, iar tu, Labă de Cioară, nu-l mai enerva. Avem destule probleme și fără să ne certăm între noi.

— Cascada e de vină, a mieunat brusc Blană Roșcată. Zgomotul acesta neîntrerupt, zi și noapte, mă scoate din minți. Ar putea Clanul Stelelor să ne trimită o mie de semne, că nu le-am auzi. Tare am să mă bucur când o să fim iar în câmp deschis, departe de locul ăsta.

Labă de Cioară a mârâit ușor.

— Trebuie să ne întoarcem în pădure și s-o apărăm ca niște războinici adevărați. Blană de Furtună poate să vină sau nu.

— Ia mai taci din gură, minte de șoarece! s-a răstit Labă de Veveriță. Blană de Furtună e la fel de loial ca tine.

Blană de Furtună a clipit recunoscător spre ucenică.

— Bineînțeles că vin cu voi, a mieunat el.

— Atunci haideți să mâncăm și să dormim bine, a mormăit Gheară de Mărăcine. S-ar putea să nu mai avem când s-o facem prea curând.

Blană de Furtună a ridicat privirea și a tresărit, dându-și seama că, în timp ce stăteau de vorbă, mai multe pisici din trib se adunaseră în jurul lor și îi priveau cu figuri serioase.

Pisc a făcut un pas în față.

— De ce vorbiți despre plecare? a mieunat el. Nu puteți trece munții câtă vreme apa este înghețată. Stați cu noi până vine căldura.

— Nu putem să stăm atât de mult! a izbucnit Labă de Veveriță. Sunt probleme mari acasă – v-am spus asta de când am sosit.

— Vă suntem foarte recunoscători pentru propunere, a mieunat cu diplomație Gheară de Mărăcine, trecându-și coada peste botul lui Labă de Veveriță, ca s-o facă să tacă. Dar trebuie să plecăm.

Pisicile din trib s-au uitat unele la altele, începând să li se zbârlească blana de pe ceafă. Dintr-odată păreau amenințătoare. Câțiva dintre paznicii-de-peșteră s-au mutat în așa fel încât să se afle între ei și intrare, iar două sau trei dintre mamele-de-pui au început să-și îndrume puiuții spre

tunelul ce ducea la vizuina lor. Nu încăpea îndoială; Blană de Furtună și-a dat seama imediat că, dacă ar fi încercat să plece în clipa aceea, s-ar fi lăsat cu o luptă.

Văzând-o pe Pârâu undeva în spatele grupului, a trecut printre doi paznici-de-peșteră, ajungând în fața ei.

— Ce se întâmplă? De ce ne tratați ca pe niște prizonieri?

Pârâu i-a ocolit privirea.

— Te rog... a murmurat ea. Sunteți chiar așa de nefericiți aici, încât vi s-ar părea oribil să rămâneți cu noi?

— Nu e vorba de fericiți sau nefericiți. Am pornit într-o misiune, nu avem de ales.

S-a întors spre Pisc, gata să-i adreseze și lui aceeași întrebare, dar paznicul-de-peșteră i-a evitat privirea, iar Blană de Furtună și-a dat seama că prietenia lor fusese dată la o parte din loialitate față de trib, iar el nu putea nici măcar să întrevadă motivele. Crezuse că pisicile din trib îl plăceau pentru ceea ce era el, iar durerea provocată de trădarea lor îl durea precum ghearele unui vultur.

— Destul cu rahatul ăsta de vulpe, a mormăit Labă de Cioară, încercând să treacă cu forța printre paznicii-de-peșteră.

Pisc a ridicat o labă, iar un alt paznic-de-peșteră l-a azvârlit pe ucenic înapoi, cu un șuierat furios. Labă de Cioară s-a zbârlit tot, lovind tare din coadă. Nu încăpea îndoială că era gata să-i atace pe amândoi deodată.

— Stai, a șoptit Coadă de Pană, așezându-se între ucenic și paznici. Stai să aflăm întâi ce înseamnă toate astea.

— Înseamnă necazuri, a mârâit Labă de Cioară. Nicio pisică nu mă oprește pe mine să plec.

A trecut pe lângă Coadă de Pană și a sărit direct pe Pisc, prăvălindu-se amândoi la pământ. Labele din spate ale uriașului paznic-de-peșteră îl loveau în pântec, însă înainte ca lupta să ajungă prea departe, Gheară de Mărăcine și-a înfipt colții în ceafa lui Labă de Cioară și l-a dat la o parte.

Ucenicul s-a întors spre el cu ochii scăpărând de furie.

— Lasă-mă în pace! a mârâit el.

— Atunci nu mai fi așa minte de șoarece! a șuierat Gheară de Mărăcine, la fel de furios. Paznicii ăștia te pot transforma în hrană de ciori imediat. Trebuie să aflăm ce vor.

Lui Blană de Furtună nu-i plăcea deloc să-și recunoască înfrângerea, dar dacă s-ar fi luptat ca să plece din peșteră – presupunând că ar fi putut s-o facă – ar fi trebuit să supraviețuiască în noaptea aceea pe muntele necunoscut, într-un frig teribil. Și uitându-se la paznicii-de-peșteră bine făcuți, puternici, care nici nu gâfâiau după încăierarea cu Labă de Cioară, era clar că nu ar fi scăpat dintr-o asemenea bătălie fără niște răni grave. Asta le-ar fi făcut călătoria și mai dificilă. *De ce nu a prevestit Miez de Noapte nimic despre toate astea?* s-a întrebat el disperat. Sau poate că ea știuse ce avea să se întâmple, însă nu le-a spus și lor?

L-a văzut pe Profet ieșind din tunelul ce ducea spre vizuina lui. *Poate că acum o să primim niște răspunsuri*, și-a spus el.

Paznicii-de-peșteră s-au dat înapoi, lăsându-l pe lider să se apropie de pisicile din clanuri; Gheară de Mărăcine a făcut un pas înainte, ajungând față în față cu el.

— Cred că e o neînțelegere la mijloc, a început el, străduindu-se să-și păstreze calmul. Trebuie să plecăm mâine, iar tribul tău pare să nu vrea să ne lase. Vă suntem recunoscători pentru ajutor și pentru adăpost, dar...

S-a oprit – Profetul nu-l asculta. Ochii îi sclipeau asemenea unor pietricele de pe prundișul unui râu, în timp ce privea pisicile adunate în jurul lui. Ridicând vocea, a mieunat:

— Am primit un semn de la Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit. Este momentul pentru o dezvăluire.

— O dezvăluire? Ce mai e și asta? a miorlăit Labă de Veveriță.

— Poate e ca o Adunare, i-a răspuns în șoaptă Blană de Furtună.

— Dar nu există alte triburi cu care să se întâlnească.

— Atunci, probabil are de-a face cu Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit.

În ciuda temerii că nu vor fi lăsați să plece, Blană de Furtună tot era curios să afle mai multe despre straniile credințe ale tribului.

Paznicii-de-peșteră s-au adunat într-un cerc și mai strâns în jurul pisicilor din clan și au început să le mâne spre tunelul din care tocmai ieșise Profetul.

— Jos laba! s-a răstit Blană Roșcată la unul dintre ei. Unde ne duceți?

Și Blană de Furtună își punea aceeași întrebare. Până în clipa aceea presupusese că cel de-al doilea tunel ducea doar spre vizuina separată a Profetului.

— Mergem în Peștera Pietrelor Ascuțite, i-a răspuns Profetul. Acolo, multe lucruri vor deveni mai clare pentru voi.

— Și dacă nu vrem să mergem?

Fără să aștepte vreun răspuns, Labă de Cioară s-a aruncat pe paznicul aflat cel mai aproape de el, un motan de două ori cât el. Acesta l-a lovit într-o doară cu laba sa uriașă,

prăvălindu-l la podea. Coadă de Pană a scuipat la paznic și a ridicat laba spre el, cu ghearele scoase.

Blană de Furtună a simțit că i se ridică tot părul de pe spinare, însă înainte de a izbucni o luptă în toată regula, Gheară de Mărăcine a șuierat:

— Nu! Dacă acolo vom primi o explicație, vom merge s-o ascultăm. Și abia apoi vom hotărî ce să facem. Mă auzi, Labă de Cioară?

Ucenicul, străduindu-se să se ridice în picioare, cu blana smulsă și cu coada înfoiată, l-a privit urâcios, dar nu a mai spus nimic.

— Haideți odată, a mârâit unul dintre paznici.

Blană de Furtună s-a împleticit, aproape pierzându-și echilibrul când paznicul aflat lângă el l-a înghiontit spre tunel. A avut nevoie de o mare stăpânire de sine pentru a merge fără să comenteze nimic. Apoi și-a dat seama că Pârâu era lângă el. În ochii ei se citea un fel de ușurare când a mieunat:

— Nu-ți fie teamă. În curând ai să înțelegi totul.

— Nu mi-e teamă.

Vocea motanului era aspră. Crezuse că sunt prieteni, dar ea îl trădase.

— Nu ne puteți ține aici la infinit, a continuat el cu dușmănie.

Parcă l-a satisfăcut faptul că a văzut-o tresărind îndurerată.

— Te rog... i-a șoptit ea. Nu înțelegi. Este pentru binele tribului.

Blană de Furtună a mârâit la ea și s-a îndepărtat. A intrat după Blană Roșcată în tunel, urmați îndeaproape de doi paznici-de-peșteră.

Prin întuneric, a auzit vocea Profetului, ridicându-se într-o incantație melodioasă:

— Când Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit ne cheamă, noi venim să ascultăm.

Din spatele lui Blană de Furtună au răsunat mai multe voci, nu doar ale paznicilor, ci și ale altor pisici din trib, înghesuite în tunel.

— În stânci și în vâltori, în aer și în sclipirea luminii pe apă, în căderea prăzii și în plânsetul puilor, prin scrâșnetul ghearelor și scurgerea sângelui, noi vă auzim!

Ecoul vocilor răsuna prin umbrele din peșteră. Blană de Furtună a văzut că pe undeva pătrundea lumina lunii, iar urechile lui Blană Roșcată se profilau acum pe un fundal cenușiu. A pășit mai departe, în următoarea peșteră, iar pentru o clipă, toate temerile și frustrările sale au dispărut. Motanul a rămas cu botul căscat.

Peștera aceea era mult mai mică decât cea din care veneau. O crevasă aflată sus de tot, în tavan, lăsa să intre o rază din lumina lunii, care învăluia podeaua într-o strălucire cenușie apoasă. Blană de Furtună se afla într-o pădure de pietre ascuțite, mult mai numeroase decât în peștera principală; unele dintre ele creșteau de jos în sus, altele coborau din tavan. Câteva se uniseră, arătând ca și cum sprijineau tavanul, niște stâlpi subțiri de un galben palid, brăzdați de pârâiașe mici de apă, ce se prelingeau spre pământ.

În dimineața aceea plouase, apa formând mici bălțoace care acum clipoceau în jurul labelor lui Blană de Furtună. Vuietul cascadei, atât de puternic în cealaltă peșteră, se transformase acum într-o șoaptă atât de slabă încât motanul auzea fiecare picătură de apă ce cădea din tavan.

Toate pisicile din clanuri erau tăcute, în ochii lor sclipind aceeași înfiorare care îl copleșise și pe Blană de Furtună. Locul acela îi amintea motanului de Gura Mamei; nu numai că erau într-o peșteră luminată de lună, dar trăia același sentiment că se afla în prezența a ceva mult mai puternic decât el. Însă aceasta nu era casa Clanului Stelelor, ci a Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit – de ce le-ar fi păsat acelor spirite de niște pisici venite de atât de departe? L-a cutremurat un fior rece, iar motanul a rostit în gând o rugăciune spre Clanul Stelelor: *Apărați-ne și îndrumați-ne chiar și aici!*

Paznicii-de-peșteră au împins pisicile din clanuri și mai spre interior, iar Profetul a mers în fața lor, până ce a ajuns în mijlocul pădurii de pietre. Apoi s-a întors cu fața spre celelalte pisici.

— Ne aflăm în Peștera Pietrelor Ascuțite, a mieunat el cu o voce puternică, dar lipsită de expresie. Răsăritul de lună e aici, este oglindit în pietre și în apă, așa cum a fost întotdeauna și așa cum va fi mereu. Este momentul pentru o dezvăluire. Rugăm Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit să ne arate voia sa.

— Arată-ne voia ta, au răspuns în cor celelalte pisici din trib.

Aproape toate intraseră în peșteră, în spatele pisicilor din clanuri; aerul era tot mai cald din cauza trupurilor lor și a răsuflării umede.

Mișcându-se lin, ca o umbră, Profetul trecea de la o băltoacă la alta, uitându-se cu atenție în ele. Ochii săi străluceau în lumina lunii, iar din cauza noroiului de pe blană părea sinistră și mai împietrită ca niciodată. Pârâu îi spusese lui Blană de Furtună că liderul lor primise nouă vieți de la

Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit, așa cum primeau liderii de clan de la Clanul Stelelor, însă până atunci motanului îi venise greu să creadă. Scăldat în lumina fluidă și înconjurat de pietrele acelea ascuțite și stranii, Profetul părea mai puternic decât toate pisicile de pădure laolaltă.

În cele din urmă, liderul tribului s-a oprit lângă una dintre cele mai mari bălțoace și a murmurat:

— Vă salutăm, Trib al Vânătorii Fără de Sfârșit, și vă mulțumim că vă îndurați să ne salvați, în sfârșit, de Colț Ascuțit.

— Vă mulțumim, au murmurat în cor pisicile din trib.

Blană de Furtună s-a încordat. Uitându-se la prietenii lui și-a văzut propria uimire reflectată în ochii lor. Ce voia să spună Profetul? Ce era Colț Ascuțit și de ce trebuia ca tribul să fie salvat de el?

— Dar de ce... a început Labă de Veveriță, fiind repede redusă la tăcere de un șuierat al unui paznic.

Profetul a continuat.

— Trib al Vânătorii Fără de Sfârșit, vă mulțumim că ne-ați trimis pisica promisă.

— Vă mulțumim, au răspuns iarăși pisicile, cu vocea tot mai puternică.

Ridicând capul, Profetul a poruncit:

— Să pășească în față!

Înainte ca Blană de Furtună să apuce să protesteze, doi dintre cei mai zdrahoni paznici l-au împins în față. Luat prin surprindere, a alunecat într-o parte și a ajuns într-o bălțoacă, răspândind lumina lunii într-o puzderie de picături sclipitoare. O exclamație șocată a răsunat din rândul tribului, iar motanul a auzit o voce mormăind:

— Semn rău!

Străduindu-se să-și păstreze calmul, s-a scuturat de apă și a continuat să înainteze până a ajuns lângă Profet, în mijlocul pietrelor ascuțite.

— Ce faci aici? l-a întrebat el.

Profetul a ridicat o labă, cerând tăcere. Ochii îi sclipeau în lumina lunii, cu o expresie triumfătoare imposibil de ascuns, când a șoptit:

— Nu pune întrebări. Așa-ți este scris.

Uitându-se în jur, Blană de Furtună a văzut că toate celelalte pisici din trib îl priveau cu aceeași speranță în ochi și cu un fel de bucurie, ca și cum el ar fi fost cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuseră vreodată.

— Așa îți este scris, au repetat ele.

Avusese dreptate încă de la bun început. Tribul îl considera special, iar acum avea să afle de ce.

— A sosit clipa, a rostit solemn Profetul. Pisica promisă este aici, iar noi vom scăpa, în sfârșit, de Colț Ascuțit.

— Dar nu înțeleg! a izbucnit Blană de Furtună. Eu nici măcar n-am auzit vreodată de Colț Ascuțit.

Ca și cum vorbele lui ar fi risipit o vrajă, tovarășii săi au pășit în față și i s-au alăturat, fiind însă împinși înapoi de paznicii-de-peșteră. Labă de Veveriță a scuipat, iar Labă de Cioară și Blană Roșcată și-au scos ghearele, râcâind în piatra rece. Gheară de Mărăcine i-a oprit cu un cuvânt aspru. Era clar că nici paznicii-de-peșteră nu-și doreau să izbucnească o luptă; își țineau ghearele în pernuțe, doar împingând din umeri pisicile de pădure.

— Colț Ascuțit este o pisică uriașă, a început Profetul, cu vocea chinuită de teamă. Locuiește în munți

și vânează pisicile din trib. De multe anotimpuri ne ucide, unul câte unul.

— Seamănă cu un leu, a adăugat Pisc. Știți despre lei?

— Știm legende despre Clanul Leilor, i-a răspuns Blană de Furtună, întrebându-se în continuare ce legătură avea el cu Colț Ascuțit. Știm despre lei că sunt puternici și înțelepți, iar coama lor aurie este asemenea razelor calde ale soarelui.

— Colț Ascuțit nu are coamă, a mieunat Profetul. Poate și-a pierdut-o fiindcă e atât de malefic. El este cel mai mare dușman al tribului nostru, a continuat cu o voce sumbră și cu o privire rece, muncită de amintiri. Ne-am temut că nu are să se oprească până ce nu ucide absolut toate pisicile din trib.

— Dar apoi Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit ne-a trimis pisica promisă.

Blană de Furtună a întors capul fulgerător, auzind vocea lui Pârâu. Pisica se apropiase de el și îl privea cu ochii plini de admirație.

— Blană de Furtună, tu ești cel ales. Tu ai să ne salvezi pe toți. Știu c-o să ne salvezi.

— Cum? a întrebat motanul, simțind că uimirea îi este încet-încet înlocuită de mânie. Ce vă așteptați să fac?

— Înaintea ultimei luni pline, Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit ne-a trimis o profeție, le-a explicat Profetul. Ne-au spus că va sosi o pisică argintie, care ne va salva de Colț Ascuțit. Imediat ce te-am văzut lângă vâltoare, am știut că tu ești pisica promisă.

— Dar n-am cum să fiu eu, a protestat Blană de Furtună. Eu vin dintr-o pădure aflată la mare depărtare și nici măcar nu l-am văzut vreodată pe Colț Ascuțit.

— Așa e, a intervenit Gheară de Mărăcine, făcând un pas în față pentru a sta lângă Blană de Furtună. Ne pare rău că acest Colț Ascuțit vă amenință, dar și clanurile noastre, de acasă, sunt în pericol.

— Poate chiar într-un pericol și mai mare, a adăugat Coadă de Pană neliniștită. Trebuie să plecăm.

Profetul a dat din urechi, iar la semnul lui paznicii-de-peșteră au înconjurat pisicile de pădure și au început să le împingă înapoi spre peștera principală – pe toate, cu excepția lui Blană de Furtună, care a fost înconjurat de o altă patrulă. Coadă de Pană a încercat cu disperare să ajungă până la fratele ei, dar paznicul aflat lângă ea a trântit-o la pământ cu o singură lovitură.

— Las-o în pace, rahat de vulpe ce ești! a scuipat Labă de Cioară, aruncându-se pe acel paznic și trecându-și ghearele peste urechea lui.

Cei doi motani s-au rostogolit pe podea, într-o învălmășeală de gheare și blană, până când Gheară de Mărăcine l-a smuls pe Labă de Cioară din încăierare.

— Nu acum, i-a poruncit el ucenicului mânios. Nu îi este nimănui de ajutor dacă ești făcut ferfeniță în clipa asta.

— Ar trebui să luptăm! a mârâit Labă de Cioară. Prefer să mor luptând, decât să rămân prizonier aici.

— Trebuie doar să dai ordinul, a șuierat Blană Roșcată spre fratele ei. Le smulg imediat părul și-i arunc afară să-i mănânce vulturii.

— Clan al Stelelor, ajută-ne, a strigat Coadă de Pană în timp ce era forțată să se întoarcă în tunel. Arată-ne că nu ne-ai părăsit!

— Nu vă fie teamă, a mieunat Profetul încrezător. Asta este voia Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit.

Blana de Furtună avea senzația că se prăvălea într-o apă adâncă și întunecată, când a văzut că prietenii săi sunt împinși tot mai departe de el, înapoi spre peștera principală. Când a încercat să-i urmeze, Pisc și un alt paznic-de-peșteră au pășit în fața lui, tăindu-i calea.

— Uite acolo, a mieunat Pisc, făcând semn cu coada spre celălalt capăt al Peșterii Pietrelor Ascuțite. Acolo e pregătit un cuib pentru tine.

Când Blană de Furtună s-a întors spre el cu ochii arzând de furie, Pisc a adăugat stânjenit:

— N-o să fie chiar așa de rău. O să-l ucizi pe Colț Ascuțit pentru noi – Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit spune c-o vei face – și pe urmă poți să pleci, dacă încă o să mai vrei să te duci în pădure.

— Să-l ucid pe Colț Ascuțit?! a exclamat motanul, amintindu-și duhoarea aceea stranie și umbra uriașă pe care o văzuse în vârful cascadei.

Acela trebuie să fi fost Colț Ascuțit, pândind în apropierea intrării în peșteră; nici nu era de mirare că Pârâu și restul patrulei se speriaseră atât de tare.

— Cum să-l ucid eu, când voi toți nu ați reușit? Asta e o idee de minte de șoarece! Sunteți cu toții nebuni.

— Nu, i-a răspuns de data aceasta Profetul, venind lângă el. Trebuie să ai încredere în Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit. Semnul a fost clar și tu ai sosit, exact cum ne-a fost promis.

— Eu cred în Clanul Stelelor, i-a întors-o Blană de Furtună, încercând să ascundă cât de înspăimântat era de fapt – oare spiritele războinicilor străbuni chiar îl părăsiseră?

— Mergi în cuibul tău, a mieunat Profetul. Îți vom aduce noi vânat. Sosirea ta a fost mult așteptată, nu ai de ce să te temi că îți vom face rău.

Nu, dar o să mă țineți prizonier, și-a spus motanul deznădăjduit. A mers până în partea din spate a peșterii, unde a găsit cuibul despre care-i spusese Pisc: părea călduros, fiind bine căptușit cu iarbă uscată și pene. La câteva lungimi de coadă de el se afla o altă adâncitură în piatră, și ea căptușită bine, unde probabil era cuibul Profetului.

Blană de Furtună a lipăit apă dintr-o băltoacă din apropiere și apoi s-a întins cu botul pe labe, încercând să găsească o modalitate de a evada. Însă îi era greu să gândească – trădarea încă îl durea enorm și nu se putea concentra la nimic. Chiar crezuse că pisicile din trib îl plăceau, fără să-și pună întrebările ce umbreau prieteniile sale din Clanul Râului, întrebări legate de părinți și de loialitatea față de clan. Însă tot ce voiau pisicile acestea era ca el să le îndeplinească profeția.

După câteva momente a apărut Pârâu, cu un iepure în gură, pe care l-a așezat timid în fața lui.

— Îmi pare rău, a șoptit ea. Dar chiar e atât de rău să rămâi în trib? Eu... eu aș vrea să-ți fiu prietenă, Blană de Furtună. Dacă mă lași.

A ezitat o clipă, iar apoi a continuat:

— Rămân cu tine acum, dacă vrei. Noi avem obiceiul de a ne spăla unii altora blana, mai ales în momentele grele. O numim alinarea apropierii blânde.

Blană de Furtună și-a dat seama că se referea probabil la împărtășirea ritualului de spălare, obicei pe care îl aveau și pisicile de pădure. Cu puțin timp înainte, ar fi fost

încântat de un asemenea gest de apropiere din partea lui Pârâu. Însă acum ideea îl indigna. Pisica asta chiar credea că el ar fi împărtășit ceva atât de intim cu ea, după ce îl trădase și îl mințise?

— Blană de Furtună...?

În ochii lui Pârâu se citea compasiunea, dar strălucirea lor era asemenea unui foc ce îl ardea pe Blană de Furtună până în adâncul inimii. A întors capul fără să-i răspundă.

A auzit-o scoțând un mic strigăt îndurerat, iar apoi pașii ei s-au estompat în tunel. După ce s-a asigurat că pisica a plecat, Blană de Furtună a întors iepurele spre el cu o labă. Îi era foame după o zi întreagă petrecută la vânătoare, însă în clipa aceea i se făcea rău când se gândea la mâncare. Cu toate acestea, s-a forțat să înghită vânatul, conștient că, indiferent ce avea să se întâmple în continuare, trebuia să fie în putere.

S-a încolăcit în cuib și a rămas cu privirea pironită asupra tunelului în care dispăruseră prietenii săi. Pisc și celălalt paznic-de-peșteră păzeau intrarea, iar în timp ce Blană de Furtună îi privea, Profetul s-a desprins de umbrele de pe margine și a trecut printre ei, întorcându-se în peștera principală. Între aceștia și Blană de Furtună se aflau bălțile cu apă sclipitoare, luminate de razele reci ale lunii. Acestea îi aduceau aminte motanului de râu; îi era dor de șopotul său nestăvilit, de sclipirea undelor și de freamătul apei curgătoare.

Când a închis ochii încercând să adoarmă, și-a spus cu tristețe că nici măcar n-ar fi trebuit să vină în călătoria aceea. El nu fusese ales de Clanul Stelelor, nu fusese

convocat printr-un vis. Dar în momentul acela ar fi dat orice ca întreaga aventură să fi fost un simplu vis. Ce bine ar fi fost ca în dimineața următoare să se trezească acasă, în tabăra Clanului Râului!

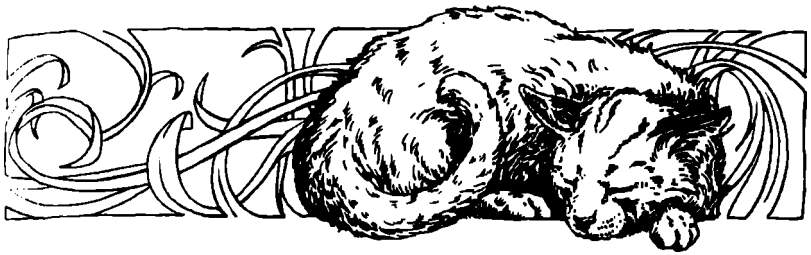

CAPITOLUL 13

Labă de Frunză s-a foit stingheră sub o rază de lună, ascultând oftatul moale al vântului printre ramurile celor patru stejari. Ea și Blană Fumurie erau pe drum spre întâlnirea cu celelalte pisici-vraci, la Gura Mamei, iar luna era deja pe cer.

— Întârzie, a mieunat Blană Fumurie. Irosim lumina lunii.

Nouraș, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, s-a așezat mai comod într-o adâncitură din stratul de iarbă.

— Vor sosi în curând.

Blană Fumurie i-a răspuns zvâcnind nervoasă din coadă:

— Avem nevoie de tot timpul disponibil la Piatra Lunii, în special în seara asta. Trebuie să aflăm ce avem de făcut în legătură cu Două-Picioare.

Labă de Frunză a încercat să-și domolească propria iritare față de pisicile-vraci din Clanul Râului, care ar fi trebuit să ajungă de mult la întâlnire. Poate că împărtășirea ritualului cu Clanul Stelelor nu era la fel de importantă pentru

ele, având în vedere că teritoriul lor nu fusese invadat de monștrii Două-Picioare. Acum domnea liniștea; monștrii Două-Picioare dormeau noaptea, dar Labă de Frunză știa foarte bine că ei erau încă acolo, așezați pe pământul plin de cicatrici dintre copacii pe care nu-i distrusese încă. Tăcerea din pădure era nefirească, lipseau micile zgomote scoase de pradă, care noaptea răsunau întotdeauna mai puternic.

Burta i-a chiorăit tare când s-a gândit la pradă. Blană Fumurie îi dăduse ierburi întăritoare, pentru a-i domoli apetitul înainte de a porni la drum, dar acestea nu-i ostoiseră foamea; nici nu-și aducea aminte când mâncase ultima oară pe săturate. Toate pisicile din pădure sufereau. Lipsa mâncării începuse să le slăbească și nu mai puteau alerga suficient de repede după puțina pradă rămasă. Întrucât iarna se apropia cu repeziciune, uscând frunzele și trimițându-le într-o spirală înghețată spre pământ, ucenica nu-și dădea seama cu ce le-ar fi putut ajuta Clanul Stelelor.

Spre rușinea ei, burta i-a chiorăit iarăși, suficient de tare încât s-o audă și ceilalți. Nouraș a privit-o compătimitor.

— Stea Neagră a trimis războinici să aducă șobolani și stârvuri din Ținutul Hoiturilor, i-a spus el lui Blană Fumurie, cu privirea umbrită de supărare. Încă nu s-a îmbolnăvit nicio pisică, însă e doar o chestiune de timp.

— Sper că-ți amintești ierburile și fructele pe care ți le-am dat când erai bolnav, a mieunat pisica.

— Chiar mi-am strâns rezerve din fiecare. Știu că în curând o să am nevoie de ele.

— Și spune-le pisicilor din clanul tău să nu se atingă de stârvuri, l-a mai sfătuit Blană Fumurie. Șobolani proaspeți, să zicem, dar în niciun caz hoituri.

Nouraș a oftat.

— Am încercat, dar ce pot face când Stea Neagră dă ordinele? Cele mai multe dintre pisicile noastre sunt prea înfometate ca să le mai pese ce mănâncă.

În clipa aceea Labă de Frunză i-a zărit pe Blană de Nămol, pisica-vraci a Clanului Râului, și pe Aripă de Molie, ucenica lui; urcau povârnișul dinspre râu. Labă de Frunză a sărit în picioare, încântată să-și vadă prietena, cu toate că nu și-a putut înfrânge o împunsătură de gelozie, văzând cât de bine hrănită arăta aceasta, blana ei lungă și aurie strălucind de sănătate.

— În sfârșit! a mârâit Blană Fumurie, când cele două pisici au ajuns lângă ei. Începusem să cred c-a sărit un pește din râu și v-a înghițit.

— Ei, uite că am venit.

Blană de Nămol abia dacă s-a oprit să-i salute, pornind-o primul pe drumul spre vârful vâlcelei, spre granița cu Clanul Vântului.

Blană Fumurie și Nouraș l-au urmat, în timp ce Labă de Frunză și Aripă de Molie încheiau procesiunea de pisici-vraci.

— Am dat de necaz din cauza lecției de pescuit, a șoptit Labă de Frunză. Știam eu că n-ar fi trebuit să mănânc din prada voastră.

— Liderul tău n-are niciun drept! a mieunat indignată Aripă de Molie. Suntem pisici-vraci.

— Chiar și așa, n-am făcut bine, i-a răspuns Labă de Frunză. Pisicile-vraci trebuie să respecte și ele codul războinicilor, la fel ca oricare altă pisică.

Aripă de Molie a pufnit.

— Cred că mă descurc foarte bine, a mieunat ea după o clipă de tăcere. Blană de Nămol m-a învățat ce ierburi să folosesc pentru tusea verde și pentru tusea neagră, cum să scot spini din pernuțele pisicilor. A zis că n-a mai văzut nicio pisică scoțând așa de bine spinii.

— Asta-i grozav! a tors Labă de Frunză.

Nu o deranja că prietena ei se dădea mare, pentru că știa că Aripă de Molie nu prea avea încredere în forțele proprii. Ea era fiica unei pisici vagaboande și mulți dintre tovarășii ei de clan credeau că nu ar fi trebuit să i se permită să fie ucenică de pisică-vraci. Aripă de Molie își dorea cu disperare să le demonstreze că se înșelau.

În vreme ce se apropiau de granița cu Clanul Vântului, Labă de Frunză a început să se simtă tot mai neliniștită. Nu trecuse multă vreme de la confruntarea cu Clanul Vântului și știa că războinicii acestuia aveau să fie în continuare dușmănoși. Păreau hotărâți să ascundă tuturor faptul că mureau de foame, cu toate că îi dădeau de gol trupurile slăbănoage și ochii încețoșați. Oare aveau să fie atât de disperați încât să atace niște pisici-vraci, dacă le descopereau pe teritoriul lor? Nu a spus nimic, știind că Stea de Foc s-ar fi înfuriat la culme dacă ar fi aflat că ea bârfise împreună cu Aripă de Molie despre nefericita întâlnire.

Niciuna dintre pisicile-vraci nu s-a oprit la trecerea granitei. Au dat zor înainte, potrivindu-și ritmul după mersul șchiopătat al lui Blană Fumurie. Ajungând în vârful unui povârniș domol, Labă de Frunză a fost pusă în fața priveliștii celei mai mari distrugeri făcute până atunci de monștrii Două-Picioare. Cicatricea de pe teritoriul Clanului Vântului era cu mult mai lată și mai lungă decât atunci când

o văzuseră prima oară ea și Coadă de Măcriș. Doi monștri ședeau așezați pe vine, iar blana le strălucea în lumina lunii. Dacă le stătea în cale un deal, își croiau pur și simplu drum prin el, lăsând grămezi de pământ de o parte și de alta. Oare aveau de gând să devoreze întreaga landă?

Cutremurându-se, Labă de Frunză a alergat în spatele mentorei sale. Nu departe de tabăra Clanului Vântului, din spatele unui tufiș de orz sălbatic și-a făcut apariția Față de Copac, pisica-vraci a Clanului Vântului. Cu toate că Labă de Frunză se obișnuise cu ideea că acesta avea să arate înfometat, a fost un șoc să-l vadă așa – parcă era un schelet umblător, acoperit cu o blană jerpelită.

Blană Fumurie a mers la el, lipindu-și cu blândețe nasul de botul lui.

— Clanul Stelelor fie cu tine, Față de Copac, a mieunat ea.

— Și cu tot clanul meu, i-a răspuns motanul oftând greu. Uneori am impresia că spiritele din Clanul Stelelor vor să urcăm cu toții la ele, fără a mai lăsa pe pământ nici măcar un pui care să transmită mai departe codul războinicilor.

— Poate că ne vor arăta ce este de făcut când împărtășim visele cu ele, la Piatra Lunii, a încercat Blană Fumurie să-l încurajeze.

— Pentru Clanul Vântului e din ce în ce mai rău, a șoptit Aripă de Molie, cu ochii mari, spre Labă de Frunză. Au furat iarăși pește din râu, să știi. Șoim de Zăpadă i-a prins și i-a gonit.

— Trebuie să găsească pradă în altă parte.

Labă de Frunză știa că ceea ce făceau războinicii din Clanul Vântului era greșit, dar nu-i putea învinovăți. Nu în

condițiile în care râul era plin de pește, cu care s-ar fi putut hrăni toate clanurile. Și-a dat seama că Stea de Foc avea dreptate: Două-Picioare distrugeau pădurea, dar în același timp distrugeau și granițele invizibile dintre clanuri. Poate că pisicile aveau să supraviețuiască, în cele din urmă, doar unindu-se între ele.

Aripă de Molie s-a oprit să adulmece aerul.

— Stați așa, simt miros de iepure... Cred, cel puțin, că e iepure; miroase cumva ciudat. Da, uitați, acolo!

A făcut semn din coadă spre o zonă mai joasă a landei, în care un pârâu șopotea peste pietre. Lângă apă zăcea un trup micuț, cu blană maronie.

— E mort, a rostit Labă de Frunză.

Aripă de Molie a ridicat din umeri.

— Deci e mâncare pentru ciori. Îmi închipui că cei din Clanul Vântului nu-și permit să facă nazuri. Hei, Față de Copac! Uite ce am găsit, a strigat ea alergând în josul povârnișului spre iepure.

— Stai! i-a poruncit Față de Copac. Nu-l atinge!

Aripă de Molie s-a oprit brusc lângă mormanul de blană și a ridicat privirea spre el.

— Dar ce s-a întâmplat?

Față de Copac a venit lângă ea, urmat de Labă de Frunză și de celelalte pisici-vraci. Cu mare grijă, s-a apropiat de iepure și l-a adulmecat. Labă de Frunză l-a mirosit și ea, recunoscând duhoarea înțepătoare pe care o simțise atunci când ea și Coadă de Măcriș fuseseră pe teritoriul Clanului Vântului. I s-a întors stomacul pe dos și a trebuit să înghită în sec ca să nu vomite. Indiferent ce i se întâmplase acelui iepure, era clar că nu mai putea fi mâncat.

— Da, așa cum bănuiam, a mormăit Față de Copac, cu ochii înnegurați. Tot mirosul ăsta...

Întorcându-se către celelalte pisici, le-a explicat calm:

— Două-Picioare le-au făcut ceva iepurilor de pe teritoriul nostru. Au murit cu toții. Și dacă vreo pisică mănâncă din ei, moare și ea. Ne-am pierdut mai mult de jumătate dintre bătrâni și aproape toți ucenicii.

S-a lăsat o tăcere înfricoșată. Labă de Frunză se simțea copleșită de un val de compasiune. Stea Înaltă nu pomenise nimic de toate acestea când vorbise cu Stea de Foc; mândrul lider al Clanului Vântului ar fi preferat să lase celelalte clanuri să creadă că pisicile lui nu puteau prinde pradă pe teritoriul lor, decât să recunoască că propriul vânat îi ucidea, unul câte unul.

— Și n-ai reușit să-i salvezi? l-a întrebat Blană de Nămol.

— Crezi că n-am încercat? i-a răspuns Față de Copac pe un ton deznădăjduit. Le-am dat coada-șoricelului ca să verse, așa cum facem pentru fructele-morții. Doi dintre cei mai puternici au supraviețuit, însă cei mai mulți au murit.

Tulburat, frământa cu ghearele iarba de sub labe; ochii îi ardeau de suferință și de frustrare.

— Ce speranță să mai avem, când propria pradă ne poate ucide?

Blană Fumurie a șchiopătat până lângă el, lipindu-și botul de umărul său.

— Hai să mergem, a murmurat ea. Îi vom cere Clanului Stelelor să ne călăuzească, să ne arate ce avem de făcut în legătură cu asta, ca și în legătură cu toate celelalte.

— N-ar trebui să îngropăm iepurele, a întrebat Labă de Frunză când pisicile se pregăteau să urce iarăși povârnișul, în caz că îl găsește vreo altă pisică?

Față de Copac a clătinat din cap.

— N-are rost. Nicio pisică din Clanul Vântului nu s-ar atinge de el, a rostit sigur, încordându-și buzele într-un zâmbet dureros. Am învățat pe pielea noastră că nu trebuie să avem încredere în prada aflată pe propriul teritoriu.

Cu capul plecat și coada pleoștită, și-a continuat drumul spre Pietrele Înalte.

Labă de Frunză a clipit în lumina argintie a Pietrei Lunii, lăsându-se alinată până ce s-a simțit ca un pește ce înota fericit într-o apă adâncă. Aici, în cavernă, cu mult sub Pietrele Înalte, era ușor să creadă că spiritele din Clanul Stelelor stăpâneau totul în jur, iar necazurile lumii de deasupra erau prea departe pentru a mai conta. Însă pisicile-vraci veniseră la Piatra Lunii doar pentru a primi sfatul înțelept al Clanului Stelelor, pe care să-l poate duce clanurilor. În vremurile acelea de restriște, aveau nevoie de înțelepciunea lor mai mult ca oricând.

Celelalte pisici-vraci erau întinse, alături de ea, în jurul pietrei. Aripă de Molie se afla chiar lângă Labă de Frunză; ochii pisicii din Clanul Râului sclipeau de uluire în vreme ce privea la suprafața strălucitoare, ca de cristal. Încercând să-și limpezească gândurile, Labă de Frunză a gonit întrebările ce o necăjeau, legate de Aripă de Molie și de agresivul ei frate, Șoim de Zăpadă. Aripă de Molie avea tot dreptul să se afle acolo. Însuși Clanul Stelelor își dăduse binecuvântarea, așezând o aripă de molie la intrarea în vizuina lui Blană de Nămol, înainte ca tânăra pisică să fi fost în sfârșit acceptată ca ucenică a pisicii-vraci.

Rostind în grabă o rugăciune către Clanul Stelelor, Labă de Frunză a închis ochii și și-a lipit nasul de piatră.

Frigul a cuprins-o fulgerător, ca o gheară înghețată, suprafața dură a podelei peșterii a dispărut de sub ea și pisica a avut senzația că plutea în întuneric.

Labă de Veverită! Labă de Veverită! Mă auzi? a strigat ea în gând. Își dorea cu disperare să se asigure că sora ei era în viață, în siguranță și chiar mai mult de atât: dacă pisicile alese găsiseră între timp soluția pentru nenorocirea ce lovise pădurea, comunicarea cu Labă de Veverită i-ar fi putut oferi o speranță cât de mică, pe care să o poată împărtăși cu ceilalți.

Însă în noaptea aceea ceva părea să îi blocheze gândurile. Tăcerea era ruptă de sunetul unei ape ce se prăvălea întruna, zgomotoasă ca un tunet, iar când s-a ridicat întunericul, tânăra pisică a zărit o cascadă ce curgea neîncetat spre o vâltoare de dedesubt. Înainte ca Labă de Frunză să-și dea seama ce vedea, norii au acoperit acea imagine. Dintre aceștia a răsunat un mârâit înfricoșător, iar ucenica a zărit niște colți uriași, ascuțiți. A simțit prezența strămoșilor războinici, așteptând alinarea adusă de obicei de apropierea de Clanul Stelelor. Însă tot ce a văzut a fost imaginea fulgerătoare a unor pisici suple, pornite la vânătoare, cu blana plină de noroi și de sânge. În ochii strălucitori li se citea disperarea, ca și cum ar fi privit un peisaj înspăimântător, pe care ucenica nu-l zărea. Lui Labă de Frunză i s-a părut că strigă după ele, însă pisicile acelea stranii nu i-au răspuns, nu era sigură nici măcar că o auziseră.

În jurul ei urla un vânt rece, împrăștiind viziunea aceea, iar Labă de Frunză s-a trezit tresărind. A clipit nedumerită, privind în jurul ei, în peștera în care acum domnea întunericul, singura excepție fiind strălucirea slabă a Blănii de Argint. În lumina aceea cernită a întrezărit cu greu

silueta unei pisici ce stătea așezată lângă ea, o frumoasă pisică pestriță, cu pieptul și cu labele albe. În jurul ei plutea un miros dulce de ierburi.

Pentru o clipă, Labă de Frunză a crezut că era Coadă de Măcriș, însă prietena ei rămăsese acasă, în tabăra Clanului Tunetului. Și unde erau Aripă de Molie și celelalte pisici-vraci? Labă de Frunză și-a dat seama că în peșteră nu se mai aflau decât ea și pisica aceea străină.

Pisica pestriță a deschis ochii și s-a întors spre Labă de Frunză, clipind blând.

— Salutare, a mieunat ea domol. Nu-ți face griji pentru sora ta sau pentru clan. Urmează vremuri tare dificile, însă clanurile sunt puternice și vor avea curajul necesar pentru a le face față.

Labă de Frunză a înlemnit. Se trezise într-un alt vis. Ochii i s-au mărit de uluire când și-a dat seama cine trebuia să fie pisica aceea pestriță. Auzise multe povești despre frumoasa pisică-vraci care se împrietenise cu tatăl ei la sosirea lui în Clanul Tunetului și-l călăuzise cu ajutorul viselor în drumul său spre a deveni lider.

— Ești... ești Frunză Ruginie? a mieunat ea.

Pisica a încuviințat încet din cap.

— Da. Văd că Stea de Foc ți-a povestit despre mine.

— Așa e, i-a răspuns Labă de Frunză, privind-o curioasă. Mi-a povestit cât de mult l-ai ajutat.

— L-am iubit la fel de mult ca celelalte pisici, a tors Frunză Ruginie. Poate chiar mai mult decât ar fi trebuit, ca pisică-vraci. Dacă spiritele din Clanul Stelelor nu m-ar fi ales să mă alătur lor, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

A continuat cu vocea plină de afecțiune:

— Eu n-am avut niciodată pui, Labă de Frunză, dar mă bucură nespus că fiica lui Stea de Foc va urma calea unei pisici-vraci. Știu că spiritele din Clanul Stelelor au planuri măreție pentru tine.

Labă de Frunză a înghițit în sec.

— Pot să te întreb ceva? a mieunat ea ezitant.

— Desigur.

— Tu poți s-o vezi pe Labă de Veveriță? Este bine?

S-a lăsat tăcerea.

— Nu pot s-o văd, i-a răspuns în cele din urmă Frunză Ruginie, dar știu unde este. E în siguranță și se îndreaptă spre casă.

— Dar de ce nu poți s-o vezi, dacă știi unde e?

În privirea pisicii-vraci străluceau compasiunea și blândețea.

— Soarta surorii tale se află acum în labele unor alți războinici străbuni.

— Cum adică?

Labă de Frunză și-a amintit pisicile acelea stranii, cu blana îmbâcsită de sânge, pe care le simțise atunci când încercase să intre în legătură cu Labă de Veveriță. A făcut ochii mari și a sărit în picioare.

— Ai cui străbuni? Nu poate exista un alt Clan al Stelelor!

Frunză Ruginie a râs încetișor.

— Lumea este mare, micuța mea dragă. Există alte pisici, călăuzite de alte spirite. Întotdeauna vei mai găsi ceva de învățat.

Labă de Frunză era uluită. S-a bâlbâit:

— Dar am crezut...

— Clanul Stelelor nu controlează vântul sau ploaia, nu? i-a răspuns cu blândețe Frunză Ruginie. Nu spiritele poruncesc soarelui să răsară sau lunii să strălucească. Nu te teme, micuțo! De acum înainte, oriunde vei merge tu, eu îți voi fi alături...

Vocea a început să i se estompeze, blana i-a pălit, iar silueta pisicii a părut să se topească în întuneric. Preț de încă o clipă, Labă de Frunză i-a văzut pieptul alb, ce strălucea ca un astru, și ochii sclipitori. Apoi a clipit de câteva ori, părăsind visul și trezindu-se în peșteră, unde Aripă de Molie și pisicile-vraci se mișcau pe lângă ea.

Oare e adevărat? s-a întrebat ea, prea uimită pentru a vorbi cu voce tare. *Oare Labă de Veveriță și ceilalți se află acum în labele unui alt Clan al Stelelor – și asta înseamnă că spiritele din Clanul Stelelor nu vor reuși să salveze pădurea?*

În timp ce se ridica cu greu în picioare, a mai simțit o urmă a mirosului dulce al lui Frunză Ruginie.

CAPITOLUL 14

Coadă de Pană a privit neputincioasă intrarea în tunel, în timp ce paznicii-de-peșteră o împingeau înapoi în caverna principală. Simțea niște gheare invizibile ce îi spintecau inima cu fiecare pas care o îndepărta de fratele ei.

Ce voise Profetul să spună, cum ar fi putut Blană de Furtună să fie pisica promisă, menită să salveze tribul de Colț Ascuțit? Sigur, fratele ei era un puternic și curajos războinic, mai priceput într-ale luptei decât orice altă pisică ce făcea parte din grupul de călători.

Dar dacă acest Colț Ascuțit era atât de uriaș și de înfricoșător precum spuneau pisicile din trib, cum ar fi putut chiar și cel mai viteaz războinic să îl oprească? Și cum ar fi putut el?

— Te rog, a mieunat ea către unul dintre paznicii-de-peșteră, un uriaș motan de culoarea pământului, ce purta numele de Prundiș Sub Cerul de Iarnă, nu-l puteți ține pe Blană de Furtună aici. Locul lui e lângă noi.

În ochii pisicii din trib se citea compasiunea, dar el tot a clătinat din cap.

— Nu. El e pisica ce ne-a fost trimisă de către Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit. Ne-au spus că va veni o pisică argintie.

— Dar...

— Încearcă să nu-i contrazici, i-a șoptit Labă de Cioară lui Coadă de Pană. N-are rost. Dacă trebuie să ne batem ca să-l eliberăm pe Blană de Furtună, atunci asta o să facem.

Coadă de Pană a privit blana zbârlită a motanului din Clanul Vântului și curajul de nestăvilit din ochii lui.

— Nu putem să ne luptăm, a mieunat ea îndurerată. Sunt prea mulți.

— Nu înțeleg de ce este tribul atât de îngrijorat din cauza lui Colț Ascuțit, a continuat cu dușmănie Labă de Cioară. De când am sosit noi, nu i-am văzut nici mustața, așa că nu văd ce mare chestie e!

— Ai face bine să fii recunoscător că nu l-ai văzut, a mieunat Prundiș.

Labă de Cioară și-a dezvelit dinții, însă de data aceasta nu s-a repezit spre paznicul-de-peșteră, ci doar s-a întors cu spatele și și-a lipit botul de nasul lui Coadă de Pană. Motanul s-ar fi luat la bătaie cu tot Clanul Stelelor de dragul ei, Coadă de Pană o știa foarte bine, însă trebuia să-și dea seama că în situația aceea lupta nu ar fi adus nimic bun.

Paznicii-de-peșteră au mânat pisicile din clanuri de-a curmezișul cavernei, până au ajuns la cuiburile lor.

— Ce se întâmplă? a mieunat Gheară de Mărăcine surprins. Nu ne dați afară?

— În toiul nopții? i-a întrebat indignat paznicul de culoarea noroiului. Nu suntem cruzi. Afară e frig și pândește

pericolul. Puteți să mâncați și să vă odihniți aici, iar mâine-dimineață veți pleca.

— Cu Blană de Furtună? l-a întrebat Blană Roșcată.

Prundiș a clătinat din cap.

— Nu. Îmi pare rău.

Paznicii-de-peșteră s-au îndepărtat, cu excepția lui Prundiș și a încă unui motan, care au rămas de pază la distanță de câteva lungimi de coadă. Doi ucenici au venit să le aducă vânat.

— Nu-i așa că-i grozav? a mieunat entuziasmat primul dintre ei, lăsând la pământ prada. O să scăpăm de Colț Ascuțit.

— Taci din gură, minte de gândac, a mârâit prietenul lui, înghiontindu-l în coaste. Știi că Pisc ne-a zis să nu stăm de vorbă cu ei.

S-au retras în grabă, uitându-se precauți în jur, ca să se asigure că nu-i văzuse nimeni când încălcaseră ordinele lui Pisc.

— Eu nu mănânc prostia asta! a scuipat Labă de Cioară, uitându-se urât la grămăjoara de vânat. Nu vreau nimic de la tribul ăsta!

— Mare Clan al Stelelor! a oftat tare Blană Roșcată. La ce ne ajută asta, ghem de blană prostovan? Trebuie să fii în forță, de fapt trebuie să fim de două ori mai puternici decât până acum — ca să salvăm pădurea, dar și pe Blană de Furtună.

Labă de Cioară a mormăit ceva imposibil de înțeles, însă nu a mai comentat nimic și a scos un șoim din grămada de vânat.

— Deci? a rostit Labă de Veveriță, după ce împărțiseră restul prăzii și se așezaseră unii lângă alții, mâncând. N-o să răbdăm una ca asta, nu? Ce facem?

— Păi nu prea avem ce să facem, a rostit Gheară de Mărăcine. Suntem prea puțini ca să ne luăm la luptă cu paznicii-de-peșteră.

— Doar n-o să-l lași aici? l-a întrebat Labă de Veverită, cu ochii verzi măriți de uluire.

Gheară de Mărăcine nu i-a răspuns. Coadă de Pană a citit în ochii lui agonia nehotărârii și a început să tremure. De când porniseră din pădure, pisica ajunsese să îl respecte pe tânărul războinic, acceptându-l ca lider neoficial al grupului lor. Dacă el nu știa ce-ar mai fi putut face, ce speranță mai era pentru fratele ei?

— N-ar fi trebuit să venim în munții ăștia, a mârâit Blană Roșcată. Aici e de o mie de ori mai rău decât în așezarea de Două-Picioare. Miez de Noapte ne-a spus despre pisicile care trăiesc în triburi, așa că trebuie să fi știut despre Colț Ascuțit. De ce ne-a trimis aici?

— Probabil că a fost o capcană de la bun început, a șuierat Labă de Cioară. Eu știam că n-ar fi trebuit să avem încredere în viezure!

— Dar de ce să ne fi întins o capcană? l-a contrazis Gheară de Mărăcine. Clanul Stelelor ne-a trimis la ea, iar Miez de Noapte ne-a avertizat că Două-Picioare distrug pădurea. Dacă nu putem avea încredere în ea, atunci tot ce-am făcut își pierde sensul.

Coadă de Pană se pregătea să se declare de acord cu el, însă și-a adus aminte de ceva ce le spusese Drăgutul, când discutau calea pe care trebuiau s-o urmeze.

— Drăgutul a încercat să ne spună că nu e bine să o luăm prin munți, a mieunat ea. Iar Miez de Noapte nu l-a lăsat să vorbească. Ai dreptate. Amândoi au știut.

Pisica s-a uitat în jur, văzând îngrijorarea așternută pe figurile prietenilor ei.

— Miez de Noapte ne-a spus că vom avea nevoie de curaj, i-a amintit Gheară de Mărăcine după o clipă de tăcere. A zis că drumul acesta ne este sortit. Deci dacă știa despre trib și despre Colț Ascuțit, trebuie să existe o cale prin care să reușim. De asta cred că încă ne aflăm pe drumul cel bun.

— Asta zici tu, a pufnit Labă de Cioară. Nu cred că-i pasă unui războinic din Clanul Tunetului dacă lăsăm în urmă o pisică din Clanul Râului.

— Și ce-i pasă unuia din Clanului Vântului? a sărit Labă de Veveriță în apărarea tovarășului ei de clan. Am crezut c-ai fi încântat dacă n-ar mai fi prin preajmă fratele lui Coadă de Pană, care să stea cu ochii pe tine.

Labă de Cioară a sărit în picioare, șuierând provocator. Ochii verzui ai lui Labă de Veveriță scăpărau fulgere. Îngrozită, Coadă de Pană s-a forțat să se ridice și să-l împingă pe Labă de Cioară.

— Încetați! Nu vedeți că din cauza voastră e și mai greu?

— Coadă de Pană are dreptate, a mieunat Blană Roșcată. Aici nu contează din ce clan facem parte. Patru dintre noi avem oricum părinți din clanuri diferite – v-ați gândit vreodată că poate Clanul Stelelor ne-a ales tocmai din motivul ăsta? Dacă ne certăm între noi, vom pierde totul.

Labă de Veveriță l-a mai privit cu dușmănie preț de o clipă pe Labă de Cioară, iar apoi a dat înapoi și a început să muște dintr-un iepure. Labă de Cioară a privit-o în ochi pe Coadă de Pană, lăsând apoi capul în jos și mormăind:

— Îmi pare rău.

— Deci ziceți c-am putea stabili ce-i de făcut fără să ne smulgem unii altora blana? a mieunat țâfnoasă pisica din Clanul Umbrelor.

Pentru că nu i-a răspuns nimeni, a continuat:

— Nu uitați că Blană de Furtună nu a fost ales de Clanul Stelelor de la bun început. El este aici doar pentru că nu a vrut să o lase pe Coadă de Pană să vină singură în misiunea aceasta.

S-a oprit; cu o expresie tulburată, a adăugat:

— Dacă... dacă pisicile din trib au dreptate și el chiar este pisica promisă, care îi va salva de Colț Ascuțit?

— Asta-i absurd! a exclamat Labă de Ciocară.

Coadă de Pană nu părea, însă, la fel de sigură că era absurd. Blană Roșcată îi exprimase propria temere, ce o frământa încă de când liderul pisicilor din trib le spusese despre profeție. Sigur, Blană de Furtună nu era chiar argintiu, ci un fel de gri închis, semăna cu Dungă Cenușie, însă era adevărat că el sosise în trib exact așa cum le promiseseră pisicilor străbunii lor războinici.

— Asta înseamnă... a început ea cu o voce tremurătoare, fiind nevoită să o ia de la capăt. Asta înseamnă că o să-l lăsăm aici?

— Nu, nu îl lăsăm aici, i-a răspuns Gheară de Mărăcine pe un ton hotărât. Aceștia nu sunt străbunii noștri. Clanul Stelelor nu are nimic de-a face cu tribul ăsta. Dar nu-l putem scăpa de aici prin luptă, așa că va trebui să găsim altă cale. Dimineață, când ne vor spune că putem pleca, o să pornim direct, fără împotrivire. Pe urmă ne strecurăm înapoi și îl salvăm pe Blană de Furtună.

Pisicile au rămas tăcute, privindu-se una pe alta ca și cum ar fi chibzuit asupra situației. Coadă de Pană a început să simtă că în sufletul ei se năștea speranța. Apoi a observat că paznicii-de-peșteră îi priveau bănuitor; oare îi auziseră? A făcut un semn din urechi, iar pisicile din clanuri, urmărindu-i privirea, s-au înghesuit și mai aproape unele de altele.

A început Labă de Cioară, vorbind încet de tot:

— Asta e mai ușor de zis decât de făcut, a rostit el gânditor, însă fără a lua pe cineva peste picior. Trebuie să reușim să pătrundem în caverna aceea interioară, dar în toată peștera mișună paznici.

— Am putea aștepta până se lasă întunericul, a sugerat Blană Roșcată.

— Și sunetul cascadei ne va ascunde zgomotul pașilor, a adăugat Labă de Veveriță optimistă.

Labă de Cioară încă nu era convins.

— Nu știu ce să zic... N-ați observat că pisicile din trib sunt așa de obișnuite cu zgomotul cascadei, încât aud și mieunatul unui pui aflat în partea opusă a peșterii?

Coadă de Pană știa că motanul avea dreptate. A privit în jur, încercând să-și dea seama dacă întunericul sau zgomotul torentului de apă i-ar fi ajutat vreun pic. Lumina lunii pătrundea în șuvoaie în peșteră, prin perdeaua de apă, dar pe lângă pereți domneau umbrele întunecate. Poate că ar fi fost posibil. Însă oricât de greu ar fi părut, trebuia să încerce. Blană de Furtună era fratele ei!

— Eu sunt dispusă să încerc, a rostit ea. Mă puteți lăsa pe mine în urmă, dacă vreți.

— Ei bine, eu unul... a început Labă de Cioară.

— Să nu încerci să mă oprești, l-a întrerupt Coadă de Pană. Știu că trebuie să purtăm mesajul Clanului Stelelor înainte ca cele patru clanuri din pădure să dispară împreună cu aceasta, dar pentru asta nu e nevoie de noi toți. Eu pot să rămân aici.

— Cine a zis că voiam să încerc să te opresc? a întrebat-o indignat Labă de Cioară, zburlindu-i-se blana de pe ceafă. Voiam să spun că o să te ajut, dar dacă nu vrei...

— Nu fi caraghios, i-a răspuns Coadă de Pană, trecându-și repede limbuța peste urechea lui. Iartă-mă că am înțeles greșit. Sigur că vreau să mă ajuți.

— Nu cred că e bine să ne despărțim, a rostit gânditor Gheară de Mărăcine, mijindu-și ochii. Continuăm toți sau niciunul. Am pornit în misiunea asta împreună și o vom încheia împreună – iar asta înseamnă cu tot cu Blană de Furtună. Haideți să terminăm de mâncat și să ne culcăm. O să avem nevoie de multă energie mâine.

Coadă de Pană a încercat să-l asculte, forțându-se să mănânce puiul de șoim pe care i-l lăsase ucenicul, însă era împietrită de teamă. A încercat să-și concentreze gândurile asupra loialității prietenilor ei. Nu-și putea imagina că aveau să se despartă când ajungeau înapoi în pădure, mergând fiecare la clanul lui. Cum ar fi putut ea să trăiască de acum înainte fără ei?

S-a încolăcit în cuib, simțind că era destul de obosită încât să poată adormi, iar apoi s-a ridicat din nou în fund. *Ce e asta?* A întors capul, ascultând cu atenție. Auzea niște voci ce vorbeau în șoaptă, însă prin apropiere nu era nicio pisică, cu excepția celor din clanuri, care dormeau. Fremătând din urechi, Coadă de Pană a înghețat de uluire. Vocile veneau *din*

cascadă, aproape ascunse de șuierul apei căzătoare. S-a chinuit să distingă ce spuneau.

A sosit pisica argintie, șopteau vocile. *Colț Ascuțit va fi ucis.*

Ba nu, le-a răspuns în gând Coadă de Pană, mânată de un instinct straniu. Nu știa cu cine vorbea. *Vă înșelați. Blană de Furtună nu e pisica la care sperați. Trebuie să vină cu noi.*

A așteptat un răspuns, însă vocile se pierduseră în vuietul apei, iar Coadă de Pană a început să se întrebe dacă le auzise măcar de la bun început. A trecut multă vreme; lumina lunii a străbătut podeaua peșterii și s-a estompat înainte ca epuizarea s-o înfrângă pe tânăra pisică ce se cufunda într-un somn chinuit.

S-a trezit, împunsă cu asprimea unei labe, în umăr. Coadă de Pană a ridicat privirea și a dat de figura neînduplecată a lui Pisc.

— E momentul să plecați, a anunțat-o el.

Alți paznici-de-peșteră îi trezeau tovarășii. În timp ce se ridica în picioare, încă ametită după somn, l-a văzut pe Profet stând lângă intrarea în tunelul ce ducea spre peștera Pietrelor Ascuțite. Doi paznici-de-peșteră stăteau lângă el, iar lui Coadă de Pană i s-a părut c-a mai văzut câțiva paznici și în tunel; pisicile din trib se asigurau că Blană de Furtună era bine păzit, pentru a nu încerca vreo tentativă de salvare.

— Vă vom duce până la marginea teritoriului nostru și vă vom arăta drumul cel mai bun pentru a străbate muntele, a mieunat Pisc.

— Și Blană de Furtună? a întrebat Gheară de Mărăcine, scuturându-și o pană din păr. Nu putem pleca fără el.

Ultima încercare a războinicului din Clanul Tunetului de a-și elibera în mod pașnic prietenul a fost sortită eșecului. Pisc clătina din cap încă înainte ca el să fi terminat de vorbit.

— Nu-l puteți lua cu voi. Destinul lui este să stea aici și să ne salveze tribul de Colț Ascuțit. Vom avea grijă de el și îl vom onora.

— Ah, ce bine! Dacă îl onorați înseamnă c-o să fie în regulă, nu? a mormăit dezgustat Labă de Cioară.

Paznicii-de-peșteră s-au adunat în jurul pisicilor din clanuri și le-au forțat să o ia spre ieșire. Coadă de Pană a observat că Labă de Cioară încă șchiopăta în urma loviturii primite cu o seară înainte de la paznicul-de-peșteră.

— Poți să mergi? i-a șoptit ea la ureche.

— Nu prea am de ales, nu? a mieunat el irascibil, însă o clipă mai târziu s-a întors spre ea, lipindu-și nasul de botul ei. Nu-ți face griji, sunt bine.

Chiar înainte să ajungă la cascadă, Coadă de Pană s-a auzit strigată, iar când s-a întors, a văzut-o pe Pârâu alergând spre ea.

— Am... am vrut să-mi iau rămas-bun, a mieunat ea. Îmi pare rău că s-a ajuns aici. Însă dacă nu ne ajută fratele tău, Colț Ascuțit va ucide tot tribul.

Coadă de Pană a privit lung în ochii tinerei pisici. Știa că Pârâu credea cu toată tăria în ceea ce spusese, însă nu putea uita că Blană de Furtună crezuse că pisica aceea îi era prietenă. Nu-și făcea prieteni prea ușor – una dintre consecințele faptului că avea părinți din clanuri diferite; simțea întotdeauna că trebuia să se dovedească mai bun decât ceilalți războinici, ca și cum n-ar fi putut niciodată să lupte

suficient de bine sau să prindă suficientă pradă. Sora lui fusese martoră când tânăra pisică din trib îi câștigase încrederea, însă acum îl trăda. Probabil că în scurtă vreme avea să-l vadă ucis de Colț Ascuțit, de dragul tribului ei.

— Haide, a rostit Labă de Cioară, apropiindu-se afectuos de Coadă de Pană.

Aceasta s-a îndepărtat de Pârâu fără niciun cuvânt. În timp ce mergea pe fâșia îngustă de piatră, pisica se străduia să audă vocile din vuietul apei, însă acum nu se mai auzea decât bufnetul nesfârșit al apei înspumate.

Oricine ați fi, a jurat ea în gând, *să știți că ne vom întoarce după fratele meu. Locul lui e lângă noi, iar destinul îl așteaptă la mare depărtare de aici.*

Pisicile de pădure au mers prin munți până aproape de prânz. Paznicii-de-peșteră s-au deplasat în același ritm cu ele, înconjurându-le din ambele părți, cu privirea fixată asupra drumului ce li se întindea în față. Nu s-au oprit nici măcar să vâneze, iar tăcerea tensionată făcea ca fiecare fir de blană a lui Coadă de Pană să stea zburlit.

Pisica se străduia să cerceteze fiecare piatră, fiecare copac, fiecare întorsătură a cărării, sperând că o să se poată întoarce la peșteră adulmecându-și propria urmă. Povârnișurile pietroase îi păreau acum un pic mai familiare, dar cărările arătau în continuare toate la fel. Pe de altă parte, paznicii-de-peșteră păreau să știe exact pe unde mergeau, uneori întorcându-se din drum ca să evite câte un bolovan ori vreo stâncă.

Pisc i-a condus în josul unui versant, trecând prin prundișul ce cobora spre un pârâu de munte.

— Beți, le-a spus el făcând semn din coadă spre apa curgătore.

Ochii lui Labă de Cioară s-au îngustat când a privit pietrele alunecoase de lângă apă, iar Blană Roșcată și fratele ei și-au aruncat câte o privire bănuitoare.

— N-o să vă împingem înăuntru, a mieunat iritat Pisc. Trebuie să învățați că-n munții ăștia e important să beți atunci când aveți ocazia.

Încă bănuitoare, pisicile de pădure s-au lăsat pe vine și au început să lipăie din apa rece ca gheața.

Aerul era proaspăt și răcoros, iar soarele strălucea pe cerul de un azuriu palid. Vântul le răvășea blana, dar nu era niciun semn că avea să vină ploaia, ștergându-le mirosul. Spre ușurarea lui Coadă de Pană, șchiopătatul lui Labă de Cioară nu părea să-l stânjenească pe motan, atenuându-se pe măsură ce piciorul lovit se încălzea de la mers. Și Blană Roșcată se descurca bine; deși Coadă de Pană a văzut-o tresărind de durere, o dată sau de două ori, când a trebuit să facă o săritură mai mare, ea nu s-a plâns deloc.

După ce au trecut de niște stânci abrupte, Pisc s-a oprit.

— Aici se termină teritoriul nostru. Trebuie să continuați singuri de acum înainte.

Coadă de Pană s-a simțit ușurată. De-abia aștepta să scape de privirile neînduplecate și de tăcerea aspră a paznicilor-de-peșteră.

— Luați-o spre muntele acela, a continuat Pisc, făcând semn din coadă spre o creastă ascuțită, al cărei vârf era îmbrăcat în zăpadă. De jur-împrejur e o cărare ce duce la pământuri mai verzi, aflate dincolo de el. Până la căderea

întunericului, n-ar trebui să vă faceți griji în legătură cu Colț Ascuțit.

Lui Coadă de Pană i s-a părut că motanul a pus prea mult accent pe numele lui Colț Ascuțit, ca și cum ar mai fi existat, de fapt, și alte pericole ce îi pândeau printre bolovani. Bănuielile i s-au confirmat când a văzut că unul dintre paznicii-de-peșteră îi aruncă o privire alarmată.

— Porniți, a rostit cu asprime pisica din trib, nedându-i ocazia de a pune vreo întrebare. E bine să înaintați cât mai mult pe lumină.

Și-a plecat capul în fața lui Gheară de Mărăcine.

— Rămas-bun, a mieunat Pisc. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem în vremuri mai fericite. Triburile noastre au multe de învățat unul de la altul.

— Iată că eu nu vreau să învăț nimic de la tine, a mormăit Labă de Veveriță, iar de data asta Labă de Cioară părea să fie de acord cu ea.

— Și mie mi-ar fi plăcut, a răspuns Gheară de Mărăcine, aruncând o privire dură spre tovarășii săi, ca să-i oprească din a protesta. Însă nu poate exista nicio prietenie între noi câtă vreme ne țineți prietenul prizonier.

Pisc a plecat din nou capul; părea să-i pară sincer rău.

— Aceasta este soarta noastră și a lui, după cum ne-au promis-o strămunii noștri războinici. Așa cum strămunii voștri v-au făcut vouă o promisiune.

Și-a convocat patrula cu o mișcare din coadă, iar paznicii-de-peșteră s-au strâns în jurul lui și au privit cum Gheară de Mărăcine a condus pisicile din clanuri în susul unui povârniș cu iarbă. În curând, iarba a cedat locul pietrelor sparte, cărarea ducând spre o creastă cu stânci ascuțite.

Gheară de Mărăcine s-a oprit în vârf. Privind înapoi, Coadă de Pană a văzut că Pisc și ceilalți paznici-de-peșteră îi priveau în continuare, neclintiți.

— Vor să fie siguri că plecăm, a mârâit Blană Roșcată. Asta înseamnă că probabil vor fi foarte atenți, în caz că ne întoarcem.

Labă de Cioară a ridicat din umeri.

— Paguba lor, a rostit el, scoțând ghearele și făcându-le să scrâșnească pe piatra golașă. Dacă ne întâlnim cu vreo patrulă pe aici, îi facem hrană pentru ciori.

Gheară de Mărăcine i-a aruncat o privire fulgerătoare.

— Vom rezolva situația asta fără luptă, dacă putem, a mieunat el. Țineți minte că nu ne permitem să fim răniți la o distanță așa de mare de casă. Între timp, haideți să mergem în continuare, să-i facem să creadă că am renunțat.

A pornit primul printre pietre. Pe partea cealaltă a crestei, povârnișul cobora abrupt într-o vâlcea cu iarba bogată. Un pârâu cu apă dulce ieșea clipocind dintr-o crevasă și se vărsa într-o mică vâltoare, lângă care creșteau două-trei tufișuri. Vântul a adus un miros de iepure până la nasul lui Coadă de Pană.

— Nu putem să ne oprim aici? a propus rugătoare Labă de Veveriță. Mai știți ce-au zis, că trebuie să bem apă ori de câte ori avem ocazia? Am putea să vânăm pe aici și să ne odihnim până vine momentul să ne întoarcem.

Gheară de Mărăcine a ezitat.

— Bine. Dar trebuie să stăm de veghe, în caz că paznicii-de-peșteră vin să verifice dacă am plecat.

— Stau eu prima de pază, s-a oferit Blană Roșcată. Nu mă mai doare umărul și vă strig dacă apare vreo problemă.

Cu mare precauție, pășind încet de tot, ca și cum ar fi pândit un șoarece, s-a strecurat înapoi printre stânci și a dispărut. Labă de Veveriță cobora deja în salturi spre vâlcea, strigând cât o țineau plămânii:

— Haideți! Nu mai pot de foame!

— O să sperie orice pradă, de aici până la Pietrele Înalte, a mormăit Labă de Cioară în timp ce Gheară de Mărăcine pornea după ea.

Coadă de Pană a privit cum Gheară de Mărăcine o prinde din urmă pe tânăra pisică și pornesc împreună, alături, atingându-și blana. Se apropiaseră mult în timpul călătoriei, chiar dacă nu-și dădeau seama încă.

— Nu o lua în seamă pe Labă de Veveriță, i-a spus ea lui Labă de Cioară. Hai să mergem să vedem dacă sunt pești în vâltoarea aia. Aș putea să-ți dau o lecție, în caz că vrei să prinzi pește după ce ajungem acasă...

S-a oprit, privind stingheră pământul.

— E un lucru util de știut, orice s-ar întâmpla.

Labă de Cioară s-a înviorat.

— Bine!

S-a oprit puțin, ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva, iar apoi a pornit fără un cuvânt, alergând în salturi în josul povârnișului, pe urma celor două pisici din Clanul Tunetului. Coadă de Pană l-a urmat, în minte amestecându-i-se sentimentele pentru Labă de Cioară și îngrijorarea pentru fratele lui. S-a apropiat de vâltoare și a privit în adâncurile ei albastre. Ea și Labă de Cioară aveau destul timp să hotărască ce voiau să facă după întoarcerea acasă. A încercat să ignore vocea slabă, dar insistentă, care îi spunea întruna că pisicile din clanuri diferite nu pot fi împreună fără a da naștere unei mulțimi de necazuri.

A scuturat din cap iritată; în clipa aceea, singurul lucru la care ar fi trebuit să se gândească cu toții era să găsească pradă, care să-i ajute să prindă puteri pentru a-l salva pe Blană de Furtună.

Un fulger argintiu i-a atras atenția și laba ei s-a aruncat fulgerător, cu ghearele scoase, gata să prindă peștele.

— Vino aici, i-a explicat ea lui Labă de Cioară, astfel încât umbra ta să nu se aștearnă pe apă. Iar când vezi un pește, mișcă-te repede!

Labă de Cioară a venit lângă ea, pășind cu o grimasă ușor nemulțumită pe marginea noroioasă a vâltorii. S-a așezat lângă ea, însă în loc de a-și fixa privirea atentă asupra apei, el a privit-o în ochi.

— Știu că nu-i momentul să te întreb asta, dar... Ai să mai vrei să te vezi cu mine și după ce ne întoarcem acasă?

Și-a coborât stingher privirea asupra propriilor labe și a continuat:

— Vreau să fiu loial clanului meu, dar... ești cea mai grozavă pisică pe care o cunosc, Coadă de Pană.

Blana lui Coadă de Pană a furnicat-o de fericire și de entuziasm. A atins botul motanului cu nasul ei, simțindu-i nesiguranța. Acestuia îi era greu să creadă că ea îl plăcea atât de mult încât să încalce granițele clanurilor pentru el.

— Știu exact ce simți. Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. S-ar putea să nu fie chiar așa de rău. După tot ce se întâmplă în pădure, clanurile vor trebui să se unească.

Spre surprinderea ei, Labă de Cioară a clătinat din cap.

— Nu văd cum. Au existat dintotdeauna patru clanuri.

— Ei bine, poate că „întotdeauna" este pe cale să se schimbe, a mieunat ea încet. Acum, hai să vedem ce facem cu peștele ăsta.

Labă de Cioară a mângâiat-o pe umăr cu vârful cozii și s-a ghemuit și el lângă apă. O clipă mai târziu, un pește a sărit fulgerător din pârâu și a căzut pe iarbă zvârcolindu-se; Labă de Cioară l-a apucat între fălci, ca să nu alunece înapoi în vâltoare.

Coadă de Pană s-a ridicat în picioare și și-a lipit nasul de umărul motanului.

— Bravo! Ți-ai găsi imediat locul în Clanul Râului!

S-a oprit, confuză, iar Labă de Cioară a clipit ușor, dându-i de înțeles că știa ce voia să spună. Ochii motanului străluceau de bucurie; Coadă de Pană și-ar fi dorit să-l poată vedea și tovarășii lor așa, voios și entuziast, nu defensiv și morocănos, cum se arăta mereu în prezența lor.

I-a atras atenția o mișcare din vârful stâncilor, iar când a ridicat privirea a văzut-o pe Blană Roșcată ghemuită pe piatra netedă.

— Paznicii-de-peșteră au plecat, le-a strigat războinica din Clanul Umbrelor. Dar mai stau un pic de pază.

În scurtă vreme s-au întors Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță din expediția lor de vânătoare, aducând doi iepuri și câțiva șoareci. Alături de peștii prinși de Coadă de Pană și de Labă de Cioară, aveau destulă pradă pentru toată lumea.

Au stat pe rând de pază, dar n-a fost niciun semn că pisicile din trib ar fi venit după ei. Și-au petrecut restul zilei la adăpostul tufișurilor. Coadă de Pană se simțea mai în largul ei aici, în aerul proaspăt, pe muntele unde domnea liniștea, decât în peștera sufocantă, în care domnea vuietul cascadei.

Au început să se adune norii, cenușii și amenințători, acoperind în curând soarele. Vântul s-a domolit, iar aerul a devenit apăsător și umed, ca și cum s-ar fi apropiat o furtună.

În cele din urmă, lumina a început să scadă, iar umbrele au pus stăpânire pe vâlcea.

Gheară de Mărăcine s-a ridicat în picioare.

— A venit clipa, a mieunat el.

A făcut câțiva pași în susul povârnișului; în vreme ce tovarășii săi îl urmau, Coadă de Pană și-a dat dintr-odată seama cât de ușor puteau fi văzuți pe fundalul stâncilor, mai ales blana portocalie a lui Labă de Veveriță și propria blană, de un cenușiu deschis.

— N-o să meargă așa. Sigur ne vor vedea când ne apropiem, a mieunat ea neliniștită.

— Stați un pic, a rostit Labă de Veveriță, îngustându-și ochii. Ce-ar fi să ne rostogolim prin noroi? Atunci am arăta ca niște pisici din trib, mai ales pe întuneric. Și în felul ăsta ne-am ascunde și mirosul.

Blană Roșcată i-a aruncat o privire în care se citea respectul.

— Cred că asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o de o lună!

Ochii lui Blană de Veveriță au strălucit bucuroși, iar ea a dat fuga înapoi la vâltoare și a început să adulmece pe margini.

— E noroi din belșug aici! a exclamat ea, începând să se rostogolească pe o bucată de pământ umed.

Lui Labă de Cioară i-au fremătat mustățile a dezgust când ei și ceilalți au urmat-o.

— Normal că tocmai ei i-a venit o idee de genul ăsta. Dar e isteață, a recunoscut el înciudat.

Coadă de Pană a tresărit când a pășit pe marginea vâltorii și a simțit că labele i se afundă în noroi. Frigul a pătruns-o până la piele când s-a întins pe pământul umed din

vâlcea, gândindu-se că ea cel puțin se bucura de blana groasă a pisicilor din Clanul Râului, potrivită pentru situațiile în care se uda. Lui Labă de Cioară îi era probabil mult mai greu, având blana subțire și lipită de piele, cu toate că, pentru prima oară, motanul nu se plângea deloc. A clipit spre el cu drag, amintindu-și ce spusese motanul mai devreme despre faptul că își dorea să se întâlnească în continuare și după ce se întorceau acasă. În clipa aceea, pisica simțea că n-ar fi vrut să se despartă de el niciodată.

Cu blănile ude și îmbibate cu noroi, pisicile din clanuri s-au urcat înapoi pe povârniș și au coborât pe partea cealaltă, intrând temătoare, din nou, pe teritoriul tribului. Coadă de Pană a ciulit urechile, concentrându-se să audă zgomotul făcut de alte pisici. Se opreau cu toții o dată la câțiva pași pentru a adulmeca aerul. Chiar și cu noua deghizare, tot exista riscul de a fi văzuți și nimeni nu știa cât de departe erau dispuse pisicile din trib să meargă pentru a-l păstra pe Blană de Furtună. Coadă de Pană știa cu câtă disperare își dorea ca profeția strămoșilor să se adeverească. Ea și tovarășii ei se puteau afla în pericol de moarte.

Nasul lui Gheară de Mărăcine aproape că stătea lipit de potecă în timp ce adulmeca urma lăsată chiar de ei în dimineața aceea. Coadă de Pană se străduia din răsputeri să-și amintească ce văzuse pe drum, însă totul arăta diferit după lăsarea întunericului. Înaintau pe o potecă îngustă dintre stânci când Labă de Cioară s-a oprit brusc, ridicând nasul și căscând botul. Apoi s-a aruncat asupra lui Coadă de Pană și a împins-o în spatele unei pietre, făcând cu disperare semne din coadă ca și celelalte pisici să se ascundă.

O clipă mai târziu, Coadă de Pană a simțit și ea mirosul acela inconfundabil: pisici din trib! Uitându-se pe după

piatră cu mare grijă, a văzut o patrulă de vânători trecând pe potecă în aceeași direcție, cu fălcile pline de pradă și însoțiți de paznici-de-peșteră. Pisica s-a încordat, așteptându-se ca ei să simtă mirosul intrușilor și să-i atace, însă au trecut cu toții pe lângă ascunzătoare fără a se opri și au dispărut în întunericul nopții. Probabil că noroiul în care îl convinsese Labă de Veveriță să se rostogolească le ascunsese mirosul, așa cum și speraseră.

— Te-am salvat deja de două ori, a tachinat-o Labă de Cioară, dându-se la o parte în așa fel încât Coadă de Pană să se poată ridica.

Torcând amuzată, pisica și-a lipit botul de al lui:

— Știu, stai liniștit, n-o să uit că m-ai salvat.

Gheară de Mărăcine a ieșit din spatele pietrelor de pe partea cealaltă a cărării, făcându-le semn tovarășilor săi că puteau porni din nou. De data aceasta, Blană Roșcată era cea care încheia șirul de pisici, urmărind cu mare atenție ca nu cumva să se mai întoarcă acasă și alți vânători din trib. Când au ajuns la râu, luna tocmai se ridica deasupra celor mai „înalte" creste, strălucind cu o sclipire albă, difuză, în spatele norilor ce o acopereau. Atenți să nu se întâlnească din nou cu pisici din trib, au urmat cursul râului până ce au auzit în depărtare vuietul cascadei.

— Liniște, a șoptit Gheară de Mărăcine. Ne apropiem.

Au mers în tăcere până când au ajuns în vârful cascadei. Coadă de Pană s-a așezat pe vine la margine, privind cum apa întunecată cădea de pe buza pietrei. Apoi un fulger de lumină orbitoare a despicat cerul deasupra lor, iar vuietul apei a fost acoperit preț de o clipă de tunetul din spatele norilor.

— Vine furtuna, i-a șoptit la ureche Labă de Cioară.

O picătură mare de ploaie a aterizat pe capul lui Coadă de Pană, iar pisica s-a scuturat zdravăn. Zgomotul și confuzia stârnite de o furtună mare ar fi putut constitui un avantaj pentru ei, dar se întreba în același timp dacă o furtună nu ar fi făcut cumva ca mai multe pisici să se refugieze în peșteră. Blană de Furtună era deja bine păzit – nu aveau cum să spere că se puteau lupta cu tot tribul.

— Haideți, a mieunat nerăbdătoare Labă de Veveriță.

Cerul a fost luminat de fulger și huruitul unui alt trăsnet a răsunat deasupra lor, în timp ce pisicile se uitau în jos. Coadă de Pană a distins spuma albă a apei ce se revărsa în vâltoare. Apoi i s-a părut că vede o mișcare la capătul cărării.

— Ce e aia?

O văzuse și Labă de Cioară.

Ca și cum i-ar fi răspuns, încă o gheară de fulger a lovit cerul. Coadă de Pană a auzit exclamația înspăimântată a lui Blană Roșcată. Pentru o clipă, ce a părut să dureze la nesfârșit, sclipirea albă scăldase în lumină silueta unei uriașe pisici roșcate ce înainta pe cărare. S-a oprit când cerul a fost zguduit de trăsnet, iar apoi și-a continuat drumul, dispărând în spatele cascadei.

Colț Ascuțit!

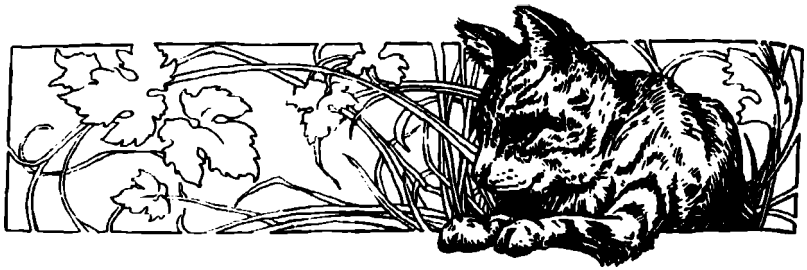

CAPITOLUL 15

Din peșteră au izbucnit urlete înspăimântate, acoperind răpăitul ploii și chiar vuietul cascadei. Coadă de Pană a sărit în picioare; fiecare fir de păr zbârlit din blana ei îi spunea să fugă cât mai departe de peștera aceea. Doar gândul că Blană de Furtună era în pericol o făcea să rămână pe loc.

— Haideți! a rostit Gheară de Mărăcine cu o voce încordată.

Celelalte pisici l-au privit uluite.

— Acolo? i-a răspuns Labă de Cioară. Nu fi minte de șoarece!

— Gândește-te! i-a răspuns războinicul pornind deja spre intrarea în peșteră; s-a oprit și s-a întors spre ucenic. Câtă vreme este Colț Ascuțit în peșteră, nicio pisică n-o să ne observe. Asta poate fi singura noastră șansă de a-l scoate pe Blană de Furtună de acolo.

Fără să mai aștepte să vadă dacă ceilalți îl urmau, a început să sară pietrele ce coborau spre cărare.

— Eu tot zic că e nebun! a bombănit Labă de Cioară, urmându-l însă.

Coadă de Pană a pornit după ei grăbită, labele alunecându-i pe pietrele umede și ghearele scrâșnind dureros, în timp ce pisica încerca să-și mențină echilibrul. A alergat de-a lungul fâșiei de piatră din spatele cascadei fără să mai aibă timp să-și facă griji c-ar fi putut să cadă în vâltoarea de jos. Tipetele dinăuntru erau tot mai puternice. Coadă de Pană s-a cutremurat de groază, imaginându-și ce aveau să găsească în peșteră; era posibil ca oribilul Colț Ascuțit să-și fi înfipt chiar în clipa aceea dinții în grumazul lui Blană de Furtună, sfârtecându-l și transformându-l în vânat.

A pătruns în peșteră și s-a oprit brusc, chiar în spatele lui Gheară de Mărăcine. La început nu și-a dat seama exact ce vedea. Luna fiind acoperită de nori, în peșteră era aproape complet întuneric; silueta uriașă a lui Colț Ascuțit părea să fie pretutindeni în același timp, labele lui gigantice lovind podeaua în timp ce sălta din perete în perete, cu coapsele pătate de sânge și saliva scurgându-i-se printre fălci. Era mult mai îngrozitor decât orice își imaginase ea – era imposibil ca Blană de Furtună să fi putut înfrunta vreodată acest monstru și să supraviețuiască.

Pisicile din trib erau împrăștiate prin peșteră, încercând orbește să iasă din cuiburi. Coadă de Pană a zărit-o pe Pârâu grăbind un pui spre tunelul ce ducea în cuibul puilor, în timp ce între fălci ținea cu grijă un alt pui. În apropierea intrării în celălalt tunel, un paznic-de-peșteră se înfipsese cu disperare în gâtul uriaș al pisicii-leu, fiind însă smuls și aruncat de perete cu un bufnet înfiorător. Paznicul a alunecat pe podea și a rămas nemișcat, un firicel de sânge scurgându-i-se din bot. În vreme ce Coadă de Pană privea îngrozită, două sau trei pisici au trecut în fugă pe lângă ea, urlând

înspăimântate și lovindu-se de pisicile din clanuri fără să-și dea seama cine erau.

— Pe aici! a poruncit Gheară de Mărăcine.

S-a uitat pe rând la fiecare dintre pisicile din clanuri, zăbovind cel mai mult cu privirea asupra lui Labă de Veveriță. Apoi le-a reamintit:

— Trebuie să facem asta pentru Blană de Furtună.

Colț Ascuțit era acum în partea opusă a peșterii, încercând să prindă o pisică din trib care ședea pe vine pe o ieșitură din stâncă aflată deasupra lui. Luând-o pe lângă peretele peșterii, prin colțurile cele mai întunecate, Gheară de Mărăcine a pornit spre tunelul ce ducea la Peștera Pietrelor Ascuțite. Coadă de Pană și ceilalți l-au urmat. În întuneric s-au împiedicat de pisici din trib – unele rănite, altele înlemnite de frică –, însă groaza și mirosul de sânge ce umpleau peștera erau atât de puternice, încât nu i-a recunoscut nimeni.

Doi paznici-de-peșteră încă mai stăteau pe poziții la intrarea în tunel, cu blana zbârlită și cu ochii măriți de teamă. Coadă de Pană îi respecta pentru curajul lor, pentru curajul de a rămâne acolo când tovarășii lor de trib fugeau încotro vedeau cu ochii pentru a scăpa cu viață.

— Acum!

Gheară de Mărăcine și Labă de Cioară s-au aruncat pe paznicii-de-peșteră, cu ghearele scoase și cu colții dezveliți. Labă de Veveriță era imediat în spatele lor. Coadă de Pană a auzit o exclamație de surprindere de la unul dintre paznici și a recunoscut vocea lui Pisc. A văzut că Gheară de Mărăcine îl prăvălește la pământ și-și înfige dinții în ceafa lui, în timp ce Labă de Cioară îl zgâria pe celălalt neîncetat peste urechi,

împingându-l la o parte din fața intrării în tunel. Labă de Veveriță și-a înfipt dinții în coada lui Pisc și a rămas așa.

Acum, că intrarea era liberă, Coadă de Pană și Blană Roșcată s-au repezit în tunel. Înainte de a fi ajuns în Peștera Pietrelor Ascuțite, s-au întâlnit cu alte două pisici, de-abia văzându-le prin întuneric. Ușurată și bucuroasă, Coadă de Pană a recunoscut mirosul lui Blană de Furtună. Pisica de lângă el era Profetul; ochii îi străluceau ca doi aștri în timp ce a trecut furtunos pe lângă ea, aruncându-se în peștera principală.

— Grăbește-te! i-a strigat liderul tribului lui Blană de Furtună. Acum a sosit momentul tău. Oh, Trib al Vânătorii Fără de Sfârșit, ajută-ne!

— Coadă de Pană! a exclamat Blană de Furtună. Ce se întâmplă?

Pentru o clipă, Coadă de Pană s-a mulțumit să tragă în piept mirosul fratelui ei și să-și mângâie coada de a lui. Se temuse că aveau să găsească Peștera Pietrelor Ascuțite goală, că Blană de Furtună fusese deja aruncat în lupta împotriva pisicii-leu și că trupul lui se număra printre cele care sângerau prin colțurile peșterii.

— N-avem timp de așa ceva! s-a răstit la ei Blană Roșcată. Mergeți spre ieșire. Și nu vă opriți orice s-ar întâmpla.

A zbughit-o înapoi prin tunel, iar Coadă de Pană și Blană de Furtună au urmat-o. Când au ajuns în peștera principală, un urlet înfiorător a spintecat întunericul, mai puternic decât tunetul. În momentul acela, un fulger a luminat peștera, iar pisicile l-au văzut pe Colț Ascuțit îndreptându-se spre ieșire. Avea între fălci o pisică din trib; zguduită de

groază, Coadă de Pană a recunoscut-o pe Stea, mama-de-pui care le vorbise cu blândețe când sosiseră în trib. Țipa deznădăjduit, fără cuvinte, încercând să se agațe cu ghearele de piatră, în timp ce se zbătea neputincioasă să se elibereze din strânsoare. Apoi s-a făcut iarăși întuneric; Coadă de Pană a văzut silueta estompată a pisicii-leu pe fundalul perdelei de apă. S-a întors și a dispărut dincolo de cascadă.

Pentru o clipă, în peșteră a domnit o tăcere încremenită și, la scurt timp, din toate părțile au izbucnit urlete de durere. Coadă de Pană a simțit că o împunge zdravăn cineva și când s-a întors l-a văzut pe Gheară de Mărăcine.

— Ieșiți – acum! s-a răstit el.

Motanul a pornit în fugă spre ieșire, urmat îndeaproape de Labă de Veveriță și de Blană Roșcată. Labă de Cioară a împins-o zdravăn pe Coadă de Pană, însă aceasta s-a mișcat abia când a văzut că și Blană de Furtună venea cu ei. N-a încercat nimeni să-i oprească; toate pisicile din trib erau încă înmărmurite de groază, cu burțile lipite de podea sau uitându-se în urma lui Colț Ascuțit, cu blana zburlită și cu ochii sticloși de frică.

Ajuns la intrare, Gheară de Mărăcine s-a oprit și a adulmecat aerul, iar apoi i-a condus de-a lungul cărării. Coadă de Pană a simțit mirosul lui Colț Ascuțit, amestecat cu mirosul de frică al lui Stea și cu duhoarea sângelui, însă toate începeau să se estompeze. Prădătorul plecase, ducându-și în bot prada și lăsând în urmă multe alte pisici ucise sau rănite.

Perdeaua de ploaie cobora din cer neîncetat, împinsă într-o parte și în alta de rafalele de vânt, iar tunetul a bubuit din nou deasupra lor. Coadă de Pană s-a udat până la piele în câteva clipe, blana lipindu-i-se cu totul de corp, însă ea

de-abia dacă a observat. L-a urmat pe Gheară de Mărăcine în susul povârnișului, întorcându-se pe unde veniseră. În spatele lor, vaietele sfâșietoare ale tribului se auzeau tot mai încet, înecate în răpăitul ploii și în vuietul neîncetat, neschimbat, al cascadei.

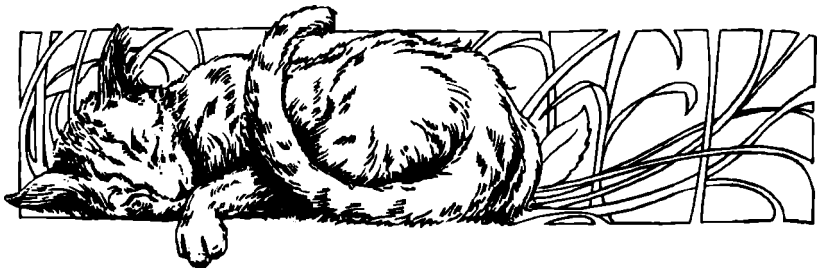

CAPITOLUL 16

Un strop rece de ploaie a căzut pe blana lui Labă de Frunză, iar ea s-a scuturat nervoasă. Deasupra ei, un vânt neobosit agita crengile copacilor, făcând să plutească prin luminiș frunzele uscate, ruginii și gălbui. Nu mai era nici măcar o lună până la sosirea iernii, dar asta părea acum cea mai neînsemnată dintre numeroasele probleme cu care se confrunta clanul.

— Iepurele mirosea îngrozitor, i-a dat Blană Fumurie raportul lui Stea de Foc. Față de Copac ne-a zis că pisicile care au mâncat iepuri din aceștia au murit. Eu îl cred. Iepurele pe care l-am văzut nu era infectat cu vreun soi de boală pe care să-l fi întâlnit până acum. Trebuie să fie ceva provocat de Două-Picioare.

Așezată pe vine, lângă mormanul de vânat din tabăra Clanului Tunetului, Labă de Frunză asculta neliniștită cum mentora ei îi povestea lui Stea de Foc ce descoperiseră pe drumul spre Pietrele Înalte. Tinerei pisici i s-a strâns inima de milă pentru tatăl ei când a văzut șocul din privirea lui Stea de Foc.

— Asta înseamnă că nu putem mânca nici iepuri, a mieunat el. Mare Clan al Stelelor, ce mai urmează? Vom muri de foame!

— Pe teritoriul nostru nu a murit încă nicio pisică, i-a răspuns Furtună de Nisip, care stătea lângă el, cu coada așezată frumos deasupra labelor. Poate că doar cei din Clanul Vântului au probleme atât de mari.

— Dar se întâmplă adeseori ca iepurii să treacă granițele clanurilor, i-a răspuns Blană Fumurie. E posibil să putem mânca iepuri din capătul celălalt al teritoriului nostru, din apropiere de Copacii Tăiați, dar nu cred că ar trebui să riscăm nici măcar acolo.

— Ai dreptate, i-a răspuns Stea de Foc. Am să anunț și restul clanului. De acum nu mai mâncăm iepuri.

— Ei bine, ceva tot trebuie să mâncăm, a rostit Furtună de Nisip pe un ton vioi. Am să-mi adun patrula de vânătoare și încercăm să găsim de-ale gurii.

A făcut câțiva pași, dispărând printre ramurile de la intrarea în vizuina războinicilor.

— Între timp, a mieunat Blană Fumurie, ar trebui să aruncăm toți iepurii din proviziile de vânat.

Labă de Frunză a cercetat cu atenție mormanul minuscul de vânat. A găsit un singur iepure; era grăsun și ispititor, iar tinerei pisici i-a lăsat gura apă. Nu mai mâncase ceva atât de suculent de zile întregi. Apoi i s-a strâns stomacul, la gândul otrăvii pe care Două-Picioare o puseseră în el. A încercat să-și dea seama dacă iepurele acela purta mirosul puternic pe care îl simțise la iepurele din Clanul Vântului, însă mirosul acestuia se amestecase atât de tare cu al celorlalte bucăți de vânat din morman, încât nu-și mai dădea seama cu certitudine.

— Scoate-l din tabără și îngroapă-l, i-a poruncit Stea de Foc.

— Stai, nu-l apuca cu botul, a adăugat și Blană Fumurie. Împinge-l cu labele și pe urmă curăță-te cu niște mușchi.

Labă de Frunză tocmai scosese iepurele din morman când Coadă Tărcată, cea mai bătrână pisică din clan, a trecut pe acolo, aruncând o privire admirativă spre pradă.

— Sper că pe ăsta îl pregătești pentru bătrâni, a rostit ea cu o voce răgușită. Mi-e stomacul gol și uscat ca o frunză bătută de vânt.

— Nu, i-a răspuns Blană Fumurie, explicându-i ce văzuseră pe teritoriul Clanului Vântului.

— Ce?! N-am auzit în viața mea așa prostie! a pufnit Coadă Tărcată. Clanul Vântului are ceva probleme, deci Clanul Tunetului nu mai poate mânca iepuri? Poate că Față de Copac a mințit special ca noi să mâncăm mai puțin și să fim mai slăbiți. Ăștia au fost dintotdeauna un clan necinstit și orgolios. La asta v-ați gândit?

Labă de Frunză s-a uitat la mentora ei. Era clar că nu avea sens să încerce să o convingă pe Coadă Tărcată. Bătrâna pisică voia iepurele.

— Am luat deja decizia, a rostit Stea de Foc cu autoritatea sa de lider de clan. Nu mai mâncăm iepuri. Labă de Frunză o să-l scoată din tabără și o să-l îngroape.

— Ba n-o să facă una ca asta!

Indignată, Coadă Tărcată a sărit pe iepure și a început să muște cu lăcomie și să înghită în grabă bucăți mari de carne.

— Nu! a țipat Blană Fumurie. Oprește-te!

Stea de Foc a țâșnit în față, băgându-se între bătrână și prada ei. A împins-o cu blândețe la o parte.

— Coadă Tărcată, îți interzic să mănânci iepurele ăsta. Este spre binele tău.

Bătrâna îl privea cu dușmănie, cu ochii scăpărători. Văzându-i trupul firav, blana tărcată lipsită de strălucire și jerpelită, Labă de Frunză îi înțelegea disperarea. Bătrâna era de obicei una dintre cele mai blânde bătrâne ale clanului, însă foamea o făcea să se poarte în felul acesta.

— Și susții că ești lider? a scuipat ea spre Stea de Foc. Tot clanul o să moară de foame și o să fie din vina ta.

— Stea de Foc procedează corect, a insistat Blană Fumurie. Nu are rost să hrănească tot clanul cu o pradă ce ne-ar ucide mai repede decât foametea.

Coadă Tărcată s-a răsucit spre ea cu botul schimonosit de un mârâit. Apoi s-a întors cu spatele și a pornit furioasă spre vizuina bătrânilor.

Labă de Frunză a privit-o cum se îndepărta.

— Te rog, Clan al Stelelor, fă ca iepurele ăsta să nu fi fost bolnav, a murmurat ea, în timp ce împingea cu laba rămășițele animalului.

O frunză maronie și ofilită a plutit ușor în fața lui Labă de Frunză, care urca râpa alături de Blană Fumurie. Era în ziua de după întoarcerea de la Pietrele Înalte și după discuția purtată cu Coadă Tărcată în legătură cu iepurele. Blană Fumurie își făcea provizii din ierburile de care clanul avea nevoie pentru a trece cu bine de anotimpul rece. Slăbite de foame, pisicile din clan aveau să fie mai vulnerabile decât de obicei în fața tusei verzi și a ucigătoarei tuse negre.

— N-are niciun rost să ne apropiem de locurile pe unde au fost monștrii Două-Picioare, a mieunat pisica-vraci. Nu crește nimic pe unde au trecut ei. O să mergem spre Pietrele Însorite și vedem ce găsim acolo.

Frunzele uscate acopereau pământul ca un covoraș, răvășite din când în când de o adiere mai puternică. Când era pui, lui Labă de Frunză îi plăcea la nebunie să dea năvală în ele, făcându-le să se ridice sus de tot, în aer, ca apoi să le poată vâna. Acum de-abia avea energia de a pune o labă în fața celeilalte.

În curând au văzut Pietrele Însorite – coline cenușii și netede, ce se iteau din iarbă asemenea spinărilor unor animale adormite. Blană Fumurie a găsit aproape imediat un smoc bogat de răcovină și a început să muște cu grijă tulpinile. Labă de Frunză s-a uitat în jur, încercând și ea să găsească ceva, privind cu jind spre malul râului, unde plantele creșteau din belșug, hrănite de apă. Însă acela era teritoriul Clanului Râului, iar după ce fusese pedepsită pentru lecția de pescuit pe care o primise de la Aripă de Molie, ucenica știa că nu e cazul să încalce granița.

A auzit o râcâială undeva în apropiere și când s-a întors a văzut un șoarece de câmp trecând pe piatra de lângă ea. Șoarecele a simțit-o și s-a repezit spre o despicătură din piatră, însă n-a apucat să intre, că Labă de Frunză a sărit pe el și l-a mușcat zdravăn de gât.

Stomacul o îmboldea să hăpăiască imediat prada, însă ucenica a luat șoarecele în bot și a pornit în căutarea lui Blană Fumurie. Mentora era tot unde o lăsase: aranja tulpinile de răcovină, gata să le transporte în tabără.

— Poftim, a mieunat Labă de Frunză, lăsând șoarecele în fața ei.

Pisica-vraci a ridicat privirea spre ea, clipind recunoscătoare.

— Nu, Labă de Frunză. Tu l-ai prins, tu trebuie să-l mănânci.

Labă de Frunză a ridicat din umeri încercând să pară cât mai nepăsătoare:

— Îmi prind eu altul!

Știa că lui Blană Fumurie, cu piciorul ei beteag, i-ar fi fost mai greu decât oricărei pisici să găsească pradă.

— Haide, a adăugat ea, văzând că Blană Fumurie tot nu mânca. Ce se va alege de Clanul Tunetului dacă i se îmbolnăvește pisica-vraci?

Blană Fumurie a tors puternic și și-a lipit botul de nasul ucenicei.

— Bine. Mulțumesc, Labă de Frunză.

S-a așezat pe vine în fața șoarecelui și l-a înfulecat cu înghițituri rapide. Labă de Frunză tocmai se pregătea să pornească în căutarea altor ierburi când a auzit un strigăt:

— Blană Fumurie! Blană Fumurie!

Pisica-vraci a sărit în picioare cu urechile ciulite.

— Aici sunt!

Ucenicul lui Blană de Șoarece, Labă de Păianjen, a dat năvală printre copaci, de-abia mai zărindu-i-se labele lungi cenușii-negre ce înaintau cu repeziciune prin iarbă. S-a oprit brusc lângă Blană Fumurie.

— Trebuie să vii, a gâfâit el. E ceva cu Coadă Tărcată!

— Ce-a pățit? a întrebat Blană Fumurie, în timp ce inima ucenicei ei începea să bată năvalnic.

— Se plânge că îi e rău, a răspuns Labă de Păianjen. Zice că o doare burta.

— Iepurele ăla! a exclamat Blană Fumurie. Eram sigură. Bine, i-a răspuns ea ucenicului. Vin imediat. Tu ia-o în față și spune-le că sunt pe drum.

Labă de Păianjen a luat-o iar la goană, iar pisica-vraci s-a întors spre Labă de Frunză:

— Tu poți să rămâi aici; nu e nevoie să ne întoarcem amândouă. Mai strânge niște ierburi și adu și răcovina aia cu tine.

A început să șchiopăteze cât de repede putea înspre copaci. Labă de Frunză a așteptat până ce mentora ei a dispărut printre crengi și apoi s-a pus din nou pe căutat ierburi. Ce spusese Față de Copac despre tratamentul pentru pisicile care mâncaseră iepuri otrăviți? Că le dăduse coada-șoricelului, dar că aproape toate muriseră. Doar cele mai puternice supraviețuiseră – însă Coadă Tărcată era bătrână și mult prea slăbită după atâta înfometare.

Ah, Clanul Stelelor să ne ajute! s-a rugat Labă de Frunză. *Arătați-ne ce e de făcut, până nu ne distrug cu totul Două-Picioare.*

Tocmai începuse iarăși să caute ierburi, când a auzit un strigăt sfâșietor din direcția râului. S-a întrebat pentru o clipă dacă era o idee bună să treacă granița. N-a mai stat pe gânduri atunci când țipătul acela a răsunat din nou: o pisică era în pericol. Hotărâtă, Labă de Frunză a coborât în goană povârnișul.

Râul curgea în matca sa, umflat de ploile de toamnă. Câteva crengi și resturi erau purtate de curent, învârtindu-se și tresăltând deasupra valurilor înspumate. Labă de Frunză a privit de-a lungul cursului râului, întrebându-se de unde venise țipătul. Apoi a zărit o creangă ce plutea pe apă, foarte aproape de malul ce aparținea Clanului Râului – pe jumătate

ascuns printre cele câteva frunze încă agățate de ramură, se vedea capul micuț al unei pisici negre. Chiar sub privirile ucenicei, mica pisică și-a deschis larg fălcile, scoțând încă un țipăt înspăimântat și ținându-se strâns de creangă.

Labă de Frunză s-a încordat, gata să se arunce în râu, cu toate că își dădea seama că n-ar fi ajutat la nimic. Curentul era prea puternic și prea rapid, iar pisica ce se îneca era prea departe.

Chiar înainte de a sări, a văzut că o altă pisică își croiește drum prin stufărișul de pe malul celălalt și se aruncă în râu, înotând cu mișcări largi ale labelor puternice, direct spre ramura purtată de apă. Labă de Frunză a recunoscut imediat blana gri-albăstruie: era Picior de Ceață, secundul Clanului Râului.

Ucenica a rămas pe mal, frământând tulburată pământul cu ghearele, privind cum Picior de Ceață ajunge lângă creangă și începe s-o împingă de-a curmezișul albiei, spre malul Clanului Râului. Însă înainte de a ajunge la mal, valurile au întors ramura pe partea cealaltă, trăgând-o pe Picior de Ceață odată cu ea, iar pisica a dispărut în apa întunecată. Labă de Frunză a scos un strigăt înspăimântat. Apoi s-a văzut o învolburare și pisica a apărut la suprafață, de data asta mai aproape de mal, unde labele ei au putut să se prindă în siguranță de prundiș. Labă de Frunză a răsuflat ușurată când a văzut-o trăgând afară din apă și cealaltă pisică și așezându-se pe vine lângă ea. Micul trup negru zăcea cu totul nemișcat, iar blana îi șiroia de apă.

— Vrei să vă ajut? a strigat Labă de Frunză, întrebându-se dacă secundul clanului vecin avea să-și amintească faptul că ea era ucenica pisicii-vraci.

Picior de Ceață a ridicat privirea.

— Da! Vino încoace!

Labă de Frunză a luat-o la goană de-a lungul malului până ce a ajuns la pietrele de trecere. Râul crescuse, așa că apa clipocea peste pietre, dar tânăra pisică s-a aruncat pe prima dintre ele fără nicio ezitare. Câteva clipe puteau să marcheze diferența dintre viață și moarte pentru pisicuța neagră.

Tocmai sărea spre cea de-a treia piatră când brusc a alunecat și a început să dea disperată din labe. Apa râului s-a învolburat în jurul ei și preț de o clipă ucenica a crezut că va fi luată pe sus, având să se înece în apa aceea neagră fără fund. În toiul groazei ce o cuprinsese, a simțit o atingere caldă pe șold, fiind parcă împinsă înapoi spre piatră. O adiere dulce plutea în jurul ei, un miros straniu de familiar.

— Frunză Ruginie? a șoptit Labă de Frunză.

Nu vedea nimic, dar simțea prezența liniștitoare peste tot în jurul ei, așa cum o simțise și în visul de la Piatra Lunii. Ca și cum i-ar fi crescut aripi, a sărit repede peste celelalte pietre și s-a repezit de-a lungul malului spre Picior de Ceață și spre pisica salvată de aceasta.

Înainte ca Labă de Frunză să ajungă la ele, Șoim de Zăpadă și Aripă de Molie au apărut dintre tulpinile de papură, oprindu-se lângă pisica neagră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Șoim de Zăpadă.

— Labă de Stuf a căzut în râu. Avem nevoie de Blană de Nămol, i-a răspuns Picior de Ceață. Poți să-l chemi aici? Repede!

— A plecat să adune ierburi, i-a spus Aripă de Molie. Mă duc să-l caut.

A zbughit-o pe cărarea ce ducea în amonte, însă fratele ei a chemat-o înapoi.

— Ar dura prea mult, a rostit el cu o voce răgușită și a făcut semn din urechi spre pisica neagră. Ocupă-te tu de el, știi ce e de făcut.

În clipa aceea, a văzut-o pe Labă de Frunză apropiindu-se de ei. A ridicat privirea și a fixat-o cu straniii lui ochi albaștri ca de gheață. Pe Labă de Frunză a străbătut-o un fior rece.

— Asta ce caută aici?

— Eu am chemat-o, i-a explicat Picior de Ceață. Labă de Stuf are nevoie de cât mai mult ajutor.

Șoim de Zăpadă a pufnit dezgustat. Labă de Frunză l-a ignorat și s-a așezat pe vine lângă pisica neagră. Era un motan tare micuț – de-abia fusese numit ucenic, probabil – și stătea nemișcat, printre fălcile-i întredeschise scurgându-se un firicel de apă. Avea o rană pe umăr și blana udă îi era îmbibată cu sânge.

— Probabil a căzut, a mieunat Picior de Ceață îngrijorată. Ucenicii se joacă întotdeauna prea aproape de râu. Am impresia că l-a lovit creanga.

Labă de Frunză s-a aplecat spre trupul lui Labă de Stuf. A oftat ușurată când a simțit că pieptul său micuț se ridică și coboară încet. Respira – însă răsuflarea îi era scurtă și rapidă, părând să devină tot mai slabă. Labă de Frunză a privit spre Aripă de Molie, așteptând ca ea să înceapă să trateze pisica rănită.

Uriașii ochi de ambră ai lui Aripă de Molie erau ațintiți asupra trupului nemișcat al ucenicului.

— Ei?! a mieunat Șoim de Zăpadă nerăbdător. Pune-te pe treabă!

Aripă de Molie a ridicat privirea, iar Labă de Frunză i-a citit imediat panica din ochi.

— Nu... nu sunt sigură. N-am la mine ierburile care-mi trebuie, ar trebui să mă întorc în tabără...

— Labă de Stuf n-are timp de așa ceva! s-a răstit Picior de Ceață.

Labă de Frunză înțelegea foarte bine panica din sufletul prietenei sale. Erau doar ucenice; încă nu erau pregătite să țină în labele lor viețile altor pisici. Unde era Blană de Nămol?

Apoi o voce blândă s-a strecurat în gândurile ei: *Labă de Frunză, poți să-l ajuți. Adu-ți aminte ce te-a învățat Blană Fumurie. Pânze de păianjen pentru sângerare...*

— Da... da, acum îmi aduc aminte, a mieunat Labă de Frunză cu voce tare.

Șoim de Zăpadă a privit-o cu ochii mijiți.

— Știi ce trebuie făcut?

Labă de Frunză a încuviințat din cap.

— Bun. Fă-o. Tu dă-te la o parte! a mai adăugat el, împingând-o pe sora sa pentru ca Labă de Frunză să se poată apropia mai mult de ucenicul rănit.

Aripă de Molie a scos un vag mieunat în semn de protest. Când a privit-o, Labă de Frunză a văzut că ochii ei de chihlimbar erau încă măriți de spaimă, iar urechile, lipite.

— Du-te și adu-mi niște pânze de păianjen, i-a spus Labă de Frunză. Repede!

Ucenica din Clanul Râului i-a aruncat o privire înspăimântată, iar apoi s-a întors rapid și a luat-o la fugă pe povârniș, spre tufișurile din vârful acestuia.

Acum scoate apa din el, i-a șoptit Frunză Ruginie. Labă de Frunză s-a aplecat și și-a băgat umărul sub umărul

ucenicului, ridicându-l astfel până când din bot i-a ieșit un șuvoi de apă.

Bun. Acum respiră bine, așa că poți să te ocupi de blana lui udă.

Ucenicul a început să tușească slăbit și a scos un țipăt subțire de durere.

— Stai nemișcat, i-a spus Picior de Ceață, lingându-l ușor pe bot pentru a-l liniști. O să te faci bine.

— Așa, a mieunat Labă de Frunză grăbită către secundul Clanului Râului. Spală-l în continuare, linge-i blănița în direcția opusă firului de păr, ca să-l usuci și să-l încălzești.

Picior de Ceață s-a așezat imediat lângă tânărul ucenic și a început să-l lingă viguros; după o scurtă ezitare, Șoim de Zăpadă a început să facă același lucru pe partea cealaltă. La rândul ei, Labă de Frunză a început să-i spele rana de la umăr, curățând-o de bucățele de scoarță și de frunze. Știa că trebuia să o curețe perfect, ca să nu se infecteze.

— Uite, a rostit Aripă de Molie gâfâind, apărând lângă Labă de Frunză cu un ghemotoc de pânze de păianjen. Sunt destule?

— E foarte bine, Aripă de Molie. Pune-le aici, pe rană.

Aproape că se simțea ca mentora lui Aripă de Molie, verificând cum așeza pisica din Clanul Râului pânzele de păianjen, având grijă să acopere toată rana și apăsându-le cu atenție.

— E foarte bine, a repetat ea. Labă de Stuf, te mai doare pe undeva?

Ucenicul a tușit din nou și a început să-și revină mulțumită masajului energic făcut de Picior de Ceață și de Șoim de Zăpadă.

— Nu, a răspuns el răgușit. Doar umărul.

Labă de Frunză l-a examinat oricum, peste tot, însă n-a mai găsit alte răni.

— Ai avut mare noroc, a mieunat ea.

— A avut mare noroc c-ai fost tu aici, a mârâit Șoim de Zăpadă, aruncând o privire dușmănoasă către sora lui. Aripă de Molie, ce-a fost cu tine? Parcă ar trebui să fii pisică-vraci!

Pisica s-a dat la o parte și a plecat capul, neputând să înfrunte privirea fratelui ei.

— Labă de Stuf, poți să te ții pe picioare? l-a întrebat Labă de Frunză, evitând cu diplomație să reacționeze față de situația stânjenitoare pentru prietena ei.

Ucenicul s-a ridicat ezitant, fără să dea vreun răspuns. Picior de Ceață l-a susținut dintr-o parte, lăsându-l să se sprijine de ea cu umărul sănătos.

— Crezi că poți să mergi până în tabără? l-a întrebat Șoim de Zăpadă.

Labă de Stuf a încuviințat din cap.

— Mulțumesc...

Vocea i s-a stins când a privit-o mai bine pe Labă de Frunză și a făcut ochii mari.

— Miroși a Clanul Tunetului!

— Așa-i. Mă cheamă Labă de Frunză. Sunt ucenica lui Blană Fumurie. Duceți-l imediat acasă, a adăugat ea către Picior de Ceață. Dacă s-a întors Blană de Nămol, ar fi bine să se uite un pic la el. Dacă nu, îi puteți da câteva frunze de cimbru pentru starea de șoc.

— Și semințe de mac pentru durere, a adăugat Aripă de Molie, încercând să pară încrezătoare.

— Ăăă... nu, nu i-aș da mac, a ezitat Labă de Frunză, regretând că trebuia să-și contrazică prietena. Deocamdată,

e mai bine să încerce să adoarmă. Oricum o să fie epuizat din cauza șocului.

Aripă de Molie a lăsat iarăși ochii în jos, sub privirea disprețuitoare a fratelui ei. Șoim de Zăpadă s-a întors cu spatele și a pornit primul în amonte, spre tabăra Clanului Râului. L-a urmat Picior de Ceață, sprijinindu-l pe micul ucenic rănit. Labă de Stuf era încă destul de slăbit, dar a continuat să meargă până ce papura a ascuns cele trei pisici de ochii lui Labă de Frunză.

În timp ce acestea se îndepărtau, Labă de Frunză nu a putut să nu le invidieze blana lucioasă și mușchii puternici. Până și Labă de Stuf, a cărui blană se usca repede în bătaia vântului rece, arăta sănătos și bine hrănit. Clanul Râului era singurul care încă avea multă pradă, singurul care nu fusese afectat de faptul că Două-Picioare distrugeau pădurea.

Încercând să lase la o parte aceste resentimente, Labă de Frunză a privit spre Aripă de Molie, care nu se mișcase.

— Să nu te simți prost, a mieunat ea. S-a terminat totul cu bine, nimeni n-a pățit nimic. Labă de Stuf se va reface complet.

— Nu s-a terminat cu bine! s-a întors ucenica fulgerător spre ea, ridicând tonul. Am pierdut-o... Prima mea șansă de a demonstra că merit să devin pisică-vraci și am dat-o în bară.

— Toată lumea face greșeli, a încercat Labă de Frunză să o consoleze.

— Tu n-ai făcut nicio greșeală.

Dar pe mine m-a ajutat cineva, s-a gândit Labă de Frunză, dorindu-și din tot sufletul să-i povestească prietenei ei despre Frunză Ruginie. Știa însă că nu putea împărtăși un

asemenea secret cu o pisică din alt clan. A rostit în gând o rugăciune de mulțumire către prietena tatălui ei.

— Aș fi putut să-l ajut eu pe Labă de Stuf, a continuat cu amărăciune Aripă de Molie. Știu și eu toate chestiile pe care le-ai făcut tu. Doar v-am dat ție și prietenei tale frunze de cimbru când vă urmărea patrula Clanului Vântului. Dar acum... Cumva, nu mai eram în stare să gândesc. Am intrat în panică și nu mai reușeam să-mi aduc aminte nimic.

— O să-ți amintești data viitoare.

— Dacă va exista o dată viitoare, i-a răspuns ucenica, frământând mânioasă pământul cu ghearele ascuțite. Șoim de Zăpadă o să le povestească tuturor cât de inutilă am fost și Blană de Nămol o să-și dorească să nu mă fi ales pe mine ca ucenică. Și acum clanul chiar nu o să mă mai respecte niciodată.

— Ba sigur că au să te respecte, a rostit Labă de Frunză mergând lângă Aripă de Molie și lipindu-și nasul de frumoasa ei blană aurie. Întâmplarea asta o să fie uitată în curând, ai să vezi.

O uimea faptul că pisica era atât de sigură că fratele ei avea să răspândească în tabără vestea despre eșecul suferit. S-ar fi așteptat ca Șoim de Zăpadă să-i fie mai loial surorii lui.

— Știu la ce te gândești, a mieunat Aripă de Molie cu ciudă, făcând-o pe Labă de Frunză să tresară. Șoim de Zăpadă îi este loial clanului, nu mie sau vreunei alte pisici. Nimic nu e mai important pentru el decât să ajungă un mare războinic.

Ca Stea de Tigru, s-a gândit Labă de Frunză aproape cutremurându-se.

— Tu ești așa norocoasă, Labă de Frunză, a continuat pisica, în glasul ei răsunând acum disperarea. Tu te-ai născut în sânul clanului, iar tatăl tău e chiar lider de clan. Mama mea a fost vagaboandă și nimeni nu va uita asta.

S-a întors cu spatele, plecând capul și târându-și coada pe jos. A început să urce pe malul râului, încet, ca și cum fiecare pas ar fi constituit un efort pentru ea.

— Ne vedem curând! a strigat Labă de Frunză după ea, însă prietena ei nu i-a răspuns.

Nu mai avea ce să facă. Tristă, ucenica s-a întors la pietrele de trecere și a traversat pe partea cealaltă cu mai multă grijă decât atunci când dăduse fuga, disperată să-l salveze pe Labă de Stuf.

Când a ajuns la granița Clanului Tunetului, se simțea deja un pic mai bine. În iarna ce urma, lui Aripă de Molie aveau să i se ofere o mulțime de șanse pentru a-și demonstra priceperea de pisică-vraci, iar clanul ei avea să uite de eșecul din ziua aceea. În plus, Labă de Frunză nu putea să nu fie mulțumită de propriul succes. Salvase viața unei pisici – pentru prima oară și, spera ea, nu pentru ultima.

— Mulțumesc, Frunză Ruginie, a murmurat ea cu voce tare, simțind parcă în adierea vântului mirosul dulce al pisicii-vraci.

Un pic mai optimistă, a luat răcovina lui Blană Fumurie și s-a grăbit spre tabără. Când a ajuns în vârful râpei s-a oprit. Tot optimismul ei a dispărut într-o clipă și o gheară ca de gheață i-a prins inima în strânsoare când a auzit urletele și strigătele de durere ce răsunau din luminiș. În timp ce privea spre tabără, Blană de Șoarece și Mustață de Ploaie au ieșit valvârtej din tunelul de orz sălbatic și au

urcat în goană râpa, trecând în fugă pe lângă Labă de Frunză, fără să o observe.

Labă de Frunză a luat-o la fugă spre tabără și a trecut grăbită prin tunel, gândindu-se cu groază la ce avea să găsească înăuntru. Oare Două-Picioare ajunseseră deja până acolo? Stea de Foc stătea la poalele Pietrei Mari, iar Dungă Cenușie, Furtună de Nisip și Blană de Ferigă se adunaseră în jurul lui; în fața vizuinii ucenicilor, Labă Albă ședea cu pieptul lipit de pământ și plângea ca un pui. Labă de Chițcan și Labă de Păianjen încercau să o consoleze.

Labă de Frunză s-a oprit brusc, uluită. De ce era toată lumea așa de supărată? În tabără nu se simțeau mirosuri străine și nu era nici vreun semn al distrugerilor făcute de Două-Picioare. A zărit-o pe Blană Fumurie șchiopătând obosită spre tufele de ferigă ce duceau la vizuina pisicii-vraci. A fugit după ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea lăsând ierburile la pământ. S-a întâmplat ceva?

Blană Fumurie s-a întors și a privit-o lung, în ochii ei albaștri citindu-se o durere nesfârșită.

— A murit Coadă Tărcată, a explicat ea, iar lipsa oricărei emoții din vocea ei a speriat-o pe Labă de Frunză mai tare decât orice altceva. Iar Coadă de Nor și Inimă Luminoasă au dispărut.

CAPITOLUL 17

Pe Blană de Furtună îl dureau picioarele și greutatea blănii ude leoarcă îl făcea să înainteze cu greu, chinuit, printre pietre. Se simțea de parcă de luni întregi fugea prin furtună și întuneric. Întreaga lume părea să se fi micșorat, fiind redusă doar la pietre, vânt și ploaie.

În timp ce se urca cu greu pe o piatră spartă, și-a dat seama că ploaia se domolea. În curând nu a mai rămas decât o boare purtată de vânt. Cerul a început să se însenineze, iar luna se lupta să-și trimită razele printre nori.

Gheară de Mărăcine s-a oprit, iar celelalte pisici s-au adunat în jurul lui. Ședeau pe o fâșie de piatră ieșită în afară; deasupra lor era o pantă acoperită cu prundiș, iar dedesubt piatra cobora într-un întuneric de nepătruns.

— Habar n-am unde suntem, a recunoscut Gheară de Mărăcine. Îmi pare rău, voiam să vă aduc pe același drum pe care am venit cu paznicii-de-peșteră, dar nu cred c-am mai trecut vreodată pe aici.

— Nu e vina ta, a mieunat Labă de Veveriță, aruncându-i o privire lui Labă de Cioară, ca și cum s-ar fi așteptat ca

ucenicul din Clanul Vântului să spună ceva răutăcios. Ploaia a spălat orice urmă de miros și e prea întuneric ca să mai vedem ceva.

— Mda, bine, a intervenit Blană Roșcată, dar ce-o să facem acum? Dacă nu avem grijă, ne vor prinde pisicile din trib.

— Sau Colț Ascuțit, a adăugat Coadă de Pană, cutremurându-se.

Blană de Furtună și-a dres vocea. Se simțea vinovat și trădat, îi părea rău că avusese impresia că pisicile din trib îi erau prietene. Voia să le uite cât mai curând, să uite orice avea legătură cu ele. Însă adevărul era că acestea îl învățaseră niște abilități care acum se puteau dovedi utile și ar fi fost o prostie din partea lui să nu le folosească.

— Cred că pot să găsesc eu drumul, a mieunat el. Țineți minte că am vânat împreună cu tribul, mult mai mult decât oricare dintre voi.

— Atunci, haide, condu-ne tu, i-a răspuns Gheară de Mărăcine imediat. Oricum ai face-o, numai scoate-ne din munții ăștia.

Pe Blană de Furtună l-a alinat un pic încrederea războinicului din Clanul Tunetului. N-ar fi fost deloc surprins dacă ar fi pierdut orice urmă de respect din partea lui Gheară de Mărăcine, mai ales după felul în care se acomodase printre pisicile din trib. Acum era conștient cât de mult însemna pentru el prietenia lui Gheară de Mărăcine.

— O să dureze câteva zile să trecem munții, l-a avertizat el pe războinicul tărcat.

Și-a amintit de ziua în care Pârâu îl dusese pe creasta unei culmi înalte și îi arătase vârfurile de piatră ce se

întindeau la nesfârșit spre orizont. Cel puțin se puteau ghida după răsăritul soarelui.

— Dar cred că pot să vă scot de pe teritoriul tribului.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, a mormăit Labă de Cioară.

Stătea atât de aproape de Coadă de Pană, încât își atingeau unul altuia blana. Între ei părea să existe o legătură fără cuvinte, iar Blană de Furtună se întreba ce se întâmplase cât timp fusese el prizonier în peșteră.

Blană de Furtună a preluat conducerea, pornind primul de-a lungul fâșiei de stâncă și apoi în diagonală, în susul prundișului, labele lui alunecând pe câte o piatră desprinsă. Când a ajuns sus, s-a oprit preț de o clipă, încercând să-și dea seama de direcție în funcție de mușchiul crescut pe pietre și de trunchiul unui copac noduros. L-a copleșit vinovăția când a realizat cât de ușor i se părea să folosească obiceiurile tribului, ca și cum își permisese să devină o pisică de trib, nemaifiind un războinic loial Clanului Râului.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat încetișor Coadă de Pană, apropiindu-se și apoi lipindu-se de el.

Ar fi trebuit să-și dea seama că sora lui știa cât de oribil se simțea.

— Am avut încredere în ei, a rostit cu greu motanul. În Pârâu, în Pisc și în ceilalți. Nu m-am gândit deloc... Și pe urmă m-au luat prizonier, iar voi v-ați pus în joc viețile ca să mă scoateți de acolo.

— Nu puteam să te lăsăm, a tors Coadă de Pană, alinându-i durerea.

— Nu mi-au spus nimic despre profeție, să știi, nu mi-au spus nimic în tot timpul în care am vânat împreună.

M-a luat prin surprindere și pe mine atunci când Profetul ne-a povestit totul, în Peștera Pietrelor Ascuțite.

— Da, știm, a murmurat sora lui.

— Dar chiar trebuie să stăm aici și să dezbatem asta? a întrebat morocănos Labă de Cioară, alăturându-li-se pe marginea stâncii. Haideți să ne mișcăm.

— Trebuie să se fi înșelat, a continuat Blană de Furtună, ignorându-l pe ucenicul din Clanul Vântului și privind-o în ochi pe Coadă de Pană, încercând să se convingă pe el însuși în timp ce-i explica ei. Nu pot fi eu pisica promisă, nu? N-are niciun sens.

— Nu, sigur că nu, a mieunat Coadă de Pană. Nu te mai învinovăți, Blană de Furtună. Niciunul dintre noi nu și-a dat seama de ceea ce se întâmpla. Iar pisicile din trib nu au suflet rău, sunt doar disperate.

Blană de Furtună spera că sora lui nu simțea vinovăția ce-i răvășea lui sufletul. Dacă profeția era adevărată și Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit chiar îl ales pentru a ajuta pisicile din trib? Clanul Stelelor alesese patru pisici pentru a salva pădurea, însă el nu se numărase printre acestea. El venise în călătorie pentru că nu o putuse lăsa pe Coadă de Pană să plece fără el. Acum se întreba dacă nu cumva Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit îi influențase decizia, în așa fel încât să se afle în locul potrivit pentru a-l ucide pe Colț Ascuțit.

Însă el întorsese spatele tribului chiar în clipa în care pisicile aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Își amintea cum plecase Colț Ascuțit din peșteră, cu fălcile încleștate pe trupul lui Stea, care striga în van după ajutor. Dacă următoarea pisică ucisă avea să fie Pisc? Sau Pârâu? Gândurile lui Blană

de Furtună au fost năpădite de imaginea frumoasei pisici prinse între colții aceia sălbatici, iar motanul a încercat cu disperare să o alunge.

S-a cutremurat, fără să-și dea seama seama că prietenii îl așteptau.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Gheară de Mărăcine.

Blană de Furtună s-a scuturat.

— Nu. Pe aici e drumul.

Pe partea cealaltă, povârnișul era întrerupt de stânci presărate din loc în loc, la distanțe suficient de mici încât pisicile să poată sări de pe una pe alta. În timp ce motanul sedea pe marginea uneia dintre stânci, a văzut o pasăre pe o piatră aflată undeva mai jos.

Labă de Veveriță, aflată chiar lângă el, l-a împins cu umărul și i-a făcut semn din urechi. Ca să fie sigur că pisica nu va scoate vreun sunet, Blană de Furtună și-a trecut ușor coada peste botul ei, făcând semn și celorlalte pisici să păstreze tăcerea.

— O prind eu, a șoptit el. Stați aici.

Era uluit cât de firesc i se părea să aibă abilitățile dobândite de curând, ca și cum ar fi știut de o viață întreagă să vâneze așa. Pasărea se afla pe o fâșie îngustă de stâncă, așa că nu putea sări pe ea fără a risca să se rănească. În pădure, pisicile nu ezitau să sară din copaci, dar aterizau pe pământul moale, nu pe asemenea pietre ascuțite, care spintecau labe și zdreleau oase.

Așa că motanul s-a târât pe burtă câteva lungimi de coadă și și-a croit pe nesimțite drum spre pasăre, ascunzându-se pe lângă niște bucăți de piatră spartă. Când a ajuns suficient de aproape, a sărit pe ea, țintuind pasărea pe suprafața

aspră a stâncii, unde aceasta a mai dat de câteva ori disperată din aripi înainte ca motanul să-i ia viața.

— Ai fost grozav! a exclamat Labă de Veveriță, vălurindu-și coada de admirație. Blană de Furtună, ești exact ca o pisică adevărată de munte.

— Ba sper că nu sunt, a mieunat el.

Toate cele șase pisici s-au adunat să împartă prada. Până au terminat de mâncat, o ploaie ușoară a început să cadă asupra muntelui, iar norii acopereau iarăși luna.

— N-are niciun rost, a mieunat Gheară de Mărăcine, trecându-și limba peste fălci. Cred c-ar trebui să ne căutăm un adăpost pentru restul nopții.

— Câtă vreme nu ne găsesc pisicile din trib, l-a avertizat Blană Roșcată.

Blană de Furtună a observat că umărul pisicii nu o mai jena deloc; ierburile folosite de Profet își făcuseră efectul. Măcar așa aveau un lucru pentru care să le fie recunoscători pisicilor din trib.

— Cred c-am ajuns destul de departe, a mieunat el. Gheară de Mărăcine are dreptate – ploaia asta ne obligă să stăm pe loc. Hai să vedem dacă nu găsim vreo peșteră.

A preluat din nou conducerea, pornind primul în căutarea unui adăpost. A găsit rapid o gaură întunecată ce pătrundea adânc în munte, pornind de la baza unei stânci și fiind camuflată de câteva tufișuri uscate.

S-a apropiat cu precauție și a adulmecat.

— Miros stătut de iepure. Probabil au avut aici o vizuină, cu mult timp în urmă.

— Păcat c-a fost de mult, a mieunat Labă de Veveriță. Nu m-ar fi deranjat o gustare.

— Se simte și miros de pisici din trib, a adăugat Labă de Cioară, venind lângă Blană de Furtună și adulmecând. Și acesta e proaspăt. Eu nu intru aici.

— Atunci stai afară să te ude, i-a întors-o Labă de Veveriță, pășind în față.

— Stai așa, a intervenit Blană Roșcată, punându-și coada în fața lui Labă de Veveriță pentru a o opri. Lasă-mă pe mine să verific mai întâi.

A pătruns în cavernă, urmărită de privirea indignată a ucenicei. Pentru prima oară în seara aceea, Blană de Furtună s-a simțit binedispus, amuzat de curajul ucenicei din Clanul Tunetului. Micuța încă nu suporta să lase treburile periculoase pe laba războinicilor în toată legea.

O clipă mai târziu, din gaură a răsunat vocea lui Blană Roșcată, cu ecou, ca și cum s-ar fi aflat într-un spațiu mare, aflat sub nivelul intrării.

— Veniți, e în regulă.

Blană de Furtună a pornit primul prin tunelul îngust, frecându-se de pereții de pe ambele părți. Tunelul s-a subțiat la un moment dat atât de mult, încât motanul a trebuit să tragă aer în piept și să-și sugă burta, de teamă să nu rămână blocat, însă apoi drumul s-a lărgit dintr-odată. Cu toate că era întuneric beznă, ecoul pașilor îi sugera că se aflau într-o peșteră destul de vastă.

— E grozav! a răsunat vocea lui Labă de Veveriță din spatele lui, iar motanul a simțit cum ucenica se scutura de ploaie, adăugând: Acum nu ne mai trebuie decât un morman zdravăn de vânat.

Blană de Furtună a adulmecat aerul, asigurându-se după miros că toți tovarășii săi intraseră în peșteră. Tocmai

începea să se relaxeze când i-a ajuns la nas un alt miros. A încremenit, îngrozit. Era o pisică din trib, însă mirosul ei avea ceva ciudat – nu era ca al pisicilor pe care le cunoscuse până atunci.

În aceeași clipă, o voce a mieunat din umbră:

— Și voi cine sunteți?

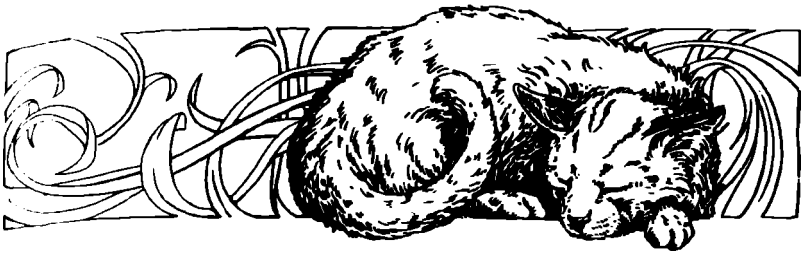

CAPITOLUL 18

Clanul ținuse priveghi pentru Coadă Tărcată toată noaptea. Acum, în lumina palidă a răsăritului, bătrânii îi scoteau trupul din tabără, pentru ceremonia de înmormântare. Luminișul era învăluit în ceață și din ramurile golașe ale copacilor încă mai cădeau picături; plouase în timpul nopții. Labă de Frunză privea totul în tăcere. Bătrâna îi fusese apropiată și, odată cu moartea ei, ucenica avea senzația că tot restul lumii pe care o știa avea să se destrame.

În timp ce bătrânii ieșeau prin tunelul de orz sălbatic, celelalte pisici se adunau în grupuri mici, mieunând preocupate și aruncându-și priviri îngrijorate. Labă de Frunză nu auzea ce-și spuneau, dar nici nu era nevoie să audă. Știa deja că discutau despre dispariția lui Coadă de Nor și a lui Inimă Luminoasă. Acum dispăruseră în total patru pisici din Clanul Tunetului, însă Labă de Frunză nu putea crede că spiritele din Clanul Stelelor îi trimiseseră și pe Coadă de Nor și pe Inimă Luminoasă într-o misiune – în afara cazului în care ceilalți eșuaseră în misiunea lor și nu aveau să se mai întoarcă. *Dacă nu ne poți ajuta, Clan al Stelelor,* a gândit ea deznădăjduită, *atunci de ce ne iei pisicile?*

Blană Fumurie i-a întrerupt gândurile, lipindu-și nasul de blana ucenicei cu un gest tăcut de alinare. Apoi, a înaintat câțiva pași, șchiopătând, și i-a întâlnit pe Stea de Foc și pe Dungă Cenușie. Ucenica a văzut-o pe Blană de Șoarece îndreptându-se spre ei, urmată de Gheară de Spin și de Blană de Cenușă.

— Pornim în patrula de dimineață, a rostit Blană de Șoarece când a ajuns lângă lider. Vrei să-i mai căutăm pe Coadă de Nor și pe Inimă Luminoasă?

— Nu cred că mai are sens, dacă au plecat intenționat, a adăugat Blană de Cenușă pe un ton sumbru.

Lui Labă de Frunză i s-a strâns inima, amintindu-și cât se străduise clanul cu o zi înainte să dea de urma celor două pisici. Patrulele acoperiseră tot teritoriul, luându-le urma până aproape de locul în care Două-Picioare distruseseră pădurea. Mirosul pisicilor dispăruse brusc lângă unul dintre monștrii ce tăiau copaci, iar apoi n-au mai găsit nimic.

— Fiți cu ochii-n patru, a răspuns Ștea de Foc. Asta e tot ce putem face, oricum.

— Poate Coadă de Nor s-a întors la Două-Picioare. Nu m-aș mira, a mârâit Blană de Șoarece. Când în pădure e atât de puțină pradă, probabil că mâncarea de la Două-Picioare arată ispititor.

— Și el mânca des de la ei când era ucenic, a adăugat Blană de Cenușă.

— Da, nu uitați că a și părăsit clanul la un moment dat, a mieunat Blană de Șoarece. Pisicile din clan și-au pus viața în pericol pentru a-l salva de la Două-Picioare.

— Destul! a șuierat Dungă Cenușie.

— Nu, are dreptate.

Labă de Frunză nu-și mai văzuse niciodată tatăl atât de obosit.

– Coadă de Nor a fost întotdeauna cu o labă în lumea Două-Picioare. Dar chiar credeam că acum îi este loial clanului.

– Sigur că îi este loial. Sunteți foarte nedrepți, a răsunat vocea aspră a lui Blană Fumurie. A trecut mult timp de când Coadă de Nor accepta mâncare de la Două-Picioare. Era tânăr și prostuț atunci.

– În plus, Inimă Luminoasă n-ar face niciodată așa ceva, și-a sprijinit Dungă Cenușie tovarășii de clan, cu o scăpărare în ochii ca de ambră. Iar Coadă de Nor nu ar pleca nicăieri fără ea. Trebuie să aflăm de ce au dispărut amândoi.

– Și de ce au lăsat-o în urmă pe Labă Albă, a mieunat Gheară de Spin. E singurul lor pui.

Blană de Șoarece a mormăit:

– Asta așa-i. Poate au trecut granița spre Clanul Râului? Or fi încercat să fure pește.

– Ei, uite, de asta îl cred în stare pe Coadă de Nor, a încuviințat Blană Fumurie, însă fără vreo urmă de răutate.

Dungă Cenușie a cumpănit un moment, iar apoi a clătinat din cap.

– Nu, dacă îi prindeau cei din Clanul Râului, i-ar fi pus pe fugă. Și ar fi făcut scandal la următoarea Adunare, dar nu ne-ar fi dispărut, pur și simplu, pisicile.

Asta dacă nu cumva au căzut în râu, și-a spus Labă de Frunză, neîndrăznind să rostească cu voce tare ceea ce gândea. Nu putea să uite vâltoarea râului umflat de ploi. Pisica aproape căzuse de pe pietrele de trecere, în goana ei spre a-l ajuta pe Labă de Stuf.

— Dar mirosul lor nu ducea spre Clanul Râului, a intervenit Stea de Foc. Mi se pare tare ciudat că s-au apropiat atât de mult de monștrii Două-Picioare. Dacă...

Vocea i s-a stins, însă fiica lui a văzut în ochii motanului o îngrijorare teribilă și și-a dat seama la ce se gândea. Văzuse cum primul monstru Două-Picioare a ieșit de pe Calea Tunetului și a început să muște din pădure. Dacă i-ar fi ieșit vreo pisică în cale, ar fi fost zdrobită de fălcile sale puternice, fără ca monstrul să-și dea măcar seama. S-a cutremurat și l-a privit în ochi pe tatăl ei. Țineau amândoi mult la ruda lor năzdrăvană, iar Labă de Frunză o admira enorm și o iubea pe Inimă Luminoasă pentru curajul cu care trecuse peste rănile îngrozitoare lăsate de haita de câini. Dispariția celor două pisici avea să fie o pierdere teribilă pentru clan.

— Fă-ți treaba ca de obicei, Blană de Șoarece, a hotărât Stea de Foc. Și spune-mi dacă dați peste ceva ciudat.

— Bineînțeles.

Blană de Șoarece a pornit în fugă, urmată de cei doi războinici mai tineri.

Stea de Foc s-a scuturat zdravăn, ca și cum ar fi vrut să scape de gândurile și de grijile inutile.

— Blană Fumurie, ți-a trimis Clanul Stelelor vreun semn despre Coadă de Nor și Inimă Luminoasă?

— Nu. Absolut nimic.

— Poate vreun alt semn, despre alți războinici ce au dispărut din pădure? Nu a... nu a trecut așa mult de când au dispărut Gheară de Mărăcine și Labă de Veverită, a rostit el cu vocea sugrumată de durere.

Pisica-vraci a clătinat din nou din cap.

— Clanul Stelelor păstrează tăcerea. Îmi pare rău.

Și de data aceasta, Labă de Frunză se lupta cu dorința de a le spune tatălui și mentorei sale ce știa – faptul că Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță fuseseră trimiși de Clanul Stelelor într-o misiune în care aveau să descopere o metodă de a salva pădurea. Dar nu știa cum să le spună. Ori de câte ori încerca să o simtă pe Labă de Veveriță, nu avea decât o senzație tulburătoare de întuneric, auzea vuietul unei ape, simțea gheare ce scrâșneau – sânge, piatră și apă învălmășite într-un vârtej amețitor. Nu-l putea asigura pe Stea de Foc că Labă de Veveriță era în regulă și nici nu-i putea da speranță lui Dungă Cenușie că aveau să se întoarcă sănătoși copiii lui.

— Poate că ar trebui să merg la Pietrele Înalte, a mieunat Stea de Foc. Clanul Stelelor mi-ar putea vorbi, dacă...

S-a oprit văzând că spre el se îndreptau Blană de Ferigă, urmat de ucenica lui, Labă Albă. Lui Labă de Frunză îi părea teribil de rău pentru ucenica albă. Tânăra pisică ținea capul plecat, târându-și coada prin praf. Suferea din cauza dispariției părinților ei.

— Stea de Foc, cred c-ar trebui să stai de vorbă cu Labă Albă, a mieunat îngrijorat Blană de Ferigă.

Stea de Foc a ciulit urechile.

— De ce, ce s-a întâmplat?

Labă Albă a ridicat privirea spre lider.

— Aș vrea să fiu învoită de la antrenamente, l-a implorat ea, cu o privire arzătoare. Vreau să-i caut pe Coadă de Nor și pe Inimă Luminoasă.

— I-am spus că nu poate pleca singură, a continuat Blană de Ferigă. Dar tot...

— Te rog, l-a întrerupt Labă Albă. Sunt doar ucenică. Clanul n-are așa mare nevoie de mine. Trebuie să-i găsesc.

Stea de Foc a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Labă Albă, a mieunat el cu blândețe. Ucenicii sunt la fel de importanți pentru clan ca orice alte pisici. În plus, Blană de Ferigă are dreptate. Nu poți să pleci singură, mai ales acum, când nu știm exact ce pericole ne pândesc. De fapt, nicio pisică nu trebuie să părăsească tabăra singură.

— I-am căutat deja, a adăugat Dungă Cenușie. Am făcut tot ce se putea.

— Dar nu e destul! a izbucnit Labă Albă îndurerată.

Labă de Frunză știa că ucenica nu i s-ar fi adresat așa secundului dacă nu ar fi fost extrem de îngrijorată.

— Clanul Stelelor îi va însoți, indiferent unde se află, a consolat-o Blană Fumurie în șoaptă, lipindu-și botul de blana lui Labă Albă.

— Blană de Ferigă, scoate la vânătoare o patrulă, a mieunat Stea de Foc. Clanul Stelelor știe că ne-ar prinde bine niște pradă. Labă Albă, mergi cu el; stai cu ochii-n patru, în caz că găsești vreun semn lăsat de Coadă de Nor sau de Inimă Luminoasă. Dar nu te vei despărți nicio clipă de mentorul tău, ai înțeles?

Labă Albă a încuviințat din cap; părea că acum avea o fărâmă de speranță.

— Vin și eu cu voi, s-a oferit Dungă Cenușie, și o chem și pe Furtună de Nisip. Dacă e vreo pisică ce le poate da de urmă, ea e aceea.

A intrat grăbit în vizuina războinicilor.

— Mulțumesc, Stea de Foc, a mieunat Labă Albă, plecându-și respectuoasă capul în fața liderului, iar apoi a pornit în urma mentorului ei spre ieșirea din tabără.

Labă de Frunză i-a urmărit cu privirea până ce li s-au alăturat Dungă Cenușie și Furtună de Nisip, iar cele patru pisici s-au făcut nevăzute în tunelul de orz sălbatic.

— Nu mai suntem în siguranță nici pe propriul teritoriu, a mieunat Stea de Foc. Dar e imposibil ca patru pisici să dispară fără...

S-a întrerupt la auzul unui plânset slab dinspre bârlogul puilor. Întorcându-se repede, Labă de Frunză l-a văzut ieșind de acolo pe Blană Pământie. Acesta s-a împleticit câțiva pași, prăbușindu-se apoi la pământ, ca și cum nu l-ar mai fi ținut picioarele.

După ce a aruncat o privire rapidă spre tatăl ei, Labă de Frunză s-a repezit spre motan, chinuită de imaginea unor dezastre îngrozitoare. Au urmat-o Stea de Foc și Blană Fumurie, oprindu-se cu toții în fața lui Blană Pământie.

— Ești rănit? l-a întrebat Stea de Foc.

Războinicul maroniu a ridicat spre liderul său ochii lipsiți de orice strălucire, triști precum frunzele ofilite.

— N-a fost vina ei, a murmurat el. Nor de Frunză a făcut tot ce-a putut. Dar de-abia reușea să mănânce cât să se țină ea în viață, darămite să mai hrănească și trei pui.

Labă de Frunză a auzit din nou urletul acela de durere, plin de o suferință teribilă, ca pentru moartea unui întreg clan.

— Dar ce s-a întâmplat?! a exclamat ea.

Blană Pământie a privit-o lung, deznădăjduit.

— A murit Pui de Brad.

În clipa aceea, Blană Fumurie a trecut grăbită pe lângă Blană Pământie, alergând spre Nor de Frunză, în vizuina puilor. Stea de Foc a mângâiat umărul războinicului maroniu cu

vârful cozii, încercând în van să-l consoleze. Blană Pământie și-a lipit nasul de blana de culoarea focului a liderului său. Cu inima sfâșiată, Labă de Frunză a văzut cum pe cele două pisici, care nu fuseseră niciodată prietene, le apropiase acum durerea.

— Ce mai urmează? a mieunat Stea de Foc, ridicând capul spre cerul cenușiu al dimineții. Clan al Stelelor, ce necazuri ai să mai trimiți asupra Clanului Tunetului?

CAPITOLUL 19

Cine vorbise? Fiecare fir de păr de pe trupul lui Blană de Furtună s-a zburlit de teamă. El și prietenii lui erau prinși în capcana peșterii întunecate; cel care vorbise le bloca ieșirea și nu aveau unde să se ducă. A adulmecat disperat aerul și a simțit mai multe pisici, toate purtând mirosul tribului, dar... nu, nu era tocmai mirosul tribului.

— Cine sunteți? a întrebat el.

În loc de răspuns, a simțit un umăr puternic ce-l împingea la o parte, în timp ce pisica aceea solidă trecea pe lângă el. S-au auzit apoi pașii ușori ai altor pisici.

Apoi a răsunat vocea lui Gheară de Mărăcine: încordată, însă calmă.

— Călătorim spre casă, într-un loc aflat departe de aici, și căutăm un adăpost pentru noaptea aceasta. Nu vrem să ne batem.

Pisica străină i-a răspuns:

— Ăsta-i bârlogul nostru.

— Atunci o să plecăm, a rostit Blană Roșcată.

A pornit spre ieșire, iar tovarășii săi au urmat-o.

Blană de Furtună a simțit că părul zburlit începe să se așeze la loc. Poate că aveau să plece de acolo fără a se ajunge la o confruntare. Era imposibil ca pisicile acelea să facă parte din Tribul Apei Învolburate, ar fi știut cine sunt. Însă purtau mirosul tribului. Blană de Furtună era nedumerit, dar ar fi lăsat cu bucurie misterul nerezolvat, dacă ar fi putut scăpa cu bine de acolo.

— Ia stați puțin, a mârâit motanul străin. De unde știm că spuneți adevărul? Nu vă cunosc și nici nu vă știu mirosul.

— Pinten, ar trebui să-i luăm prizonieri, s-a auzit șuieratul încet al unei alte pisici. I-am putea folosi ca momeală pentru Colț Ascuțit.

— Știți despre Colț Ascuțit?! a exclamat Blană de Furtună.

— Normal că-l știm pe Colț Ascuțit, a mârâit prima voce, cea a motanului căruia i se spunea Pinten. Orice pisică din munții ăștia îl știe pe Colț Ascuțit.

În timp ce vorbea, Blană de Furtună și-a dat seama că întunericul nu mai era de nepătruns. Treptat, siluetele pisicilor străine se conturau în lumina cenușie a dimineții, ce se strecura prin tunel. Motanul s-a înfiorat de teamă văzând pisicile cu care stătea de vorbă.

Primul, Pinten, era unul dintre cei mai mari motani pe care îi văzuse vreodată, bine făcut, cu umeri largi și labe uriașe, iar blana tărcată îi era de un maroniu-închis. Părul năclăit de pe ceafă i se zburlise de dușmănie, iar pe unul dintre obraji avea o cicatrice adâncă, ce-i ținea buza ridicată ca într-un mârâit înghețat. Ochii de ambră erau mijiți, privind bănuitor spre pisicile de pădure.

În spatele lui se mai aflau două pisici, un motan negru slăbănog, cu un ciot de coadă, și o pisică cenușiu-maronie. Aveau amândoi ghearele scoase, ca și cum ar fi murit de nerăbdare să și le înfigă în blana pisicilor intruse.

Cu toate că pisicile de pădure îi depășeau numeric, Blană de Furtună nu era sigur că i-ar fi putut învinge. Cu siguranță nu ar fi putut scăpa dintr-o luptă fără răni grave. Își dădea seama că prietenii lui se gândeau la același lucru; chiar și agresivul Labă de Cioară tăcea, cu o privire plină de îngrijorare, ațintită asupra străinilor.

— L-am văzut pe Colț Ascuțit și știm ce fiară sângeroasă este, i-a răspuns Gheară de Mărăcine, încercând în continuare să păstreze o atmosferă calmă. Dar avem de îndeplinit o misiune urgentă și trebuie să plecăm.

— Ba o să plecați când vă dau eu voie, a mârâit Pinten.

— Nu puteți să ne țineți aici!

Blană de Furtună a tresărit nervos când a auzit exclamația lui Labă de Veveriță, ai cărei ochi aruncau flăcări. Era foarte bine că avea atâta curaj, dar nu gândea nici cât o musculiță.

— Am evadat deja de la Tribul Apei Învolburate!

Labă de Cioară a scos un șuierat furios, iar de data aceasta Blană de Furtună era de acord cu el. Labă de Veveriță trebuia să fie mult mai atentă la ce vorbea, la ce le spunea acelor pisici înspăimântătoare.

Însă, spre surprinderea lui Blană de Furtună, bănuiala din privirea lui Pinten părea să fi dispărut.

— Ați fost în trib?

— Da, a mieunat Gheară de Mărăcine. Îi știți, deci?

— Îi știm, și încă cum!

— Odinioară făceam și noi parte din trib, a adăugat tovarășa lui.

Blană de Furtună a privit-o uluit; presupusese că pisicile acestea erau proscrise, vagaboande fără case. Și așa s-ar fi explicat și mirosul lor tulburător, dacă la un moment dat făcuseră parte din trib. Însă motanul și-a amintit apoi că cei din trib nu voiseră să dea afară pisicile de pădure, în timpul nopții, ca nu cumva să fie atacate de Colț Ascuțit. Dacă fuseseră atât de grijulii față de niște străini, părea ciudat să-și lase propriii tovarăși de trib pe dinafară. Asta dacă nu cumva aceștia comiseseră o greșeală ce atârna mai greu în balanță decât amenințarea lui Colț Ascuțit...

— Ați fost dați afară din trib?

— Cam așa ceva, a mormăit Pinten.

Încetișor, blana zburlită a început să i se așeze la loc. A făcut un semn din coadă spre cei doi tovarăși, pe care aceștia l-au interpretat drept o poruncă de a păzi ieșirea, fiindcă s-au așezat de-o parte și de alta a acesteia.

— Stați jos, a mieunat Pinten spre pisicile de pădure. Stați jos și o să vorbim. Dar să nu încercați să plecați, că vă smulgem urechile.

Blană de Furtună a crezut această amenințare. Precaut, s-a așezat în fund, iar prietenii lui i-au urmat exemplul, așezându-se cât mai confortabil pe podeaua nisipoasă a peșterii. Pe măsură ce lumina prindea putere, motanul a văzut mai bine interiorul peșterii: tavanul era plin de rădăcini întrețesute, fiind așezat pe pereții din pământ bătătorit, din care se iteau din loc în loc rădăcini și pietre. Nu se zărea nicăieri vreun așternut, vreo grămadă de vânat sau orice alt semn că pisicile acelea locuiau acolo în mod permanent. Însă Pinten

le spusese că acesta era adăpostul lor. Probabil că duceau o viață tare aspră.

— Numele meu este Pinten de Vultur în Zbor, a început uriașul motan tărcat, ridicând o labă spre cicatricea de pe față. Rana asta am căpătat-o de la pintenul unui vultur, când eram pui; de acolo am rămas cu numele, precum și cu cicatricea care-mi amintește în permanență cât de aproape am fost de moarte. Aceștia sunt Piatră Îmbrăcată în Zăpadă și Pasăre ce Plutește în Vânt, a rostit el, făcând semn cu coada spre motanul negru și spre pisică.

Spaima lui Blană de Furtună a început să se mai domolească. Cumva, faptul că acum știa numele străinilor îi făcea să pară mai puțin dușmănoși.

— Acum multe anotimpuri, a continuat Pinten, Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit i-a trimis un semn Profetului. Spiritele au ales șase pisici care aveau să părăsească adăpostul peșterii și să meargă în munți pentru a-l găsi și a-l ucide pe Colț Ascuțit. Noi am fost trei dintre acele șase pisici.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte? a intervenit Labă de Cioară.

— Colț Ascuțit, asta li s-a întâmplat, a mârâit Piatră de lângă intrare. Aproape că m-a prins și pe mine. Așa mi-am pierdut coada.

— Stați un pic, a mieunat Blană Roșcată. Deci tribul v-a trimis pe voi să-l omorâți pe Colț Ascuțit?

Pinten a plecat capul.

— Profetul ne-a poruncit să nu ne întoarcem până nu-l omorâm.

— Dar asta-i o prostie! a izbucnit Labă de Veveriță. Cum să-l ucideți voi șase, când tot tribul n-a reușit?

Motanul a ridicat din nou privirea, iar Blană de Furtună a tresărit văzând profunda amărăciune din ochii lui.

— Nu știu, a răspuns el. Crezi că noi nu ne-am pus întrebarea asta? Mi-aș da și blana de pe mine ca să-mi salvez tribul, dar ce putem face?

Coadă de Pană a murmurat a consolare:

— Nu puteți să mergeți la Profet și să-i spuneți c-ați făcut tot ce v-a stat în putință? Poate vă lasă să vă întoarceți.

— Nu! i-a răspuns Pinten privind-o cu ochii scăpărători. N-am să mă întorc la el târâș, ca să-l implor. Și, în plus, ce rost ar avea? În felul ăsta ne supunem cu toții voinței Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit.

Blană de Furtună a clipit. Fuseseră vremuri când și mesajele urmașilor săi străbuni păruseră aspre și dificil de înțeles, dar nu-și amintea ca spiritele din Clanul Stelelor să fi exilat vreodată pisici, condamnându-le la o existență singuratică și la o moarte sigură. *Dar aș avea curajul de a mă supune, dacă ar porunci așa ceva?* s-a întrebat el.

— Mă mir că n-am mai auzit de voi până acum, a mieunat Gheară de Mărăcine. Ne-au povestit despre Colț Ascuțit, dar pe voi nu v-a pomenit nimeni.

Pinten a pufnit.

— Probabil ne-au uitat cu totul.

— Sau le e rușine cu noi, a adăugat sumbră Pasăre.

— Voi ați părăsit tribul de curând? l-a întrebat curios Pinten.

Când Gheară de Mărăcine a încuviințat din cap, motanul a continuat cu o voce plină de dor:

— E o pisică... O cheamă Pârâu în Care Înoată Pești Micuți. Ați văzut-o cumva acolo?

Blană de Furtună a ciulit urechile. Preț de o clipă, a fost cuprins de furie văzând afecțiunea cu care vorbea proscrisul acesta despre frumoasa pisică.

— Da, am cunoscut-o pe Pârâu, a răspuns Coadă de Pană.

— Și e bine? E fericită?

— E în regulă, i-a răspuns Blană Roșcată. Pe cât de fericită poate fi când Colț Ascuțit pândește la orice pas.

— Pentru că am eșuat noi...

Toată amărăciunea lui Pinten se simțea în cuvintele acelea.

— Pârâu e sora mea, a continuat el, scoțând un mormăit pe jumătate amuzat, pe jumătate stingherit. N-ați zice că o pisică așa frumoasă mi-ar putea fi rudă, nu? E dintr-o generație mai tânără de pui, iar când Colț Ascuțit ne-a ucis mama, mi-am propus să am eu grijă de Pârâu.

Blană de Furtună s-a relaxat. Ce se întâmpla cu el? De ce îi păsa lui că Pârâu era sora lui Pinten și nu partenera lui?

— Ar fi vrut să vină cu mine, a mai rostit Pinten. Dar nu asta a fost voia Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit... Și mă bucur. Asta nu e o viață demnă de o pisică.

Blană de Furtună își dădea seama că avea dreptate. S-a cutremurat la gândul distrugerilor lăsate în urmă de Colț Ascuțit: nu numai la pisicile pe care le ucisese ca pe pradă, ci la viețile distruse de încercările disperate de a-l ucide. Pisici trimise în exil, despărțite de familiile lor...

Și dacă el era, într-adevăr, pisica aleasă, sortită să salveze tribul de Colț Ascuțit? Avea dreptul de a-și refuza destinul? L-a străfulgerat gândul că ar fi trebuit să se întoarcă, însă ideea îl înspăimânta atât de tare, încât a hotărât s-o

ignore cu totul. El și prietenii lui aveau propria misiune – să le transmită clanurilor ce aflaseră de la Miez de Noapte – și nimic nu trebuia să le stea în cale. Aveau datoria de a le spune clanurilor să părăsească pădurea înainte ca aceasta să fie distrusă de noua Cale a Tunetului construită de Două-Picioare.

Lumina din peșteră era acum mult mai puternică și aurie, semn că ploaia se oprise și soarele strălucea deasupra crestelor. Simțind că nu mai răbda să stea nicio clipă în întunericul de sub piatră, Blană de Furtună s-a ridicat în picioare.

— Ne lăsați să vânăm? Trebuie să mâncăm ceva.

Pinten și-a privit tovarășii.

— Nu fugim nicăieri, l-a asigurat Gheară de Mărăcine. Suntem epuizați cu toții și trebuie să ne odihnim.

După un scurt răgaz de gândire, motanul a ridicat din umeri.

— Plecați, rămâneți, faceți ce vreți. N-are nicio legătură cu noi. Nu o să vă dăm pe laba lui Colț Ascuțit, orice-ar spune Piatră.

Blană de Furtună a ieșit prin tunelul îngust, ajungând din nou pe povârniș. Soarele plutea deasupra piscului cel mai înalt; în direcția aceea trebuiau să meargă, urmând răsăritul de soare până ajungeau la pădure.

Labă de Veveriță a ieșit după el din peșteră și a privit în jur vioaie, ca și cum nu-și petrecuse toată noaptea cățărându-se pe munte în bătaia ploii torențiale.

— Bun, a mieunat ea. Deci unde-i vânatul?

Din cauza ploii și a întunericului, cu o seară înainte Blană de Furtună reușise să vadă foarte puțin din ceea ce-i înconjura, înainte de a găsi peștera. Acum observa că imediat sub intrarea în peșteră stâncile erau sparte; un strat subțire

de pământ se adunase în crăpături, însă fusese suficient ca acolo să crească iarbă și câteva tufișuri. Printre pietre clipocea un pârâu subțire.

— Acolo, jos, i-a răspuns el ucenicei.

Labă de Veveriță a făcut semn din coadă spre intrarea în peșteră.

— Ceilalți vor să doarmă, zici că sunt viezuri. Hai să vânăm și să le facem o surpriză când se trezesc!

— Bine.

Îi făcea plăcere să vâneze alături de voioasa ucenică, departe de războinicul din Clanul Tunetului care-i monopoliza de obicei atenția. Însă de când porniseră spre casă, motanul își dăduse seama cât de mult se apropiaseră ea și Labă de Mărăcine. Pentru ei doi avea să fie întotdeauna mai ușor să se apropie decât ar fi fost pentru Blană de Furtună să lege o relație cu ea. În plus, motanul începea să-și dea seama că sentimentele pe care le nutrea față de Pârâu erau cu totul diferite față de cele pe care le avea pentru Labă de Veveriță.

Își ținuse sub control sentimentele față de Labă de Veveriță, pentru că făceau parte din clanuri diferite, însă de Pârâu era atras ca de o forță irezistibilă, mult mai greu de stăpânit. Strălucirea blănii ei tărcate, sclipirea din ochi, viteza și priceperea cu care vâna erau mereu în gândul motanului, chiar și după ce evadase din peșteră. *Oare asta simt Labă de Cioară și Coadă de Pană?* s-a întrebat el dintr-odată, cu o empatie pe care nu o mai simțise niciodată. El ar fi fost dispus să încalce asemenea limite, pentru a fi cu Pârâu?

A izgonit imediat gândul acela. Nu avea s-o mai vadă niciodată pe Pârâu, deci, la ce bun? A încercat să se concentreze asupra acelei dimineți însorite și asupra plăcerii de a

vâna cu o parteneră pricepută. Era bine s-o aibă alături pe Labă de Veveriță, fără a fi tulburat de gelozia ce i-ar fi putut afecta prietenia cu Gheară de Mărăcine.

— Haide! l-a strigat Labă de Veveriță, care sărise deja jos, printre tufișuri. Vreau să mă înveți niște mișcări din astea noi, de pisică de munte.

În timp ce soarele se ridica tot mai sus pe cer, cele două pisici au pornit prin vegetația firavă a muntelui, începând să adune vânat pe muchia de piatră de lângă peșteră. Labă de Veveriță a învățat repede stilul acela de vânătoare și a țopăit fericită ca un pui când a reușit să prindă primul șoim.

— Trebuie să-i învățăm și pe cei de-acasă chestiile astea, a mieunat ea îndepărtându-și un fulg de pe nas. Noi vânăm mereu prin pădure, dar în felul ăsta am putea vâna și în câmp deschis.

O sumedenie de gânduri sumbre legate de viitorul pădurii l-au copleșit pe Blană de Furtună. Nu încăpea îndoială că pisica ghicise la ce se gândea: sclipirea triumfătoare din ochi i-a dispărut și ea a adăugat posomorâtă:

— S-ar putea să fim chiar obligați să vânăm așa.

Când s-au întors cu noua tură de pradă la intrarea în peșteră, Blană de Furtună l-a văzut pe Pinten așezat pe muchia de stâncă, cu ochii pe jumătate închiși, lăsând soarele să-i încălzească blana jerpelită.

A deschis ochii atunci când cele două pisici s-au apropiat de el.

— Ați vânat bine, a mieunat el.

— Servește-te, l-a invitat Blană de Furtună.

— Mulțumesc, i-a răspuns el și, mergând lângă mormanul de vânat, și-a ales un iepure.

Labă de Veveriță a pornit spre intrarea în peșteră.

— Merg să-i trezesc pe prietenii noștri cei leneși, a declarat ea.

Blană de Furtună a remarcat că Pinten se oprise din mâncat după doar o gură și îl privea întrebător. Aproape fără să-și dea seama ce făcea, Blană de Furtună a scos un șoim din mormanul de vânat, a luat în grabă o gură din el și apoi l-a împins spre Pinten. Pisica din trib a înclinat capul și și-a împins propria bucată de vânat spre Blană de Furtună.

— Văd că și tribul vostru are obiceiul de a împărți hrana, a rostit el, iar Blană de Furtună și-a privit stinghe-rit labele.

Preț de câteva momente, au mâncat în liniște. Blană de Furtună nu era sigur cum se întâmplase, dar pisicile exilate se transformaseră din dușmani în prieteni. Era sigur că pisi-cile de pădure nu mai aveau niciun motiv să se teamă de ele. Dimpotrivă, ar fi vrut să le poată ajuta cumva.

— Îmi dau seama că-ți faci griji pentru trib, a început el stânjenit, în timp ce înghițea o gură de iepure.

— Sigur că-mi fac griji, l-a fixat Pinten cu privirea sa pătrunzătoare, ca de ambră. Și tu îți faci griji, cu toate că nu ne ești tovarăș.

Blană de Furtună a încuviințat încet din cap. Încercase să nu recunoască nici față de el însuși lucrul acesta. Chiar atât de evidente să-i fi fost sentimentele, și încă pentru un străin?

— Trăiesc în fiecare zi chinuiți de teamă, a continuat Pinten. Fiecare pas în afara peșterii este muncit de spaimă și, după fiecare piatră se poate ascunde Colț Ascuțit.

Blană de Furtună a încuviințat din cap, gândindu-se că pa-trulele de vânătoare erau mereu însoțite de paznici-de-peșteră.

A încercat să-și imagineze cum ar fi fost să nu poată umbla niciodată liber pe propriul teritoriu, aflându-se mereu sub amenințarea înspăimântătorilor colți și gheare. A fost străbătut de un fior rece când și-a amintit de prima zi când merse-se la vânătoare cu Pârâu, iar ea îi spusese că Pisc și tovarășii lui erau acolo pentru a păzi vânătorii de vulturi. Acum înțelegea că nu făceau doar asta, ci că erau mereu cu ochii-n patru după Colț Ascuțit. Pisicile din trib erau întotdeauna în același peri-col ca prada pe care o vânau.

— Tare aș vrea să știu ce e de făcut, a mieunat el. Noi am pornit în călătoria asta pentru că o profeție a Clanului Stelelor...

— Clanul Stelelor? a repetat Pinten ca un ecou.

— Adică spiritele străbunilor noștri războinici, i-a explicat Blană de Furtună. Cum este pentru voi Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit.

I-a povestit cum Clanul Stelelor le trimisese profeția despre nenorocirile ce aveau să lovească pădurea și alesese patru pisici, câte una din fiecare clan, pentru a face acea că-lătorie și a afla mesajul lui Miez de Noapte.

— Eu n-am fost una dintre cele patru pisici alese, a în-cheiat el, însă am venit ca să fiu alături de sora mea.

— Și acum mergeți acasă, a mieunat Pinten.

— Da, dar nu știm dacă o să ajungem la timp pentru a mai fi de ajutor.

Chiar în timp ce vorbea, Blană de Furtună și-a dat sea-ma că cel puțin ei puteau merge acasă; Pinten și tovarășii săi nu se mai puteau întoarce niciodată.

— Tovarășa ta de trib a zis că ați evadat din Tribul Apei Învolburate, a rostit Pinten cu o expresie nedumerită.

Asta înseamnă că vă ţineau prizonieri? Nu ăsta e tribul pe care îl ştiam eu.

— N-a fost chiar aşa.

A înghiţit în sec. Dacă voia să câştige încrederea motanului, trebuia să-i spună povestea lui, însă nu ştia cum avea să reacţioneze Pinten. Era posibil ca uriaşul motan să-l târască înapoi în trib pentru a împlini profeţia, câştigând astfel dreptul de a se întoarce acasă.

— A mai fost o profeţie, a recunoscut el. Profetul a primit un semn de la Tribul Vânătorii Fără de Sfârşit...

Pinten a ascultat povestea cu privirea de chihlimbar aţintită asupra lui.

— O pisică argintie? a întrebat el cu o voce gravă, atunci când povestea a luat sfârşit. Şi crezi că tu eşti acela?

Blană de Furtună se pregătea să nege, însă nu a putut.

— Nu ştiu, a răspuns el sincer. La început nu vedeam cum aş fi putut fi, însă acum... Prima profeţie, cea de la Clanul Stelelor, e mai importantă pentru mine decât orice altceva. Dar eu nu sunt unul dintre cei patru aleşi. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să fac asta. Însă nu pot da curs ambelor profeţii. Care dintre ele are dreptate?

Pinten a rămas tăcut câteva clipe. Apoi a mieunat îngândurat:

— Niciuna nu are dreptate. Şi niciuna nu greşeşte, a rostit el scoţând un mârâit adânc. Profeţiile sunt lucruri stranii. Vorbele lor nu sunt niciodată clare.

Blană de Furtună a încuviinţat din cap, amintindu-şi cum el şi prietenii lui crezuseră că „Miez de Noapte" însemna chiar asta, miezul nopţii, până când aflaseră că era de fapt numele înţeleptului viezure care le spusese ce aveau de făcut.

— Totul depinde de felul în care pisicile interpretează profeția, a continuat Pinten. Iar îndeplinirea unei profeții depinde de ceea ce decid pisicile în legătură cu ea. Noi hotărâm care este codul după care ne ghidăm. Nu este la fel și pentru voi?

Blană de Furtună l-a privit uluit. Avea dreptate. Clanul Stelelor și Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit cereau exact aceleași lucruri de la pisicile asupra cărora vegheau, promițându-le același lucru: călăuzire și protecție, cu condiția ca pisicile să le înțeleagă semnele.

— Ce crezi c-ar trebui să faci? l-a întrebat Pinten.

Blană de Furtună a clătinat din cap.

— Nu știu.

— Dar vei ști, i-a răspuns uriașul motan ridicându-se în picioare. Credința și curajul îți vor spune ce ai de făcut.

În ochii lui de chihlimbar a sclipit o strălucire de amuzament.

— Numai grăbește-te și tu un pic, a adăugat el, intrând înapoi în tunel.

Rămas singur, Blană de Furtună a oftat epuizat. Toate misterele astea erau prea mult pentru el; era războinic, și tot ce-și dorea era să respecte codul războinicilor. Dar ce soluții avea, când codul nu era clar?

Blana îi era acum încălzită de soare și trecuse ceva timp de când se odihnise ultima oară. Avea burta plină. A căscat puțin și a adormit imediat.

În scurtă vreme și-a dat seama că era întins pe pajiștea dintr-un luminiș, cu toate că nu-și dădea seama exact unde se afla. Simțea mirosul plantelor verzi ce creșteau în jurul lui și auzea murmurul lin al unui pârâiaș. A deschis ochii și a

văzut lumina lunii strecurându-se printre frunzele de deasupra capului său.

Nu înțelegea nimic. În pădurea aceasta era toiul verii. Apoi i-a ajuns la bot alt miros, ceva dulce și mângâietor, aproape dureros de familiar, cu toate că nu-și amintea să mai fi simțit vreodată mirosul acela. O voce a mieunat de undeva din spatele lui:

— Blană de Furtună.

A întors capul și preț de o clipă a crezut că o privește pe Coadă de Pană. Pisica aceea avea blana cenușiu-argintie și semăna foarte bine cu a surorii lui, însă motanul nu o recunoștea.

— Cine ești? a întrebat-o el, ridicându-se în picioare.

Pisica nu a răspuns, însă a venit lângă el și și-a lipit botul de al lui. Blană de Furtună a văzut atunci praful de stele ce plutea în jurul labelor ei. Înfiorat, și-a dat seama că visa și că se bucura de vizita unui războinic din Clanul Stelelor.

— Dragul meu Blană de Furtună, sunt așa de mândră de tine și de Coadă de Pană, a rostit războinica necunoscută. Ați trecut prin atâtea încercări teribile, v-ați demonstrat curajul și credința de atâtea ori. V-ați supus Clanului Stelelor în toate și trebuie să știi că suntem foarte mulțumiți de voi.

— Ăăă... mulțumesc, a mieunat motanul nesigur.

— Însă și pisicile din trib sunt curajoase și credincioase, chiar dacă ele urmează alți străbuni războinici. Ar trebui să le acorzi lor și Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit onoarea cuvenită.

— Știu, a încuviințat convins Blană de Furtună.

Oricine ar fi fost războinica aceea, îl înțelegea perfect.

— Te rog, spune-mi ce să fac... Și cine ești.

Pisica s-a aplecat și mai mult spre el, mirosul ei dulce copleșindu-i simțurile.

— Nu știi? a murmurat ea. Sunt mama ta, Pârâu Argintiu. Cât despre ceea ce trebuie să faci, Blană de Furtună, ține minte că o întrebare poate avea nenumărate răspunsuri...

Lumina din jurul pisicii a început să se estompeze, iar în curând Blană de Furtună era singur în luminiș.

— Nu pleca! a implorat-o el.

S-a răsucit repede pe loc, încercând să vadă unde dispăruse. În clipa aceea a deschis ochii și și-a dat seama că era întins pe jos, la intrarea în tunel, iar un pic mai departe se aflau prietenii săi, care tocmai își împărțeau prada.

S-a ridicat amețit în picioare. Clanul Stelelor îi trimisese un vis! I se arătase chiar mama lui, care murise dându-le naștere lui și surorii sale, Coadă de Pană. Însă nu avea timp să se lase pradă durerii de a nu o fi cunoscut. În sfârșit, știa ce avea de făcut, cu toate că nu știa cum să procedeze.

Coadă de Pană a ridicat privirea tresărind, cu ochii mari albaștri speriați.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie... trebuie să mă întorc, a rostit motanul răgușit. Trebuie să îndeplinesc profeția tribului.

— Poftim? a intervenit Blană Roșcată, lăsând deoparte șoarecele pe care îl mânca și venind lângă motan. Ți-au intrat albine în cap?

Blană de Furtună a clătinat din cap.

— Am vorbit cu Pârâu Argintiu. Am vorbit cu mama, s-a întors el spre Coadă de Pană. Mi s-a arătat în vis.

Sora lui a făcut ochii mari de uimire.

— Și ți-a spus să te întorci?

— Nu chiar. Dar mi-a spus că o întrebare poate avea multe răspunsuri. Și cred că unul dintre răspunsurile de acum este că trebuie să mă întorc și să accept soarta scrisă de Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit.

— Dar, Blană de Furtună... a rostit Gheară de Mărăcine nedumerit. Cum rămâne cu datoria pe care o ai față de Clanul Stelelor? Cum rămâne cu profeția noastră?

— Eu nu m-am numărat printre cele patru pisici alese, a mieunat motanul. Iar Pârâu Argintiu mi-a zis că și Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit trebuie onorat. Până la urmă, sunt străbuni războinici, chiar dacă nu sunt ai noștri.

Își dădea seama că Gheară de Mărăcine nu era deloc mulțumit de decizia lui și spera că războinicul din Clanul Tunetului nu va încerca să-i poruncească să-și continue călătoria alături de ei. Îl respecta pe Gheară de Mărăcine și îl urmase bucuros, însă, acum că-și găsise drumul, nimic nu l-ar fi putut abate de la el, nici măcar prietenia ce se legase între ei doi.

— Voi ce credeți? a mieunat Gheară de Mărăcine.

Pisicile din clanuri s-au privit nesigure. În timp ce aștepta ca una dintre ele să spună ceva, Blană de Furtună a observat că Pinten ședea un pic mai departe, alături de Piatră și de Pasăre. Pentru prima oară, lui Blană de Furtună i s-a părut că zărește o licărire de speranță în ochii motanului, însă când Pinten i-a surprins privirea, s-a uitat repede în altă parte, ca și cum nu ar fi vrut să-i influențeze în vreun fel decizia.

— Ei bine, eu cred că e o idee de minte de șoarece, a rostit Blană Roșcată, dând nervoasă din coadă. Eu rămân cu Gheară de Mărăcine și o să ne întoarcem în pădure. Sau ai uitat ce se întâmplă acolo?

— Nu cer nimănui să vină cu mine, a miorlăit în grabă Blană de Furtună. Asta e ceva ce trebuie să fac eu, dar voi puteți continua călătoria spre casă.

Coadă de Pană s-a ridicat și a venit lângă el, lipindu-și botul de umărul lui.

— Ghem de blană caraghios! a mieunat ea. Chiar crezi c-am să te las să faci asta singur?

— Atuncea vin și eu.

Blană de Furtună n-a fost deloc surprins să vadă că Labă de Cioară voia să meargă cu Coadă de Pană, însă a rămas uluit de ceea ce a rostit apoi războinicul din Clanul Vântului:

— De fapt, Blană de Furtună, cred că ai dreptate. Încă de când te-am salvat ai stat trist și melancolic ca un iepure fără coadă. Nu mai pot nici să mă uit la tine, de trist ce ești. E clar că n-ai să fii bun de nimic până nu încerci măcar să ajuți pisicile astea.

Blană de Furtună a dat din cap recunoscător. Cuvintele morocănoase ale ucenicului nu puteau ascunde curajul cu care se oferise să-l ajute. Pisicile din clanuri nu știau dacă tribul avea să le primească cu brațele deschise, asta fără să mai pună la socoteală pericolul pe care-l reprezenta Colț Ascuțit.

— Și eu vreau să vin! a sărit în picioare Labă de Veveriță, cu ochii verzi scăpărători și coada ridicată a entuziasm.

Întorcându-se spre Gheară de Mărăcine, a început să se roage de el:

— Nu putem să mergem toți? Doar n-o să-l lăsăm pe Blană de Furtună să se bată singur cu Colț Ascuțit.

— Nu este singur, a mieunat Gheară de Mărăcine cu asprime.

Aruncând o privire plină de amărăciune spre Blană Roșcată, a adăugat:

— Se pare că suntem depășiți numeric. Dacă merge unul, vom merge toți. Nu am uitat ce se petrece în pădure, dar trebuie să ținem minte și codul războinicilor.

Labă de Veveriță a scos un chiot de triumf.

Blană Roșcată a lovit nervoasă din coadă.

— Cred c-ați înnebunit cu toții, a mârâit ea. Dar am zis că-ți rămân alături, Gheară de Mărăcine, și asta am să fac.

Blană de Furtună i-a privit pe toți, mișcat de loialitatea lor. Cu excepția surorii lui, niciunul nu avea vreun alt motiv de a-i rămâne alături, în afara prieteniei ce se legase între ei în timpul acelei călătorii. Miez de Noapte avusese dreptate când spusese că cele patru clanuri deveniseră unul. Motanul nu vedea nimic rău în faptul că vechile granițe dintre clanuri dispăreau; se întreba dacă și pisicile din pădure începuseră să se împrietenească, odată puse în fața amenințării reprezentate de Două-Picioare. Poate că în sfârșit durerea de a proveni din două clanuri diferite avea să-i fie curmată, putând să-și găsească un loc în care să se simtă cu adevărat acasă.

— Mulțumesc, a mieunat el solemn.

— Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit vă va onora curajul, a mieunat Pinten. Dar ce anume ai de gând să faci?

— Am eu o idee! a exclamat Labă de Veveriță, entuziasmată la culme.

Toate pisicile s-au întors spre ea, iar Pinten a șuierat exasperat.

— Ia zi, a îndemnat-o tovarășul ei de clan.

— Ce a zis Pârâu Argintiu, a început Labă de Veveriță, că orice întrebare are mai multe răspunsuri? Ei bine, multe

pisici au încercat să-l omoare pe Colț Ascuțit și n-au reușit. Nici măcar războinici ca Pinten. Așa că trebuie să găsim alt răspuns și cred că știu care e acela.

— Care? i-a răspuns Labă de Cioară sarcastic. Te duci la el și-l rogi frumos să plece?

— Minte de șoarece! a mieunat Labă de Veveriță. Nu, dacă noi nu-l putem ucide pe Colț Ascuțit, trebuie să găsim altceva care să-l ucidă.

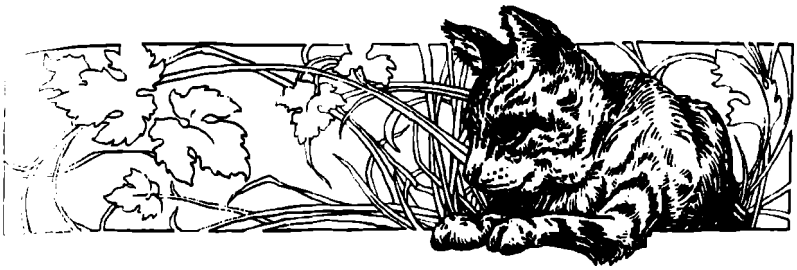

CAPITOLUL 20

Coada șoarecelui s-a strecurat printre ghearele lui Labă de Frunză, iar pisica a privit frustrată spre crăpătura în care dispăruse micul animal. Plecase din tabără ca să mai adune ierburi pentru Blană Fumurie și, pentru că Stea de Foc poruncise ca nicio pisică să nu mai iasă neînsoțită, Coadă de Măcriș venise cu ea.

— Ghinion, a mieunat cu părere de rău războinica pestriță. Dar era oricum destul de slăbănog.

— Măcar era pradă, i-a întors-o ucenica. L-aș fi prins dacă n-aș fi fost așa amețită de foame.

A început să meargă în spate, ieșind de sub tufiș. Abia în clipa aceea i-a recunoscut frunzele de un verde închis și fructele roșii agățate de ramuri, răspândite și pe jos.

— Rahat de șoarece! a șuierat ea. Și m-au atins peste tot pe labe.

— Ce s-a întâmplat?

Labă de Frunză i-a făcut semn cu coada spre tufiș.

— Fructele-morții. M-am concentrat așa tare să prind șoarecele, că nici nu le-am observat.

Coadă de Măcriș a tresărit îngrozită.

— Hai să căutăm niște apă și să te speli, i-a spus ea grăbită.

Labă de Frunză era uimită să-și vadă prietena atât de înspăimântată. Fructele-morții erau periculoase, bineînțeles, însă doar dacă le mânca. Coadă de Măcriș era una dintre cele mai curajoase pisici pe care le cunoștea, dar părea efectiv înfricoșată de fructele acelea. Își lipise urechile de cap și se înfoiase toată.

— Ești bine? a întrebat-o Labă de Frunză în timp ce intrau în pădure, uitându-se după o băltoacă în care să se poată spăla.

— Da, sunt în regulă. Știi... știi că eu era să mor din cauza fructelor-morții?

— Nu! a exclamat Labă de Frunză, oprindu-se în loc cu ochii mari de uluire. Ce s-a întâmplat?

— Păi s-a întâmplat pe când eram mică de tot, eram pui, iar tu încă nu te născuseși. Îl urmărisem pe Dungă Neagră până în pădure – tu n-ai cum să ți-l amintești. Dungă Neagră era cel mai apropiat prieten al lui Stea de Tigru din Clanul Tunetului. Pentru că l-am văzut stând de vorbă cu Stea Neagră – atunci purta numele de Picior Negru și era secundul lui Stea de Tigru – chiar pe teritoriul nostru, mi-a dat să mănânc fructele-morții ca să nu pot spune nimănui ce văzusem.

— E groaznic! a rostit Labă de Frunză, lipindu-și botul de blana prietenei sale.

— Am scăpat doar datorită lui Blană Fumurie, a mieunat Coadă de Măcriș. Dar toate astea au luat sfârșit. Orice ar avea de gând Două-Picioare să facă, măcar nu mai trebuie să ne facem griji în legătură cu Stea de Tigru.

Întorcându-se pe loc, a rostit vioaie, cu coada pe sus:

— Hai să te speli pe labe. O otrăvire cu fructele-morții e ultimul lucru de care are nevoie clanul acum.

În timp ce își urma prietena printre tufișuri, Labă de Frunză era muncită de gânduri sumbre. Dacă Stea de Tigru era într-adevăr tatăl lui Șoim de Zăpadă și al lui Aripă de Molie, atunci poate că necazurile nu luaseră, de fapt, sfârșit.

Vuietul monștrilor Două-Picioare răsuna tot mai puternic, pe măsură ce se apropiau de Calea Tunetului. În cele din urmă, au găsit o băltoacă micuță, în care Labă de Frunză și-a înmuiat de mai multe ori pernuțele, ștergându-le apoi de iarbă până ce a fost sigură că dispăruse orice urmă a fructelor-morții. Însă știa că în următoarele câteva zile avea să-și lingă cu teamă lăbuțele.

— Gata, a mieunat ea, trebuind să ridice vocea ca să se facă auzită peste urletul monstrului ce trecea pe lângă ele. Cred c-am scos tot. Și uite acolo un ditamai smocul de brusture. Blană Fumurie o să...

S-a întrerupt și a scos un țipăt înspăimântat, când vuietul monstrului s-a auzit brusc mult mai puternic, ca și cum cerul ar fi fost despicat de tunete. O siluetă mare, strălucitoare, a pătruns printre tufișuri, strivind brusturele pe care tocmai îl văzuse. Coadă de Măcriș a scos un urlet de spaimă și a fugit spre cel mai apropiat copac, cățărându-se cu ajutorul ghearelor și oprindu-se pe prima ramură, cu blana înfoiată așa de tare, încât arăta de două ori mai mare.

Labă de Frunză s-a lipit pe fundul unei gropi. A privit înghețată de spaimă cum monstrul înșfăca un copac tânăr și îl smulgea din pământ cu aceeași ușurință cu care pisica ar fi smuls o rădăcină de brusture. L-a ridicat în aer,

învârtindu-l cu brațele-i uriașe și smulgându-i ramurile. Bucăți de scoarță și de lemn au început să cadă în jurul lui Labă de Frunză, izbind pământul ca o grindină uriașă.

— Labă de Frunză!

Strigătul lui Coadă de Măcriș a trezit-o din înmărmurirea ei. Războinica sărise din copac, dându-și poate seama că nu mai era în siguranță acolo. A traversat repede fâșia de câmp deschis și, ajungând lângă prietena ei, a împuns-o cu botul până s-a ridicat în picioare.

— Fugi!

Labă de Frunză a mai aruncat o privire înspăimântată spre monstru, văzând cum acesta continua să smulgă copaci. Apoi a zbughit-o la fugă prin pădure în spatele lui Coadă de Măcriș, încurcându-se în mărăcini și trecând prin gropi adânci pline cu noroi, în goana lor nebună.

Când vuietul a rămas cu mult în spate, transformându-se într-un huruit estompat, cele două pisici s-au oprit gâfâind.

— Ne iau tot mai mult din pădure, a rostit Coadă de Măcriș cu răsuflarea tăiată. În curând n-o să mai rămână nimic pentru noi.

Labă de Frunză tremura, se uita în spate și aproape că se aștepta ca monstrul să apară dintre copaci, urmărindu-le.

— Îi urăsc! a scuipat ea. N-au niciun drept să vină aici. Ce rău le-am făcut noi vreodată?

— Așa sunt Două-Picioare, a mieunat Coadă de Măcriș.

Începuse să se calmeze, blana de pe umeri i se așeza la loc și, o clipă mai târziu, a atins urechea lui Labă de Frunză cu vârful cozii.

— Haide, să mergem să mai căutăm ierburi pe lângă granița cu Clanul Râului. Mergem cât mai departe de monștrii ăia oribili.

Labă de Frunză a încuviințat din cap, fiind prea speriată ca să poată vorbi. A urmat-o pe războinică prin pădure, copleșită de durere la gândul că în locurile acelea pașnice nu avea să mai domnească niciodată liniștea, că acei copaci nu aveau să mai înverzească niciodată, că n-aveau să-și mai arunce niciodată umbra în pădure. Probabil că și Clanul Stelelor suferea, s-a gândit ea, mai ales dacă spiritele străbunilor războinici nu puteau face nimic pentru a opri distrugerea pădurii.

— Ce ne facem? a întrebat Coadă de Măcriș după câteva clipe. Nici nu mai țin minte când am mâncat ultima oară pe săturate, când a mâncat pe săturate orice pisică din clan. Uită-te la Nor de Frunză. Se învinuiește pentru moartea lui Pui de Brad, însă chiar nu e vina ei.

Ucenica s-a gândit cu tristețe la blânda Nor de Frunză, care își jelea puiul mort, la deznădejdea cu care Blană Pământie încerca în van s-o consoleze. S-a gândit la Coadă Tărcată, care pierise pentru că foamea o îmboldise să mănânce iepurele otrăvit. Blană de Zăpadă era prea slăbită pentru a mai ieși din vizuina bătrânilor și începuse să tușească. Blană Fumurie aștepta din zi în zi să izbucnească epidemia de tuse verde, care se putea transforma oricând în ucigătoarea tuse neagră.

— Uneori cred că Două-Picioare nu se vor opri până nu murim cu toții, a mieunat încet Labă de Frunză.

Coadă de Măcriș a încuviințat încet, în șoaptă.

— Parcă ne-a părăsit Clanul Stelelor. Labă de Frunză, chiar nu ți-au vorbit spiritele? Nici ție, nici lui

Blană Fumurie? De ce nu ne-au avertizat? Chiar nu le mai pasă de noi?

Labă de Frunză a închis ochii. Își dorea din tot sufletul să-i poată spune prietenei sale că spiritele profețiseră tot ce se întâmplase, însă mesajele lor nu fuseseră trimise pisicilor-vraci sau ucenicilor lor. Însă promisese că avea să păstreze secretul pisicilor alese, iar dacă și-ar fi încălcat cuvântul, ar fi trebuit s-o facă mai întâi povestindu-le totul lui Stea de Foc ori lui Blană Fumurie.

Și mai mult de-atât, începea să creadă că, indiferent unde fuseseră trimise pisicile alese, acestea nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Trecuseră zile în șir de când nu mai reușea să o simtă pe Labă de Veverită. I se strângea inima la gândul că era posibil să nu-i mai vadă niciodată pe sora ei și pe Gheară de Mărăcine. N-avea niciun rost să-i dea speranțe deșarte lui Coadă de Măcriș.

În timp ce se apropiau de granița cu Clanul Râului, unde povârnișul cobora spre apă și spre podul Două-Picioare, Labă de Frunză a început să se simtă mai liniștită. Sunetul monștrilor nu ajungea încă în partea aceasta a teritoriului; peste tot domnea o asemenea pace, încât aproape că și-ar fi putut imagina că pădurea era neschimbată.

Gustând aerul, a simțit aroma unui iepure și a zărit imediat animalul ce sărea dintr-un tufiș în altul. O mâncau labele să-l prindă, însă a încercat să se abțină, amintindu-și de ordinul lui Stea de Foc și de moartea înfiorătoare a lui Coadă Tărcată.

— Tare frustrant, nu? a bombănit războinica, dând furioasă din coadă. Jur că uneori am impresia că afurisiții ne fac în ciudă.

Labă de Frunză a încuviințat din cap, simțind că-i ploua în bot la vederea prăzii suculente. Se întreba cât mai puteau rezista până aveau să fie cu toții atât de disperați încât, asemenea lui Coadă Tărcată, să-și asume riscul de a mânca iepuri.

Chiar în fața ei, Coadă de Măcriș a luat poziția de vânătoare. Cu grijă, ca să nu-i strice concentrarea prietenei sale, Labă de Frunză a înaintat puțin câte puțin până când a văzut ce urmărea războinica: o veveriță ce înainta încet pe o fâșie de câmp deschis. În sfârșit, o pradă pe care o puteau mânca, pe care o puteau duce în tabără pentru Nor de Frunză și Blană de Zăpadă...

Coadă de Măcriș a făcut un salt. Cu toate că nu scosese niciun sunet, veverița a fugit cu o clipă înainte ca labele pisicii să fi aterizat în locul în care se aflase până atunci. Coadă de Măcriș a scos un strigăt de frustrare și s-a aruncat după veveriță, care o luase la fugă spre un copac din apropiere.

— Coadă de Măcriș, nu! a strigat Labă de Frunză dându-și seama că acel copac era dincolo de graniță.

Însă războinica era orbită de foamea ce-i frământa pântecul, nu vedea și nu auzea decât veverița. S-a aruncat în copac după ea, trăgându-i o labă pe coadă, însă veverița a reușit să se elibereze. Războinica a căzut pe pământ, scuipând furioasă.

— Întoarce-te! a strigat Labă de Frunză. Ești pe teritoriul Clanului Râului!

Coadă de Măcriș s-a ridicat în picioare, cu blana plină de fire de iarbă și de bucăți de pământ.

— Rahat de vulpe! a mârâit ea. Aproape am prins-o.

Înainte ca Labă de Frunză să o poată striga din nou, a simțit un miros cunoscut. Din spatele copacului a apărut o siluetă tărcată, iar în timp ce Coadă de Măcriș se întorcea spre ea, o labă uriașă a trântit-o la pământ, țintuind-o.

— Ce e asta? a mârâit Șoim de Zăpadă. Pisicile din Clanul Tunetului ne încalcă teritoriul?

CAPITOLUL 21

Coadă de Măcriș a ridicat privirea spre Șoim de Zăpadă. Zbătându-se sub laba lui uriașă, și-a trecut gheare-le peste piciorul motanului, însă atâtea și atâtea zile de foa-mete o făcuseră să-și piardă din iuțeală și putere. Războinicul nici nu a tresărit, trăgându-i una după ureche cu cealaltă labă.

— Am să te duc la Stea de Leopard, a mârâit el. Ea tre-buie să hotărască ce e de făcut. Clanul Tunetului nu are ni-ciun drept să ne ignore granițele.

— Dă-i drumul! a mieunat Labă de Frunză. Nu e de-cât la două lungimi de coadă dincolo de graniță.

Șoim de Zăpadă i-a aruncat o privire neprietenoasă.

— Tu! Iar ai apărut?

— Da, iar am apărut, i-a răspuns Labă de Frunză ri-dicându-se în picioare și înfruntând privirea albastră și rece ca gheața a lui Șoim de Zăpadă. Mi s-a părut că te-ai bucurat c-am apărut atunci când Labă de Stuf era în pericol. Îi dato-rezi Clanului Tunetului un serviciu, a adăugat ea convingă-toare. Las-o pe Coadă de Măcriș în pace.

Șoim de Zăpadă a mârâit batjocoritor.

— Clanurile nu-și datorează unele altora favoruri. Codul războinicilor spune clar că trebuie să respectăm granițele, lucru pe care ea – a făcut un gest disprețuitor din coadă spre războinica pe care o ținuia la pământ – nu l-a făcut.

Labă de Frunză a simțit că i se zburlește blana și i se încordează mușchii, ca și cum tot trupul i-ar fi spus să se lupte cu Șoim de Zăpadă. Împreună, ea și Coadă de Măcriș ar fi avut o șansă de a-l învinge... Dar s-a străduit să rămână calmă și să nu treacă și ea granița. Își imagina deja cum ar fi reacționat Stea de Foc dacă ar fi auzit că fiica lui atacase un războinic dintr-un clan străin pe teritoriul acestuia.

Era greu să se milogească de o pisică atât de nesuferită, dar trebuia să mai încerce o dată.

— Te rog... Nu e ca și cum făcea ceva rău.

Ochii albaștri ai lui Șoim de Zăpadă erau ca două stele de gheață.

— Fura pradă.

— Nu-i adevărat! a exclamat Labă de Frunză, făcând ochii mari. Aia era o veveriță venită de pe teritoriul Clanului Tunetului.

Coadă de Măcriș, care zăcuse fără vlagă sub laba lui Șoim de Zăpadă, s-a ridicat brusc. Motanul a scos un țipăt când războinica l-a mușcat zdravăn de picior. Pentru o clipă, s-au zvârcolit pe pământ, încleștați în luptă, însă oricât de curajoasă era Coadă de Măcriș, nu putea face față puterii trupului uriaș al motanului. În scurtă vreme a ajuns din nou captivă sub laba lui.

— În regulă, du-mă la Stea de Leopard, a scuipat ea. Dar am să mă zbat la fiecare pas.

Motanul avea o expresie plictisită.

— Bine. N-ai decât.

Labă de Frunză a privit în jur disperată; de ce nu erau prin preajmă Stea de Foc sau Blană Fumurie? Ei ar fi putut să-l convingă pe Șoim de Zăpadă. Pe partea ei de graniță nu era nicio altă pisică, însă ucenica a văzut o străfulgerare de blană aurie în păpurișul de pe partea cealaltă a râului. O clipă mai târziu, a văzut-o pe Aripă de Molie trecând în grabă peste podul Două-Picioare. Ucenica din Clanul Râului a urcat apoi în fugă povârnișul și s-a oprit lângă fratele ei.

— Ce se întâmplă?

— Vezi și singură, a rostit motanul, lovind-o ușor peste cap pe Coadă de Măcriș. Am prins o intrusă. Am s-o duc la Stea de Leopard.

— Dar n-a vrut să încalce granița, a explicat Labă de Frunză simțind că acum poate spera la ajutorul prietenei sale. Fugărea o veveriță – una a clanului nostru – și nici nu și-a dat seama că a trecut dincolo.

Aripă de Molie și-a privit fratele, iar apoi pe Labă de Frunză.

— Las-o să plece, a mieunat ea. Nu e ceva important. N-a prins nimic. Dacă o duci la Stea de Leopard, poți să declanșezi un război între clanuri.

Șoim de Zăpadă și-a fixat privirea rece asupra surorii lui.

— Și ăsta de ce ar fi un lucru rău? Toate pisicile știu că cei din Clanul Tunetului au probleme. Asta poate fi ocazia noastră de a interveni și de a le lua teritoriul.

Labă de Frunză a rămas cu botul căscat. Ăsta era planul lui Șoim de Zăpadă?

Aripă de Molie a întors privirea de gheață a fratelui său.

— Nu fi minte de șoarece, a rostit ea aspră. Ține minte că Stea de Leopard îi este datoare lui Stea de Foc. El a ajutat-o să-și ia clanul înapoi, după ce Stea de Tigru a încercat să pună laba pe el. Nu va porni niciodată la război împotriva lui.

— Ba o să pornească, dacă are un motiv întemeiat, i-a întors-o Șoim de Zăpadă. Aici nu e vorba despre a întoarce servicii făcute în trecut; e vorba despre codul războinicilor. Granițele dintre clanuri trebuie să însemne ceva!

Vocea începuse să i se subțieze de indignare, iar motanul a tras aer în piept înainte de a mârâi:

— Și tu ai grijă ce vorbești, Aripă de Molie. Nu uita că e posibil să stai de vorbă cu viitorul secund al Clanului Râului.

— Ce?! a izbucnit Labă de Frunză. Și Picior de Ceață?

— Picior de Ceață e o lașă, a mârâit Șoim de Zăpadă. Nu a putut face față situației din pădure, așa că a fugit.

— N-a mai văzut-o nimeni de o zi întreagă, le-a explicat Aripă de Molie, cu ochii măriți de îngrijorare. Nu am mai văzut-o de când a plecat să patruleze granița din apropiere de Patru Stejari.

— Și chiar dacă se întoarce, nu o să mai fie secund, a mârâit Șoim de Zăpadă. Secunzii de clan nu pot să plece brambura de câte ori au ei chef.

Labă de Frunză era uluită. Nu-i venea să creadă. Picior de Ceață nu era lașă; în plus, ea presupusese că cei din Clanul Râului nu erau afectați de ceea ce li se întâmpla celorlalte trei clanuri, pentru că teritoriul lor nu fusese atins de Două-Picioare. Dar acum dispăruse Picior de Ceață.

Câte pisici mai dispăruseră? Oare toate clanurile își pierduseră membrii așa? A străbătut-o un fior teribil; disparițiile acestea nu puteau avea legătură cu profeția Clanului Stelelor. Chiar dacă primele pisici eșuaseră, Clanul Stelelor n-ar fi trimis altele în locul lor, spre o soartă crudă și necunoscută. Cumva, Două-Picioare și monștrii lor trebuiau să fie de vină.

Nu le-a spus nimic din toate acestea lui Aripă de Molie și lui Șoim de Zăpadă. Spre ușurarea ei, nici Labă de Măcriș nu le spusese nimic despre dispariția lui Coadă de Nor și a lui Inimă Luminoasă. Cu cât Clanul Râului știa mai puține despre necazurile Clanului Tunetului, cu atât mai bine, în special dacă Șoim de Zăpadă se pregătea de luptă pentru că rivalii săi erau slăbiți.

Aripă de Molie a fost cea care a rupt tăcerea.

— Să știi că ești un prost, Șoim de Zăpadă, a mieunat ea.

Fratele ei s-a înfoiat de enervare.

— Cum adică?

— Dacă vrei să distrugi Clanul Tunetului, nu asta e calea cea mai bună.

— Și pe cea mai bună o știi tu, deci?

— Da, o știu.

Vocea lui Aripă de Molie era aspră și rece. Lui Labă de Frunză nu-i venea să creadă ce auzea; dintr-odată, avea impresia că nu cunoștea pisica aceea absolut deloc.

— Bine, atunci, ia explică-mi tu.

Aripă de Molie a întors capul, lingându-se grăbită pe umăr.

— Poartă-te frumos cu ei. Fă-i să ne fie recunoscători. În felul ăsta n-au de ce să facă scandal, iar între timp au

să devină tot mai slăbiți. De ce să te lupți și să riști ca pisicile noastre să fie rănite? Lasă-i pe Două-Picioare să se ocupe de ei. Și abia pe urmă intervii și pui laba pe teritoriul lor.

Șoim de Zăpadă și-a îngustat ochii gânditor.

— S-ar putea să ai dreptate, a mârâit el. Bine.

A făcut un pas în spate și a lăsat-o pe Coadă de Măcriș să se ridice.

— Pleacă și să nu te mai prind pe aici!

Coadă de Măcriș s-a scuturat bine și l-a privit cu dușmănie înainte de a face cei câțiva pași care o duceau înapoi pe teritoriul ei. Labă de Frunză a studiat-o îndeaproape după ce a trecut pe teritoriul Clanului Tunetului, însă avea doar câteva zgârieturi superficiale. Șoim de Zăpadă nu o rănise.

— Am să-i povestesc lui Stea de Foc ce-ai spus, a mieunat ea spre Aripă de Molie, străduindu-se să vorbească cât mai calm. Și are să vorbească despre asta cu Stea de Leopard la următoarea Adunare.

Două perechi de ochi, una albastră și una ca de ambră, s-au ațintit asupra ei.

— Sigur, spune-i, i-a răspuns Șoim de Zăpadă. Chiar dacă te crede, ce poate face în legătură cu asta? Doar nu-ți trece prin minte că Stea de Leopard va da crezare unei pisici din Clanul Tunetului în loc să mă sprijine pe mine?!

Coadă de Măcriș a împins-o ușor cu botul.

— Haide, să ne întoarcem în tabără!

Labă de Frunză s-a întors cu spatele, târându-și coada la pământ. O plăcuse mult pe Aripă de Molie și acum se părea că prietena ei o trădase. Chiar dacă loialitatea ucenicei trebuia să fie în primul rând față de Clanul Râului, Labă de Frunză n-ar fi crezut că poate avea atâta sânge rece.

Nu parcurseseră mai mult de câteva lungimi de vulpe când a auzit-o pe Aripă de Molie strigând-o încet. S-a oprit și s-a uitat în spate. Ucenica ședea chiar lângă graniță, iar Șoim de Zăpadă nu se vedea nicăieri.

— Labă de Frunză! a strigat-o iarăși, făcându-i semn și din coadă.

— N-o băga în seamă, a mormăit Coadă de Măcriș. N-ai nevoie de asemenea prieteni.

— Labă de Frunză, te rog!

Vocea lui Aripă de Molie era acum rugătoare.

— Lasă-mă să-ți explic.

Labă de Frunză a ezitat, iar apoi a făcut câțiva pași înapoi spre graniță. Coadă de Măcriș a urmat-o îndeaproape; ucenica a simțit cât de încordată era războinica și a tresărit văzând cu cât dispreț privea spre pisica din Clanul Râului.

— A trebuit să spun asta de față cu Șoim de Zăpadă, a rostit grăbită Aripă de Molie. Nu ți-ai dat seama? Altfel nu i-ar fi dat drumul prietenei tale.

Labă de Frunză s-a simțit copleșită de ușurare. Nu voia să aibă o părere proastă despre Aripă de Molie, fiind unite de prietenie și de legătura sacră a tuturor pisicilor-vraci.

Aceeași ușurare a citit-o și în privirea pisicii din Clanul Râului, când aceasta a adăugat:

— Eu sper... Mă crezi, nu-i așa? Suntem prietene în continuare?

— Sigur că da.

Labă de Frunză a făcut un pas în față, lipindu-și botul de nasul prietenei sale. A ignorat un pufăit sceptic ce-a răsunat din spate, cel al lui Coadă de Măcriș.

— Mulțumesc.

În spatele lui Aripă de Molie, la poalele povârnișului, l-a zărit pe Șoim de Zăpadă, care ieșea dintr-un tufiș și pornea grăbit pe podul de Două-Picioare. Ucenica s-a cutremurat amintindu-și ambiția și cruzimea din ochii lui. Ce altă pisică, în afară de Stea de Tigru, ar mai fi putut fi atât de lacomă de putere?

— Aripă de Molie, a șoptit ea, nemaiputând suporta incertitudinea, cine a fost tatăl vostru? A fost Stea de Tigru?

În ochii de ambră ai lui Aripă de Molie s-au zărit scăpărările uluirii. A ezitat o clipă, iar apoi a răspuns:

— Da.

CAPITOLUL 22

E o nebunie, e pur și simplu o idee necugetată. Cuvintele din mintea lui Blană de Furtună răsunau ca un ecou al pașilor săi, în timp ce îi lăsa pe Pisc și pe un alt paznic-de-peșteră să-l escorteze înapoi în caverna din spatele cascadei. Celelalte pisici de pădure erau aduse imediat în spatele lui, înconjurate și ele de paznici din toate părțile, iar Pinten și ceilalți proscriși veneau ultimii. O patrulă îi zărise imediat ce ajunseseră la râu; Blană de Furtună era sigur că acum erau mai curând prizonieri, decât musafiri și nu știa ce aveau de gând pisicile de munte să facă cu ei. Cu două nopți înainte se luptaseră ca să evadeze, așa că era firesc să se aștepte la o reacție ostilă. Pinten și tovarășii săi își asumau un risc și mai mare, pentru că li se poruncise să nu se întoarcă în peșteră înainte de a-l fi ucis pe Colț Ascuțit.

Primele raze ale lunii își trimiteau sclipirea prin perdeaua de apă a cascadei, iar în curând fiara avea să pornească la vânătoare. Blană de Furtună nici măcar nu era sigur că avea să-i convingă pe cei din trib să asculte propunerea lui Labă de Veveriță. În timp ce încerca să se îmbărbăteze singur, a simțit

dintr-odată parfumul dulce al lui Pârâu Argintiu în jurul lui. A privit în spate, întrebându-se dacă îl simțea și Coadă de Pană. Sora lui era chiar în spate, iar în ochii ei albaștri se citea îngrijorarea. Însă mai devreme, când paznicii-de-peșteră îi înconjuraseră, desprinzându-se din spatele pietrelor printre care se ascundeau atât de bine, camuflați de blana îmbibată cu noroi, niciunul dintre ei nu tresărise măcar. Blană de Furtună era impresionat de curajul prietenilor săi, de loialitatea lor față de el și față de codul războinicilor, chiar și atât de departe de casă. Știa că, alături de el, ar fi făcut orice ca să ajute tribul sau ar fi murit încercând să-l salveze.

Era clar că Profetul fusese avertizat că aveau să sosească – îi aștepta în mijlocul peșterii principale. Pe sub stratul de noroi se vedea că-i fusese smuls un smoc de blană în lupta împotriva lui Colț Ascuțit, iar pe una dintre urechi avea o rană deschisă.

Blană de Furtună a traversat caverna, oprindu-se în fața lui și așezându-i la picioare vânatul pe care îl purtase de-a lungul călătoriei prin munți: un iepure de munte, a cărui blană tocmai începuse să se deschidă la culoare, în așteptarea iernii.

— Ce-i asta? l-a întrebat Profetul pe un ton glacial, iar ochii îi scăpărau dușmănos. De ce v-ați întors?

— Ca să vă ajutăm să-l învingeți pe Colț Ascuțit, i-a răspuns Blană de Furtună.

Inima a început să-i bată și mai tare dându-și seama că pe chipul Profetului nu se citea nici bucuria, nici ușurarea.

— Și cam ce credeți voi că puteți face?

Privirea motanului a făcut înconjurul cavernei; uitându-se și el în jur, Blană de Furtună a remarcat că pisicile

din trib începeau să iasă de prin cotloane. Îi priveau curioase, însă temătoare. Prietenia pe care începuseră să o lege cu pisicile de pădure fusese distrusă de șocul atacului lui Colț Ascuțit și de eșecul lui Blană de Furtună de a-i salva, în ciuda promisiunii strămoșilor războinicilor. Ca și Profetul, mulți dintre ei aveau cicatrici și șchiopătau din greu, având răni deschise. Blană de Furtună a căutat-o cu privirea pe Pârâu. Însă nu a văzut-o nicăieri.

— Colț Ascuțit a luat-o ieri pe Stea, a mârâit Profetul. Multe pisici au fost rănite în încercarea noastră de a-l goni. Una a murit deja, iar altele două zac lângă granița Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit. Nu ne-ai ajutat. Ai fugit.

Disprețul lui l-a lovit pe Blană de Furtună ca o gheară. Și mai rău însă l-a rănit murmurul de încuviințare ce s-a ridicat din rândul pisicilor care se adunau în jurul lor; probabil că se simțeau trădate de fuga lui, așa cum el se simțise trădat când îl luaseră prizonieri. A auzit un șuierat dușmănos de la una dintre pisicile din clanuri – probabil Labă de Cioară – și a sperat că nimeni nu avea să spună nimic.

— Nu credeam că sunt pisica promisă, a mieunat el sincer. Și nu mi-a plăcut să fiu prins ca într-o capcană în Peștera Pietrelor Ascuțite. Însă după ce am evadat, m-am mai gândit... Și m-am întors de bunăvoie. Chiar dacă nu sunt pisica despre care vorbește profeția, am să fac tot ce pot ca să vă ajut.

— Cu toții vom ajuta, a adăugat Gheară de Mărăcine, venind să-i stea alături prietenului său.

Vindecătorul a început să se relaxeze. Din rândul pisicilor se ridicau alte murmure, iar câteva păreau să fie prietenoase.

Apoi, din spatele lui a auzit vocea lui Pârâu.

— Blană de Furtună! Știam c-ai să te întorci.

Motanul s-a întors și a văzut-o strecurându-se prin mulțimea de pisici. S-a înfiorat de plăcere când i-a văzut ochii strălucitori și a auzit bucuria din vocea ei.

— Trebuie să-l ascultăm, l-a rugat ea pe Profet. Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit l-a trimis să ne ajute. Din ce alt motiv s-ar fi putut întoarce, după ce a văzut de ce este în stare Colț Ascuțit?

Profetul părea mult prea epuizat pentru a mai crede în vreo promisiune, însă a plecat capul.

— Prea bine. Dar ce puteți face voi, în plus față de tot ce-am încercat eu până acum? Colț Ascuțit mi-a ucis cei mai puternici războinici de parcă ar fi fost niște pui sugari.

Blană de Furtună a făcut semn din urechi, chemând-o pe Labă de Veveriță. Aceasta a pășit în față, purtând între fălci un cocoloș de frunze.

— Arată-i profetului ce-ai adus acolo, a mieunat el, adăugând la urechea pisicii: Sper că n-ai înghițit vreuna.

Labă de Veveriță a lăsat frunzele la pământ.

— Doar nu-s minte de șoarece! a bombănit ea indignată.

Întorcându-se spre Profet, Blană de Furtună a împins iepurele cu o labă.

— Prada asta este pentru Colț Ascuțit, a mieunat el. Iar înăuntru vom pune astea.

A desfăcut cu grijă frunzele, scoțând la iveală o grămăjoară de fructe roșii, lucioase.

Un pui care ședea alături de mama lui, printre primele pisici adunate în jurul lor, a făcut un pas înainte, vrând să le adulmece curios; Labă de Veveriță l-a oprit cu un gest din coadă și l-a împins ușurel înapoi spre mama lui.

— Nu pune laba, a mieunat ea. Până și una dintre bobițele astea ți-ar da cea mai groaznică durere de burtă – asta dacă ai supraviețui.

Puiul a privit-o cu ochii mari și nu a spus nimic.

Privind fructele, Vindecătorul a șuierat ușor și a făcut un pas în spate.

— Semințele-nopții?

— Le știi? i-a răspuns Blană de Furtună. În clanurile noastre le spunem fructele-morții.

— Știu toate ierburile și fructele care cresc în munții ăștia, i-a răspuns Profetul.

Preț de-o clipă, în ochi i-a sclipit interesul, însă apoi a lăsat din nou capul în jos și a vorbit cu o voce stinsă, învinsă.

— Și nimic din tot ce știu nu mă poate ajuta să-mi apăr tribul. Colț Ascuțit e prea puternic. Nici măcar fructele morții, cum le spuneți voi, nu-l vor învinge.

— Doar trei boabe îl pot ucide pe cel mai puternic dintre războinici, l-a contrazis curajoasă Labă de Veveriță. Cred că cele pe care le-am strâns aici vor fi suficiente pentru a-l doborî chiar și pe Colț Ascuțit.

Profetul părea surprins.

— Sunteți siguri?

— Chiar dacă nu-l ucid, a adăugat Blană de Furtună, îl vor slăbi suficient cât să-l putem ucide noi.

Profetul părea tot nehotărât. Umerii îi erau căzuți de parcă purta pe ei greutatea întregului munte.

Apoi, Blană de Furtună a simțit agitația din rândul pisicilor din trib, a auzit mormăieli dușmănoase ce se transformau repede în țipete de furie. Pinten își croia drum printre foștii tovarăși, oprindu-se în fața Vindecătorului; grație

umbrelor în care era scăldată cea mai mare parte a peșterii, tribul văzuse de-abia acum că se întorseseră proscrișii.

Pinten a rămas neclintit, în vreme ce foștii tovarăși îi aruncau acuzații peste acuzații.

— Tu trebuia să-l omori pe Colț Ascuțit! Nu ne-ai salvat!

— Profetule, a venit aici încălcându-ți porunca! Omoară-l!

Instinctiv, pisicile din clanuri s-au strâns în jurul lui Pinten, gata să-l apere. Blana de pe ceafa lui Labă de Cioară se zbârlise, iar Blană Roșcată își scosese ghearele. Până și Coadă de Pană cea blândă se înfuriase. Blană de Furtună era la fel de mândru de războinicii ce-i erau alături, pe cât ar fi fost orice lider de clan.

Profetul a ridicat coada, cerând tăcere, însă a mai durat câteva clipe până ce s-a stins orice murmur.

— Ei bine? a mârâit Vindecătorul. Sper că ai un motiv bun pentru a veni aici.

— Cel mai bun motiv, i-a răspuns Pinten. Poți să mă ucizi, dacă vrei, dar asta n-o să te facă mai puternic în fața lui Colț Ascuțit. Dușmanul tău este afară, nu în peștera asta. Pisica argintie a sosit și este momentul să crezi în profeția Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit. Dacă eșuăm în încercarea asta, n-ai decât să ne ucizi.

În trib s-a lăsat tăcerea. Ostilitatea părea să se fi transformat în nesiguranță. Blană de Furtună și-a lăsat părul de pe ceafă să se așeze la loc.

— Nu putem ucide bestia în bârlogul ei, pentru că nu știm unde doarme. Așa că trebuie să o aducem aici pentru a o ucide.

— Aici?! a exclamat Pârâu odată cu multe alte pisici șocate. În peștera noastră?

Blană de Furtună și-a așezat ușor coada pe umărul ei. Trebuia să aibă încredere în el, oricât de periculos ar fi părut planul lor.

— Da, aici, a mormăit Pinten. Ăsta e locul pe care îl cunoaștem cel mai bine, în care știm toate ascunzătorile și în care tot tribul poate aștepta pentru a-l prinde într-o ambuscadă pe Colț Ascuțit, dacă mai este nevoie să-i dăm lovitura fatală.

— Și cum propui să-l aducem aici? a întrebat Profetul cu răceală.

— Cu sânge.

Pinten și-a ridicat laba uriașă și și-a spintecat o pernuță cu colții; picături stacojii au început să cadă pe pământ ca ploaia. Motanul a ridicat apoi capul și a scos un urlet feroce, al cărui ecou a răsunat în peșteră mai puternic decât însăși cascada. S-a întors fulgerător și a țâșnit spre ieșire, urmat în fugă de Piatră și de Pasăre.

Au lăsat în urma lor o tăcere confuză, întreruptă doar de sunetul apei curgătoare. Blană de Furtună a răsuflat adânc. Planul fusese pus în mișcare. Cărarea însângerată se născuse.

Gheară de Mărăcine a vorbit primul:

— Labă de Veveriță și Blană de Furtună, voi umpleți iepurele. Aveți grijă să nu vă murdăriți pe blană cu suc din fructele-morții, iar dacă se întâmplă, spălați-vă imediat.

— Da, Mare Pisică-Vraci, și-a plecat ucenica fruntea, cu un respect ironic. Știm ce avem de făcut!

Blană de Furtună a ascultat, în vreme ce Gheară de Mărăcine și Blană Roșcată dezbăteau care era cel mai potrivit loc pentru a așeza iepurele. Profetul dădea ordine

paznicilor-de-peșteră, trimițând puii și mamele la adăpostul vizuinii lor.

La intrarea în tunel s-au așezat paznici, în vreme ce alții, alături de vânători, s-au urcat pe ieșiturile din stâncă aflate pe pereții cavernei, de unde puteau să sară asupra lui Colț Ascuțit. Blana lor îmbibată de noroi se confunda în așa măsură cu pereții, încât motanul de-abia își dădea seama unde se ascundeau.

În tot timpul acesta, Blană de Furtună simțea cum crește în el, ca un val de neoprit, o groază înfiorătoare. Știa că avea să se întâmple ceva oribil. Dar de ce, dacă asta dorise Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit? A adulmecat aerul, însă nu mai simțea mirosul dulce al lui Pârâu-Argintiu și nici prezența ei ce îl alina.

— O să fie bine, a rostit Coadă de Pană, venind lângă el și lipindu-și botul de nasul lui. Știu că ți-e teamă, dar Clanul Stelelor te-a inclus și pe tine în planul lui, trimițând-o pe mama în visul tău. Trebuie să facem asta.

Labă de Cioară, care era doar o umbră gri-neagră ce zăbovea lângă umărul lui Coadă de Pană, a încuviințat din cap fără să rostească ceva.

Un fior de gheață i-a străbătut lui Blană de Furtună inima. Ceva era în neregulă, o simțea. Era ceva ce ei nu înțeleseseră, ceva pentru care nu se pregătiseră. S-a uitat în jur după Gheară de Mărăcine, voind să-i împărtășească temerile, și l-a văzut târând iepurele pe podeaua peșterii, așezându-l în fața intrării, la câteva lungimi de coadă de la gura cavernei. Blană Roșcată îl urmărea atentă, măsurând distanța dintre momeală și intrare, în timp ce Labă de Veveriță îi ajuta dându-le indicații din coadă.

Blană de Furtună a pornit spre ei, simțind că ochii tribului ascuns îl urmăreau din toate colțurile peșterii. Însă înainte de a apuca să deschidă botul, un strigăt înfiorător a răsunat de-afară. Pinten, Piatră și Pasăre au intrat furtunos în peșteră, oprindu-se brusc.

— Colț Ascuțit! a gâfâit Pasăre.

— E aici! a strigat și Piatră, vocea lui aproape transformându-se într-un plânset. Vine!

CAPITOLUL 23

Blană de Furtună a înmărmurit.

E prea devreme!

Proscrișii s-au repezit spre pereții cavernei, în vreme ce pisicile din trib care nu-și luaseră încă pozițiile s-au repezit spre tunelul ce ducea către Peștera Pietrelor Ascuțite. Blană de Furtună și prietenii săi au rămas în mijlocul cavernei, singuri și înspăimântați.

Momentul lor de ezitare a durat cu o clipă prea mult. Un mârâit înfiorător a acoperit zgomotul cascadei, iar o umbră uriașă s-a lăsat peste intrarea în peșteră, blocând lumina lunii. Apoi Colț Ascuțit a dat buzna înăuntru.

Pisicile din trib avuseseră dreptate – semăna cu un leu din povestirile străbunilor, însă fără a avea impozanta coamă. Pe sub blana cu fir scurt i se încordau mușchii puternici, iar imensul cap auriu și-l ținea lăsat în jos, urmărind mirosul dârei de sânge lăsate de Pinten. Când a intrat în peșteră, a ridicat privirea. A văzut iepurele și l-a dat la o parte cu o singură lovitură a labei sale gigantice.

— Nu! a strigat Labă de Veveriță.

Exclamația pisicii l-a făcut să se întoarcă amenințător spre ea, urechile sale mari, bine îmblănite, tresăltând de curiozitate.

— Dați-vă înapoi! a mârâit Gheară de Mărăcine. Ascundeți-vă cu toții!

A sărit cu ghearele scoase spre pisica-leu, încercând să-l zgârie cât mai mult pe Colț Ascuțit înainte de a se lăsa la pământ, pentru ca acesta să nu-l prindă. Blană de Furtună a văzut-o pe Labă de Veveriță sărind din partea cealaltă și aruncându-se pe spinarea uriașului motan, înfigându-și ghearele la baza cozii acestuia.

— Labă de Veveriță! a țipat Gheară de Mărăcine. Pentru numele Clanului Stelelor, ce faci?!

În timp ce pisica-leu se răsucea, încercând să se scuture de ea, ucenica a făcut un salt mare și a fugit spre bolovanii ce mărgineau pereții încăperii. Mârâind furios, Colț Ascuțit s-a repezit după ea, însă tânăra pisică era mai rapidă decât el: a sărit imediat pe o ieșitură din stâncă aflată mai sus decât el și s-a oprit acolo, șuierând și scuipând, cu blana roșcată înfoiată.

Blană de Furtună a fugit spre peretele opus al peșterii, urmând-o pe Coadă de Pană, care urca ajutându-se de niște crăpături din stâncă, până a ajuns la o ieșitură din piatră aflată chiar sub tavan. Înghesuindu-se în spațiul îngust de lângă sora lui, a privit spre podeaua peșterii.

Pisicile din trib se aflau în ascunzătorile pregătite, prea înfricoșate ca să se mai miște. Și Gheară de Mărăcine reușise să se pună la adăpost, pe o fâșie de piatră aflată chiar sub cea unde se așezase Labă de Veveriță. Tocmai mârâia la tânăra ucenică, fiind aproape la fel de furios precum Colț Ascuțit;

Blană de Furtună nu auzea ce-i spunea ucenicei, dar bănuia reproșurile motanului.

Preț de o clipă, nu a văzut-o pe Blană Roșcată. Apoi i-a zărit capul ițindu-se dintr-o crevasă aflată pe la jumătatea înălțimii peretelui, aproape de intrarea în peșteră. Mai rămânea Labă de Cioară, pe care nu-l vedea nicăieri. Apoi a simțit-o pe Coadă de Pană încordându-se și murmurând:

— Oh, nu!

Colț Ascuțit zgâria înverșunat în peretele peșterii chiar sub ei, iar motanul i-a zărit ochii înspăimântători: străluceau întunecați în lumina lunii, iar buzele înghețate într-un mârâit îi dezvăluiau colții sălbatici, uriași. Labă de Cioară era captiv într-o crevasă de la nivelul solului, prea puțin adâncă pentru a-l ascunde; încerca disperat să se lipească de perete cât mai bine, pentru ca ghearele înfricoșătoare ale monstruosului motan să nu ajungă la el. A scos un țipăt de groază.

Blană de Furtună a simțit că inima i se frânge. Totul mersese prost. Colț Ascuțit ignorase iepurele otrăvit și atacase pisicile. În doar câteva clipe avea să-l prindă pe Labă de Cioară și, odată cu moartea acestuia, misiunea primită de la Clanul Stelelor avea să eșueze. Cum ar fi putut cele patru clanuri să devină unul, dacă reprezentantul Clanului Vântului era ucis? Blană de Furtună se învinovățea: nu putea face nimic ca să schimbe situația, pentru că nu era pisica promisă de Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit. Mândria sa stupidă, nesăbuită îl împinsese spre o greșeală fatală.

A auzit-o pe Coadă de Pană șoptind:

— Labă de Cioară!

Pisica și-a privit lung fratele, având zugrăvită în frumoșii ei ochi albaștri o dragoste și o suferință nemărginite.

— Acum aud clar vocile, a murmurat ea. *Eu* trebuie să fac asta.

Apoi, Blană de Furtună a simțit-o că se încordează. Înainte ca el să-și fi dat seama ce făcea, Coadă de Pană a sărit – nu jos, ci mai sus, spre tavanul peșterii, înfigându-și ghearele într-una dintre ieșiturile din stâncă. Scrâșnetul ghearelor ei l-a înfiorat de spaimă.

— Nu! a strigat motanul.

Stânca s-a despicat și s-a spart sub greutatea războinicei. Cu un urlet înfricoșat, Coadă de Pană s-a prăbușit la pământ, căzând chiar peste Colț Ascuțit. Pisica-leu a ridicat privirea, iar mârâitul înspăimântător i s-a preschimbat într-un țipăt de teamă când a fost străpuns de bucata de stâncă. A căzut la pământ, zvârcolindu-se. Coadă de Pană a căzut pe podea, lângă el.

Blană de Furtună a coborât în grabă, alunecând pe piatră și simțindu-și ghearele scrâșnind și crăpând, până ce a ajuns lângă sora lui. Coadă de Pană zăcea nemișcată, cu ochii închiși. Trupul lui Colț Ascuțit încă mai zvâcnea, zguduit de spasme, însă când luptătorul din Clanul Râului a ajuns lângă el, uriașul motan-leu s-a mai cutremurat o dată, puternic, și a murit.

— Coadă de Pană? a murmurat Blană de Furtună.

Și-a dat seama că Labă de Cioară se strecurase din crevasă și se așezase lângă el.

— Coadă de Pană? a șoptit și tânărul motan, disperat. Coadă de Pană, ești bine?

Pisica nu s-a mișcat. Blană de Furtună a ridicat capul și a văzut că pisicile din clanuri se adunau în jurul lui, ca și pisicile de munte, care ieșeau cu grijă din ascunzători. Și-a

coborât din nou privirea asupra surorii lui – pieptul i se ridica și cobora ușor: respira, însă greu.

— O să fie bine, a rostit motanul cu o voce răgușită. Trebuie să fie bine. Are... are de îndeplinit o profeție.

Labă de Cioară s-a târât ușor în față, până ce botul lui a atins blana lui Coadă de Pană. I-a tras adânc mirosul în piept și a început să-i lingă blana cu blândețe. Sângele ce curgea din umărul pisicii l-a murdărit și pe el.

— Trezește-te, Coadă de Pană, a șoptit el. Te implor, trezește-te!

Pisica nu i-a răspuns.

Blană de Furtună a fost copleșit de un miros dureros de familiar. A ridicat privirea.

— Pârâu Argintiu?

Aproape de intrarea în peșteră, unde luna arunca raze tremurătoare de lumină prin perdeaua de apă curgătoare, i s-a părut că vede o pisică argintie. Nu era decât o vagă sclipire de lumină argintie, însă vocea ei i-a răsunat clar în minte, îndurerată:

— Vai, Coadă de Pană...!

Labă de Cioară a scos o exclamație înăbușită și Blană de Furtună și-a întors cu greu privirea de la apa cascadei. Sora lui deschisese ochii. Tremurând, motanul i-a rostit numele.

Coadă de Pană și-a mișcat încet capul și a clipit.

— Va trebui să mergi acasă fără mine, frate, a murmurat ea. Salvează clanul!

Apoi, privirea i-a poposit asupra lui Labă de Cioară, iar Blană de Furtună a citit în ochii ei o dragoste cât pentru o viață întreagă; îl iubea enorm pe tânărul ucenic. Iubirea lor ar fi reușit să treacă peste granițele clanurilor.

— Tu ai impresia că ai nouă vieți? a șoptit ea afectuoasă. Te-am salvat o dată... nu mă face să te mai salvez și data viitoare.

— Coadă de Pană... Coadă de Pană, nu! a rostit Labă de Cioară sufocat de durere, de-abia reușind să miaune. Nu mă părăsi...

— Nu te părăsesc, i-a răspuns ea, cu o voce pierită. Am să fiu întotdeauna lângă tine, promit.

Apoi a închis ochii și nu a mai spus nimic.

Labă de Cioară a lăsat capul pe spate și a urlat de durere.

Blană de Furtună s-a ghemuit lângă sora lui, plecând capul, cu tot trupul înghețat parcă de durere. A auzit în jur vocile prietenilor săi, care își strigau suferința. Labă de Veveriță s-a lipit de Gheară de Mărăcine, șoptind:

— Nu se poate să fi murit... nu se poate!

Gheară de Mărăcine a plecat ușor capul spre ea și a lins-o duios pe ureche. Lângă ei, Blană Roșcată privea trupul nemișcat al pisicii din Clanul Râului, cu ochii de ambră plini de durere.

Pisicile din trib au început să șușotească între ele. Undeva, în adâncul peșterii, a răsunat un strigăt triumfător:

— Colț Ascuțit a murit! Suntem liberi!

Blană de Furtună s-a cutremurat – prețul plătit fusese prea mare. A întors capul spre intrarea în peșteră, unde zăbovea încă silueta pisicii argintii, sclipind în razele lunii. Vocea mamei sale a răsunat prin vuietul apei:

— Dragul meu fiu, să nu suferi prea mult. Coadă de Pană va vâna de acum alături de Clanul Stelelor. Voi avea grijă de ea.

— *Noi* am avut grijă de ea, i-a răspuns el cu amărăciune, însă și-a dat seama că era o minciună.

Nu avuseseră grijă de ea. Dacă ar fi avut, pisica nu ar fi zăcut acolo, fără suflare, cu blana argintie însângerată strălucind în lumina lunii.

— A venit! a șoptit Pârâu. Pisica argintie a venit.

— Nu, a mârâit Blană de Furtună. Nu a venit, am adus-o eu.

Labă de Cioară a întors capul, cu ochii pustiiți.

— E vina mea, a murmurat el răgușit. Dacă aș fi refuzat să mă întorc în peșteră, ar fi rămas cu mine.

— Nu... a șoptit Blană de Furtună, întinzând o labă, însă ucenicul a lăsat capul în jos.

O voce duioasă i-a rostit numele. Se apropiase de el Pârâu, urmată de Profet. Timidă, pisica și-a lipit nasul de botul lui Blană de Furtună.

— Îmi pare rău, a șoptit ea. Îmi pare atât de rău...

— Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit a grăit adevărul, a mieunat Profetul. O pisică argintie ne-a salvat tribul.

Dar nu am fost eu acea pisică, și-a spus Blană de Furtună. *Mai bine eram eu în locul ei.* S-a îndepărtat de locul în care Labă de Cioară se întinsese lângă Coadă de Pană, cu nasul îngropat în blana ei. Și-a îndreptat privirea spre perdeaua de apă a cascadei. Preț de o clipă, doar, i s-a părut că vede două pisici argintii în sclipirea apei, una lângă alta, veghind asupra pisicilor de pădure, ce erau copleșite de durere.

A clipit și imaginea celor două pisici a dispărut.

CAPITOLUL 24

— Nu! Ajută-le!

Labă de Frunză a scos un țipăt de durere și de spaimă. A deschis ochii, tresărind, și și-a dat seama că era în cuibul ei din fața vizuinii lui Blană Fumurie. Lumina dimineții era palidă și rece, iar vuietul monștrilor de Două-Picioare, ce o speriase în vis, ajunsese și în realitate. În tabără răsunau mugetele lor sălbatice, iar duhoarea pe care o emanau plutea în aer.

Cutremurându-se, Labă de Frunză s-a cuibărit și mai bine în mormanul de mușchi, încercând să găsească alinare în căldura lui, în timp ce ultimele himere ale visului se destrămau ca o ceață. Visase că stătea lângă Calea Tunetului, privind monștrii de Două-Picioare ce treceau prin pădure, strivind pisici sub uriașele lor labe întunecate. Pe jos curgea un râu stacojiu de sânge. Frunză Ruginie ședea lângă ea, iar Labă de Frunză o implora disperată: „Salvează-le! Te rog, salvează-le! De ce nu le ajuți?" Pisica din Clanul Stelelor privea îndurerată spre prietenii muribunzi ai lui Labă de Frunză. Îi răspunsese: „Clanul Stelelor nu mai are cu ce să vă ajute. Îmi pare rău." Și apoi dispăruse, iar Labă de Frunză se trezise.

S-a ridicat în picioare, împleticindu-se, și a pornit spre bârlogul lui Blană Fumurie. Pisica-vraci nu era acolo. Labă de Frunză a văzut așternutul gol din partea din spate a vizuinii, întrebându-se dacă apăruse vreo urgență și fusese nevoie ca pisica-vraci să plece în grabă. Oare mai apăruse vreo nenorocire înfiorătoare căreia trebuiau să-i facă față? Îi venea să scâncească de teamă, ca un pui, însă a strâns tare din fălci și s-a abținut. Orice s-ar fi întâmplat, chiar dacă strămoșii războinici erau neputincioși, ea avea să-și ajute în continuare clanul, atât cât o mai țineau puterile.

A auzit un foșnet în spatele ei și s-a întors repede, văzând-o pe Blană Fumurie, care tocmai intra prin tunelul de ferigi. Mergea cu coada pleoștită, însă a încercat să pară voioasă atunci când a dat cu ochii de Labă de Frunză.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o ucenica, pregătindu-se să audă vești îngrijorătoare.

— Am fost s-o văd pe Blană de Zăpadă. Nu te mai uita la mine așa de tristă... nu a murit. De fapt, se simte un pic mai bine. Sunt destul de sigură că nu suferă de tuse verde.

— Asta e bine! i-a răspuns Labă de Frunză încercând să pară mulțumită, însă nu a putut să nu adauge: Foamea, nu tusea verde, e adevăratul nostru dușman.

Blană Fumurie a încuviințat din cap.

— Așa este. Și dacă mai dispar multe pisici, în curând nu vom mai avea suficienți războinici pentru a vâna hrana necesară puilor și bătrânilor – asta și dacă ar mai exista destulă pradă în pădure, a oftat descurajată pisica-vraci.

— Să încerc eu să vânez ceva pentru Blană de Zăpadă? s-a oferit Labă de Frunză. Aș putea să merg cu o patrulă de vânătoare, dacă nu mai ai nevoie de alte ierburi.

— Nu, avem destule rezerve. E o idee bună... deși nu știu dacă veți găsi mare lucru de vânat.

Labă de Frunză nu a contrazis-o. A pornit spre luminișul din mijlocul taberei, iar pentru o clipă s-a simțit ca și cum ar fi pășit în trecut. Furtună de Nisip și Mustață de Ploaie tocmai apăruseră la ieșirea din tunelul de orz sălbatic, aducând pradă. Labă de Păianjen și Labă de Chițcan ședeau tolăniți în lumina palidă a soarelui, lângă vizuina ucenicilor, iar Blană Pământie și Nor de Frunză împărtășeau ritualul spălării, la intrarea în vizuina puilor. Stea de Foc și Blană de Ferigă stăteau de vorbă lângă Piatra Mare.

Apoi, Labă de Frunză a văzut acea imagine așa cum era ea, de fapt. Tatăl ei și Blană de Ferigă păreau tare îngrijorați. Cei doi ucenici stăteau întinși, nemișcați, în loc să se hârjonească, așa cum făceau de obicei. Mormanul de vânat în care și-au lăsat prada mama ei și Mustață de Ploaie era jalnic de mic. În timp ce ucenica trecea pe lângă vizuina puilor, l-a văzut pe Blană Pământie împingând ușor un șoarece spre Nor de Frunză. Înfățișarea pisicii a speriat-o pe tânăra ucenică: era scheletică, pe sub blana ternă i se vedeau toate oasele.

— Trebuie să mănânci, mieuna Blană Pământie. Stejărel și Mestecănaș încă au nevoie de tine.

Duhoarea monștrilor zăbovea deasupra luminișului, iar lui Labă de Frunză i se părea că mugetul lor răsuna tot mai puternic. În fața ochilor i-a apărut imaginea unor monștri ce distrugeau zidul de tufișuri ce înconjura tabăra; blana argintie le strălucea în lumina soarelui, în timp ce striveau clanul înspăimântat. A clipit, gonind imaginea aceea. Nu putea să-i oprească pe Două-Picioare din a face orice voiau, însă putea încerca să-și ajute clanul să nu moară de foame.

În timp ce se îndrepta spre Stea de Foc și Blană de Ferigă, și-a amintit întâlnirea cu Șoim de Zăpadă, de cu o zi înainte. Încă nu spusese nimănui despre planurile motanului de a pune laba pe teritoriul Clanului Tunetului și o rugase pe Coadă de Măcriș să nu spună nici ea nimic. Nu voia să-l împovăreze pe Stea de Foc cu și mai multe griji, avea deja atât de multe probleme! Cum ar fi putut să-i spună că cel mai mare dușman al lui, Stea de Tigru, continua să trăiască prin fiul lui, Șoim de Zăpadă, într-un clan ce nu fusese slăbit de foamete sau de atacurile Două-Picioare? Știa că la un moment dat trebuia să găsească vorbele potrivite și să-i spună, însă mai avea nevoie de puțin timp de gândire.

Când s-a apropiat de tatăl ei, l-au auzit mieunând către Blană de Ferigă:

— Ai putea încerca să conduci o patrulă de vânătoare spre așezarea Două-Picioare. Zona aceea e cea mai departe de monștri.

Strigătul înfricoșat al unei pisici l-a întrerupt.

Labă de Frunză s-a întors repede, văzându-i pe Dungă Cenușie și pe Blană de Șoarece intrând în grabă prin tunelul de orz sălbatic. Dungă Cenușie părea neliniștit, iar Blană de Șoarece șchiopăta pe trei picioare, una dintre labele din față atârnând nemișcată. Blana maronie a pisicii era înfoiată, ca și cum ar fi luat parte la o luptă, cu toate că Labă de Frunză nu simțea miros de sânge.

Stea de Foc a pornit în fugă spre ei, urmat de fiica lui.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat liderul. Cine v-a atacat?

Blană de Șoarece avea dureri prea mari pentru a putea răspunde. Strângea tare din dinți, gemând de durere.

— Două-Picioare, a scuipat Dungă Cenușie, cu o privire încă înspăimântată. Ne-am apropiat prea mult de monștri și un Două-Picioare a înșfăcat-o.

Stea de Foc îl privea uluit.

— Haide, vino să te vadă Blană Fumurie, a mieunat Labă de Frunză înainte ca tatăl ei să apuce să mai pună vreo întrebare.

Pornind spre vizuina pisicii-vraci, a mers aproape de pisica rănită. Ochii lui Blană de Șoarece erau încețoșați de durere; cu toate că încerca, curajoasă, să meargă în ritm cu celelalte pisici, era clar că efortul de a se întoarce în tabără o epuizase. Labă de Frunză voia să o ajute, lăsând-o să se sprijine pe umărul ei.

În spatele lor, Dungă Cenușie mergea alături de Stea de Foc.

— De obicei, Două-Picioare rămân înăuntrul monștrilor, mieuna el. Însă astăzi mișunau peste tot, Clanul Stelelor știe de ce! Unul dintre ei a țipat la Blană de Șoarece și ea a luat-o la fugă, ajungând direct în labele unui alt Două-Picioare.

— E absurd! i-a răspuns liderul, cu o expresie confuză. Două-Picioare ne-au ignorat dintotdeauna.

— Acum nu ne mai ignoră, a mieunat sumbru Dungă Cenușie.

— Măcar i-am lăsat câteva zgârieturi zdravene drept amintire, a gâfâit Blană de Șoarece.

Labă de Frunză a luat-o în față, s-o anunțe pe Blană Fumurie, care ședea la intrarea în bârlog, cu ochii ațintiți asupra cerului. Parcă încerca să distingă un mesaj de la Clanul Stelelor în mișcarea norilor.

— Blană de Șoarece... e rănită! a izbucnit ucenica, gâfâind.

Pisica-vraci a sărit în picioare.

— Vai, mare Clan al Stelelor! Ce nenorociri mai vin?!

A închis ochii, strângând tare din pleoape, ca și cum nu se mai simțea în stare să continue, însă atunci când a mieunat din nou, vocea îi era la fel de calmă ca de obicei:

— Vino și așază-te aici, i-a spus ea pisicii rănite. Am să mă uit eu după răni.

Blană de Șoarece s-a întins în fața vizuinii, iar pisica-vraci și-a trecut nasul pe deasupra piciorului rănit, adulmecând cu grijă umărul.

— E dislocat, a mieunat ea în cele din urmă. Stai liniștită, Blană de Șoarece. Îl pot pune la loc, dar o să doară. Labă de Frunză, adu niște semințe de mac.

Ucenica i-a dat ascultare, iar Blană de Șoarece le-a înfulecat imediat. În timp ce așteptau câteva momente, ca semințele să-și facă efectul, estompând durerea, Labă de Frunză l-a ascultat pe tatăl ei stând de vorbă cu Dungă Cenușie lângă tunel.

— Va trebui să interzic tuturor pisicilor să se apropie de Două-Picioare, a mieunat Stea de Foc. În curând nu vom mai fi în siguranță nicăieri în afara taberei. Câteva dintre pisici sunt deja prea înspăimântate ca să mai participe la patrule.

— Încă n-am spus ultimul cuvânt, i-a replicat încăpățânat Dungă Cenușie. Clanul Stelelor nu va permite să fim nimiciți.

Stea de Foc a clătinat din cap și a pornit înapoi prin tunel, spre luminișul din mijlocul taberei. După o clipă,

aruncând o ultimă privire îngrijorată spre Blană de Șoarece, Dungă Cenușie l-a urmat.

— Așa, Labă de Frunză, a mieunat Blană Fumurie.

Războinica maronie începea să picotească, capul i se bălăngănea ușor, aplecându-se spre labe.

— Haide, pune labele aici, a continuat pisica-vraci, arătând spre cealaltă labă din față a lui Blană de Șoarece. Ține-o strâns, nemișcată, cât îi așez eu umărul la loc. N-am chef să-mi smulgă toată blana când o s-o doară. Și uită-te cu atenție, nu m-ai mai văzut făcând așa ceva.

Labă de Frunză s-a așezat cu grijă în poziția indicată de mentora ei, în timp ce Blană Fumurie a apucat ferm între dinți piciorul rănit al lui Blană de Șoarece, proptindu-și o labă în umărul pisicii. Apoi a tras cu putere; ucenica a auzit un pocnet și pisica rănită a tresărit puternic, scoțând un țipăt furios.

— Excelent, a mormăit Blană Fumurie.

I-a examinat din nou umărul, în timp ce pisica zăcea fără vlagă, tremurând din toate încheieturile.

— E bine, a mieunat din nou pisica-vraci, împungând-o ușor pe Blană de Șoarece cu botul. Vezi dacă te poți sprijini în picior.

Blană de Șoarece a încercat. S-a clătinat, mai mult din cauza oboselii și a efectului semințelor de mac decât din cauza rănii, a bănuit ucenica. Însă a reușit să se țină pe picioare.

— Acum trebuie să dormi, să te odihnești bine, i-a spus Blană Fumurie în timp ce o conducea ușor spre ferigile ce mărgineau luminișul. Mai vedem cum te simți atunci când te trezești, însă nu cred că vei mai avea dureri.

Aruncând o privire spre Labă de Frunză, a adăugat:

— Te-ai descurcat bine. De acum mă ocup singură de ea, dacă vrei să mergi la vânătoare.

Labă de Frunză s-a oprit, în timp ce mentora ei o instala pe Blană de Șoarece în cuibul din ferigi.

— Ești sigură că nu mai ai nevoie de mine?

Blană Fumurie a clătinat din cap.

— Nu mai am nimic de făcut. Niciuna dintre noi nu mai are ce să facă, a adăugat ea mai încet. Clanul Stelelor nu vrea să ne vorbească.

Disperarea ei a șocat-o pe Labă de Frunză. Cu tot haosul provocat de Două-Picioare, ea crezuse întotdeauna că Blană Fumurie avea să rămână neclintită în credința ei. Cel mai grav era că nu-și putea încuraja sau înveseli mentora cu nimic – însăși Frunză Ruginie recunoscuse că spiritele din Clanul Stelelor erau la fel de neputincioase precum pisicile din pădure.

— Nu mă duc la vânătoare, a mieunat ea ferm. Voi afla ce s-a întâmplat cu pisicile care au dispărut.

Blană Fumurie a privit-o nedumerită.

— Poftim?

— Nu ți-ai dat seama? Dacă Blană de Șoarece nu s-ar fi zbătut ca să scape, Două-Picioare ar fi luat-o. Poate că n-am fi aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Probabil că asta au pățit Coadă de Nor și Inimă Luminoasă.

— Da, ai dreptate. Dar, Labă de Frunză... dacă nu te mai întorci *nici tu*?

Ucenica a privit-o lung, aproape regretând că-i spusese ce avea de gând să facă. Dacă nu o lăsa să plece?

— Ăsta e primul indiciu adevărat pe care-l avem de când au dispărut, a mieunat ea. Trebuie să încercăm să aflăm adevărul!

Spre ușurarea ei, după ce a ezitat o clipă, mentora ei a încuviințat din cap.

— Prea bine. Dar să ai grijă. Și găsește o pisică pe care să o iei cu tine!

În timp ce ucenica se întorcea, pregătindu-se de plecare, pisica-vraci a adăugat:

— Ești o pisică tare curajoasă, Labă de Frunză. Ține minte că, în clipa asta, clanul nu-și poate permite să te piardă.

Labă de Frunză a plecat capul, stânjenită de lauda mentorei sale, și s-a strecurat printre ferigi. În luminișul din mijlocul taberei a simțit că întreg clanul trecuse printr-o transformare. Vestea despre atacul asupra lui Blană de Șoarece se răspândise deja, fără îndoială; în aer se simțea duhoarea spaimei și a disperării. Tânăra pisică ar fi vrut să sară pe Piatra Mare și să-și strige tovarășii de clan, să-i încurajeze să nu renunțe. Câtă vreme erau în viață, încă mai aveau speranțe. Dar... oare aveau să asculte de o ucenică? Și cu ce cuvinte ar fi reușit să-i convingă?

Trăgând adânc aer în piept, s-a hotărât. Avea să meargă la Stea de Foc și să-i spună tot ce știa despre pisicile trimise în călătorie de Clanul Stelelor. Cu toate că nu știa unde se aflau în clipa aceea, sau chiar dacă aveau să se întoarcă vreodată, cel puțin vestea le putea oferi lui Stea de Foc și întregului clan consolarea că spiritele din Clanul Stelelor nu erau indiferente față de ceea ce se întâmpla în pădure. Voia să îi spună liderului și despre Șoim de Zăpadă, despre planurile acestuia de a pune laba pe teritoriul Clanului Tunetului. Se săturase de secrete, tânjea după ușurarea de a se despovăra de atâtea lucruri ascunse.

Însă, mai întâi, trebuia să pornească în căutarea pisicilor dispărute, în caz că Stea de Foc ar fi vrut apoi s-o

pedepsească fiindcă nu-i spusese totul mai curând; ar fi putut să-i poruncească să nu mai părăsească tabăra, fiind astfel imposibil să-i mai caute pe cei dispăruți. Așa că s-a îndreptat grăbită spre vizuina războinicilor. Ajunsă în fața acesteia, și-a strigat încetișor prietena:

— Coadă de Măcriș!

Tânăra războinică a scos capul printre ramuri.

— Labă de Frunză? Ce s-a întâmplat?

Ucenica pisicii-vraci și-a amintit cum într-o dimineață, nu cu mult timp în urmă, o chemase pe Coadă de Măcriș s-o însoțească într-o incursiune pe teritoriul Clanului Vântului. Atunci încă mai aveau speranțe; prietena ei fusese voioasă și optimistă, nerăbdătoare să pornească la drum. Acum, blana ei pestriță era ternă, iar privirea pisicii era lipsită de expresie.

— Aș vrea să vii cu mine, a început ucenica, explicându-i planul de a investiga dispariția pisicilor din clan.

Spre bucuria ei, lui Coadă de Măcriș i s-au luminat ochii în timp ce o asculta.

— În regulă, a miorlăit ea. E mai bine decât să zac în tabără cât e ziua de lungă. Hai să mergem!

A ieșit cu totul din vizuina războinicilor și cele două pisici au pornit împreună prin tunelul de orz sălbatic.

Labă de Frunză a urmat mirosul lăsat de Dungă Cenușie și de Blană de Șoarece, spre zona din pădure ce fusese atât de grav afectată de monștrii Două-Picioare. Mersese în direcția aceea și cu o zi înainte – ea și Coadă de Măcriș fuseseră martore atunci când monstrul scosese un copac din rădăcină –, însă a rămas uluită văzând câte distrugeri provocaseră Două-Picioare într-un timp atât de scurt.

Pământul fusese răscolit, transformându-se într-un fel de mâl, iar monștrii stăteau așezați pe vine, din loc în loc, ori se deplasau cu mișcări teribil de lente, ca și cum și-ar fi pândit prada.

Erau acolo și cuiburi de Două-Picioare, construite rudimentar din lemn, nu din piatră roșie, ca celelalte cuiburi ale lor. Pisicile s-au așezat la adăpostul unuia dintre cuiburi, privind speriate la toți acei Două-Picioare care se agitau în jur. Labă de Frunză simțea că prietena ei tremura, emanând un miros puternic de frică; și ea era la fel de înspăimântată, însă nu avea de gând să se întoarcă în tabără, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Ajunsese prea aproape de a afla ce se petrecuse cu Inimă Luminoasă și Coadă de Nor.

— Ce e *asta*? a murmurat ea.

A făcut semn din coadă spre ceva ce părea a fi un cuib de Două-Picioare în miniatură, făcut din lemn și având o deschizătură într-o parte. Era așezat sub unul dintre cei câțiva copaci încă rămași în picioare, însă era mult prea mic pentru ca Două-Picioare să fi încăput înăuntru.

Coadă de Măcriș a ridicat din umeri.

— Nu știu. O chestie de Două-Picioare.

— Mă duc să mă uit.

Privind precaută într-o parte și în alta, ca nu cumva vreun Două-Picioare să-ncerce s-o înșface, Labă de Frunză a pornit tiptil de-a curmezișul spațiului deschis dintre copaci. A auzit-o pe Coadă de Măcriș miorlăind în spatele ei:

— Ai grijă!

Pe măsură ce se apropia, a simțit un miros de mâncare venind dinspre micuțul cuib. Cu toate că era straniu și nu semăna cu niciun miros de pradă pe care-l cunoștea ea, i s-a

făcut poftă. Cu mare greutate, a reușit să se abțină și să nu se repeadă să mănânce. Știa că, orice ar fi fost mâncarea aceea, Două-Picioare o puseseră acolo, iar asta însemna că era periculoasă.

Ajunsă lângă micuțul cuib, Labă de Frunză a clipit confuză, simțind încă un miros. Un miros de pisică, familiar, însă foarte slab și vechi. La început nu și-a dat seama despre ce pisică ar fi putut fi vorba – cu siguranță nu era una din Clanul Tunetului. Apoi și-a amintit al cui era mirosul acela, iar labele i-au fremătat de bucurie: Picior de Ceață! Secundul Clanului Râului se aflase acolo.

Cu mare grijă, Labă de Frunză s-a uitat în cuib. Era gol, cu excepția unui obiect alb, cu o scobitură adâncă înăuntru – acolo se afla mâncarea. Picior de Ceață nu mai era acolo, iar ucenica nu a văzut niciun indiciu care să-i spună unde dispăruse.

Mirosul de mâncare era și mai puternic înăuntru. Încet, pășind cu precauție, Labă de Frunză s-a furișat în cuibul micuț. În obiectul alb se aflau niște bobițe rotunde, maronii, care semănau un pic cu mizeria de iepure și miroseau straniu: a mâncare și a Două-Picioare în același timp. Ucenica se întreba dacă aceasta era mâncarea pentru pisoi de casă, despre care îi povestise Stea de Foc. Pisicile de casă o mâncau și nu le făcea rău, nu?

A luat o gură, cutremurându-se când a simțit mâncarea pornind spre stomacul ei gol, și s-a întrebat dacă ar fi putut căra câteva bobițe până în tabără, pentru Blană de Zăpadă.

— Labă de Frunză! Ieși de acolo!

Urechile ucenicei au fost dintr-odată copleșite de un vacarm de voci care strigau deznădăjduite. Coadă de Măcriș

striga la ea, ca și multe alte voci pe care nu le recunoștea, iar cel mai puternic glas era cel al lui Frunză Ruginie.

S-a înecat cu mâncarea pe care o avea în bot. Întorcându-se fulgerător, a zărit-o pentru o clipă pe Coadă de Măcriș, care o privea înspăimântată. Apoi, peste deschizătura cuibului s-a trântit o ușă micuță, iar Labă de Frunză a rămas închisă înăuntru, pe întuneric.

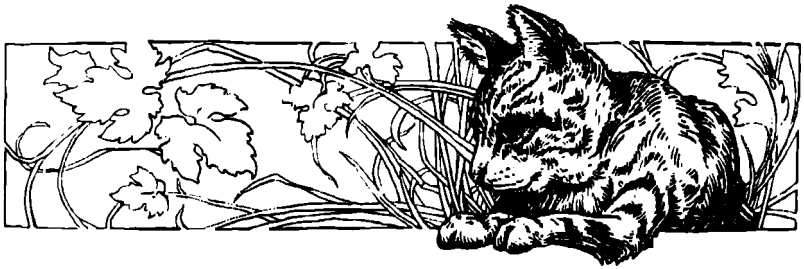

EPILOG

Labă de Veveriță era captivă într-un spațiu îngust și întunecat, care se bălăngănea puternic dintr-o parte în alta. Se simțea amețită și înghițea în sec, sperând să scape de senzația de greață. Lovea frenetic cu labele în ceva neted și tare. A țipat înspăimântată: „Labă de Frunză!" și apoi a deschis ochii, trezindu-se râcâind cu ghearele într-o groapă.

— Ei, ce-ai pățit?! Dacă mai țipi așa, o să gonești toată prada.

Lângă ea se afla Blană Roșcată, care tocmai lăsase din bot un șoarece de câmp grăsun. Cele cinci pisici din clanuri părăsiseră munții cu o seară înainte și acum traversau un câmp deschis. Soarele răsărea, arătându-le neîncetat încotro să meargă. Labă de Veveriță s-a ridicat cu greu din cuibul improvizat și s-a scuturat.

— Nimic. Am visat ceva.

S-a spălat în grabă pe piept, încercând să ascundă cât de mult o zguduise visul acela. Sora ei era în pericol; știa că văzuse locul în care era Labă de Frunză și simțise spaima

teribilă a acesteia, însă bănuia că Blană Roșcată, o pisică atât de pragmatică, nu i-ar fi înțeles temerile.

Însă războinica din Clanul Umbrelor o privea cu un oarecare interes.

— A fost un semn de la Clanul Stelelor?

— Nu.

Labă de Veveriță știa că îi putea destăinui unele dintre detaliile visului, fără a-i spune lui Blană Roșcată că prin intermediul acestuia comunicase cu Labă de Frunză.

— Am... am simțit că sunt ținută prizonieră undeva... în întuneric. Nu știam unde sunt și nu puteam să scap de acolo.

Stânjenită, Blană Roșcată a făcut un pas spre ea și și-a lipit botul de șoldul lui Labă de Veveriță.

— Cred că avem cu toții vise urâte, a mieunat ea. După ce Coadă de Pană...

Labă de Veveriță a încuviințat din cap. Tuturor le era greu să creadă că n-aveau s-o mai vadă niciodată pe Coadă de Pană. Pisicile din trib îi ajutaseră s-o îngroape lângă vâltoarea în care cascada se prăvălea la nesfârșit, ridicând nori de picături de apă ce înmuiau pământul.

— Va fi mereu onorată aici, mieunase Profetul. Îi vom păstra amintirea vie atâta vreme cât va exista tribul nostru.

Asta nu era o consolare pentru pisicile din clanuri. Labă de Cioară, în mod deosebit, era copleșit de suferință; își petrecuse o zi întreagă lângă mormântul pisicii din Clanul Râului. Blană de Furtună a ținut priveghiul alături de el, chinuit de sentimentul de vinovăție că nu făcuse nimic pentru a o salva pe Coadă de Pană și că nici măcar nu-și imaginase că ea ar fi putut fi pisica aleasă. Blana ei argintie fusese udă

leoarcă atunci când se întâlnise pentru prima oară cu pisicile din trib, și de aceea niciuna dintre ele nu crezuse că ea putea fi cea pomenită în profeție. În cele din urmă, Gheară de Mărăcine le poruncise celor doi motani să intre înapoi în peșteră, pentru a se odihni.

— Plecăm în zori, le spusese războinicul din Clanul Tunetului. Vă va trebui multă forță și energie. Clanurile noastre au nevoie de noi.

Și astfel porniseră din nou în călătorie. Pisicile din trib îi conduseseră o parte din drumul prin munți, iar în scurtă vreme ajunseseră pe un teren mai ușor de traversat, cu copaci și tufișuri în care prada se găsea din belșug. Dar nu simțeau deloc speranța sau ușurarea că se apropiau de casă. Inimile lor rămăseseră alături de Coadă de Pană, printre stâncile din jurul cascadei.

Labă de Veveriță și-a revenit după acest coșmar și a pornit la vânătoare. Trebuiau să mănânce bine înainte de a porni din nou la drum pentru a profita cât mai mult de lumină – zilele deveneau tot mai scurte. Cu toate că niciunul dintre ei nu prea voia să mănânce, s-au forțat să înghită câteva guri de pradă. O dată sau de două ori, Blană de Furtună s-a surprins uitându-se în jur după Coadă de Pană și voind s-o întrebe ceva; de fiecare dată, își amintea îndurerat faptul că nu avea s-o mai vadă niciodată.

În ziua aceea și în următoarea au mers neîncetat, continuând să înainteze până ce pernițele le-au crăpat și au început să sângereze. Era ca și cum suferința prin care trecuseră îi făcea să nu mai simtă durerea de zi cu zi.

Soarele apunea în spatele lor, în vreme ce pisicile ajungeau pe vârful unui povârniș. Umbrele se întindeau în fața

lor, arătând parcă spre creasta unui deal, zimțată și scăldată în lumina ca de foc a soarelui la apus.

— Uitați! a răsunat vocea obosită a lui Blană Roșcată.

Preț de câteva clipe, nimeni nu a spus nimic. Apoi, ochii verzui ai lui Labă de Veveriță au scăpărat de bucurie, înflăcărându-se așa cum nu o mai făcuseră de la moartea lui Coadă de Pană.

— Pietrele Înalte! Aproape c-am ajuns acasă.

Cine este Erin Hunter?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles şi Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii şi tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supravieţuitorii** (12 volume) şi **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter şi creează împreună poveştile din aceste serii, care sunt favoritele puştilor din SUA, Marea Britanie, Franţa, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia şi Coreea de Sud.

PISICILE RĂZBOINICE

SUPRAVIEŢUITORII

EXPLORATORII